

ΧΑΡΟΚΟΠΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
Τμήμα Γεωγραφίας

**ΟΙ 10 ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΕΣ ΜΑΧΕΣ ΤΗΣ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1000-1500 μ.Χ
ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ**

Πτυχιακή εργασία του Νάστου Αριστείδη(Α.Μ:20427)

Αθήνα, Ιούλιος 2010

ΧΑΡΟΚΟΠΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
Τμήμα Γεωγραφίας

**ΟΙ 10 ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΕΣ ΜΑΧΕΣ ΤΗΣ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1000-1500 μ.Χ
ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ**

Πτυχιακή εργασία του Νάστου Αριστείδη (Α.Μ:20427)
Επιβλέπων καθηγητής: Εμμανουήλ Στεφανάκης

Αθήνα, Ιούλιος 2010

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

I. Πρόλογος.....	4
II. Περίληψη.....	5
III. Abstract.....	7
IV. Εισαγωγή.....	9
V. Οι 10 Μάχες Συνοπτικά.....	13
VI. Ο Απόηχος των Μαχών.....	86
VII. Τεχνική Υλοποίηση.....	88
VIII. Οδηγός Ξενάγησης.....	94
IX. Επίλογος.....	110
Βιβλιογραφία.....	111

I. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πάντα θεωρούσα άκρως ενδιαφέρουσα την επιλογή κάποιων σημαντικών γεγονότων μιας ιστορικής περιόδου και την παρουσίαση τους με τρόπο παραστατικό, με απώτερο στόχο την κατανόηση τους από τους άμεσα ιστορικά ενδιαφερόμενους αλλά και από εκείνους που έχουν επιδερμική ως καθόλου επαφή με τα ιστορικά δρώμενα.

Για τον λόγο αυτό, γοητεύτηκα από αυτό τον τρόπο παρουσίασης και επέλεξα την ύστερη μεσαιωνική περίοδο, και συγκεκριμένα τις 10 σπουδαιότερες μάχες που διεξήχθησαν στον ευρωπαϊκό χώρο και στις περιοχές που τα βασίλεια και οι αυτοκρατορίες επηρεάζουν! Από τον 11ο έως τον 15ο αιώνα περιέχονται οι 10 μάχες οι οποίες αποτελούν προσωπική επιλογή, με κριτήρια την σπουδαιότητα της έκβασης και τον αριθμό αυτών που συμμετείχαν, καθώς και εκείνες με το στοιχείο της ανατροπής.

Σε αυτή την αναδρομή, μέσω διαδικτυακής απεικόνισης, θα ταξιδέψουμε σε όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη της Ευρώπης και των γύρο περιοχών από το βόρειο Bannockburn της Σκωτίας έως το καυτό Hattin της σημερινής Παλαιστίνης, από το κρύο Liegnitz της Πολωνίας μέχρι την Γρανάδα της Ανδαλουσίας.

Για την υλοποίηση αυτής της εργασίας θα πρέπει να ευχαριστήσω πρώτο απο όλους τον κύριο Εμμανουήλ Στεφανάκη, διότι δέχθηκε το ιδιόμορφο θέμα μου αλλά και για την υπομονή του αυτο το εξάμηνο που τον επισκεπτόμουν στο γραφείο του για να του δείξω τα δεδομένα και την πορεία της πτυχιακής. Επίσης θα ήθελα να ευχαριστήσω τον φίλο μου τον Πάρη που ήταν ο μόνος που με καταλάβαινε γιατί είχε αναλάβει παράλληλα παρόμοια εργασία και για τον λόγο αυτό υπήρξε τεχνολογικό «αποκούμπι» όταν δυσκολευόμουν. Και τέλος θα ήθελα να ευχαριστήσω την Καταλονή Elizabeth Castro για το βιβλίο της «Εισαγωγή στην HTML για τον παγκόσμιο ιστό» που με βοήθησε πολύ.

II. ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Αυτή η εργασία μέσω της διαδικτυακής απεικόνισης έχει ως στόχο την προσιτή προσέγγιση των επισκεπτών-ταξιδιωτών και το ταξίδι αυτών στις 10 σπουδαιότερες μάχες που κατά την άποψη μου συντάραξαν τα δρώμενα του ευρωπαϊκού μεσαίωνα και άλλαξαν τον ρου της ιστορίας άλλες περισσότερο άλλες λιγότερο. Για την υλοποίηση της έγινε χρήση κυρίως των γλωσσικών εντολών HTML, αλλά και SVG.

Η περιήγηση μας ξεκινά από μια σκοτεινή υπόθεση διαδοχής στην Αγγλία του 11ου αιώνα! Η μάχη του Hastings(1066) ήταν αιματηρή και σκληρή και παρόλο που δεν έκρινε εξολοκλήρου την μοίρα της Αγγλο-σαξονικής Βρετανίας, συνέβαλλε αρκετά στην διαμόρφωση της τελικής πολιτισμικής ταυτότητας των σημερινών Άγγλων. Αφού μας ξεναγήσει πλήρως στα πεδία της νότιας Αγγλίας, η μηχανή του χρόνου μας μεταφέρει στα βάθη της Ανατολίας και συγκεκριμένα στο Μαλάζκιρτ ή Mantzikert της ανατολικής Τουρκίας(1071), όπου ο Ρωμανός ο Διογένης κυνηγούσε την δόξα και τις τιμές που θα του επέφερε η πιθανή νίκη των Βυζαντινών εναντίον των Σελτζούκων του Alp Arslan. Τελικά δεν πέτυχε την νίκη αυτή και έτσι αυτός ταπεινώθηκε και η αυτοκρατορία περιήλθε σε μια νέα σειρά συγκρούσεων εσωτερικών κυρίως αλλά και εξωτερικών και οδήγησε στην πρώτη Σταυροφορία.

Στην ξηρασία του Hattin μας μεταφέρει στην συνέχεια η χρονομηχανή στην ομώνυμη μάχη(1187) όπου οι υπερόπτες σταυροφόροι του Guy de lousignan ηττήθηκαν όπως ήταν επόμενο από τον πανέξυπνο και ηγετικό Salah-ant din ή Saladin, και φυσικά από την δίψα και τον ανελέητο ήλιο. Η Ιερουσαλήμ επανακτήθηκε από τους Σαρακηνούς και οι στραυροφόροι ταπεινώθηκαν από την ίδια τους κυρίως την υπεροψία. Παρόλα αυτά ανασυγκροτήθηκαν και ακολούθησαν αρκετές σταυροφορίες και ταραχές στην περιοχή αυτή. Απότομη στροφή προς τον κρύο βορρά και στο Liegnitz όπου οι «σατανικές» μογγολικές ορδές του Subudei Khan σκόρπισαν τον τρόμο και τον όλεθρο στον ευρωπαϊκό χώρο(1241), νικώντας την πολωνική συμμαχία του Henry και στην συνέχεια έφυγαν το ίδιο μυστηριωδώς όπως εμφανίστηκαν και η Ευρώπη γλύτωσε τα χειρότερα.

Το ταξίδι συνεχίζεται στον δυτικό βορρά και συγκεκριμένα στο Stirling της Σκοτίας όπου στο ρυάκι Bannockburn οι Σκωτσέζοι του Robert Bruce κατατρόπωσαν τους Άγγλους του Edward του Δεύτερου(1316), κάτι που ξύπνησε σε πολλούς άλλους λαούς το καθήκον για τον πόλεμο προς την ελευθερία, και αποτέλεσαν παράδειγμα προς μίμηση. Η Σκοτία τελικά

κατακτήθηκε αλλά μόνο ύστερα από μακροχρόνιους πολέμους και φοβερές αγγλικές απώλειες έμψυχου και άψυχου δυναμικού. Γεωγραφικά πιό κάτω στην Πικαρδία της βόρειας Γαλλίας τον Αυγουστο του 1346, οι Άγγλοι του λαμπρού Edward του Τρίτου πέτυχαν μια τεράστια νίκη κόντρα σε όλα τα προγνωστικά έναντι των Γάλλων, κοντά σε ένα χωριό που το λέγαν Crecy, το οποίο έδωσε τίτλο σε μια από τις πιό διάσημες μάχες της ιστορίας. Όπως ήταν αρκετά χρόνια αργότερα προς το τέλος του εκατονταετούς, στο Agincourt το 1415, όπου οι Άγγλοι του μετέπειτα διάσημου Henry του Πέμπτου κατατρόπωσαν τους υπερόπτες Γάλλους του Philipe, ξανά κόντρα στα προγνωστικά.

Η χρονομηχανή στην συνέχεια μας μεταφέρει 38 χρόνια αργότερα στην περίφημη άλωση της Κωνσταντινούπολης, κομβικό σημείο στην παγκόσμια ιστορία. Οι Οθωμανοί Τούρκοι εισέβαλλαν για τα καλά στον Ευρωπαϊκό χώρο για να κοπεί η πορεία τους μετά την ήττα τους στην μάχη του Βελιγραδίου(1456). Η περιγραφή των 10 μαχών κλείνει με την τελική εκδίωξη των Μαυριτανών Αράβων από την Ιβηρική χερσόνησο το 1492, από τα ισπανικά βασίλεια και το άνοιγμα νέων οριζόντων στην παγκόσμια ιστορία με βασικό την αρχή της περιόδου των ανακαλύψεων.

III. ABSTRACT

This work through the online video of, aims affordable approach to visiting travelers of history on 10 major battles. In my opinion these events shook the Middle Ages in Europe and changed the course of history any more others less. In order to implement has been used primarily HTML and SVG application.

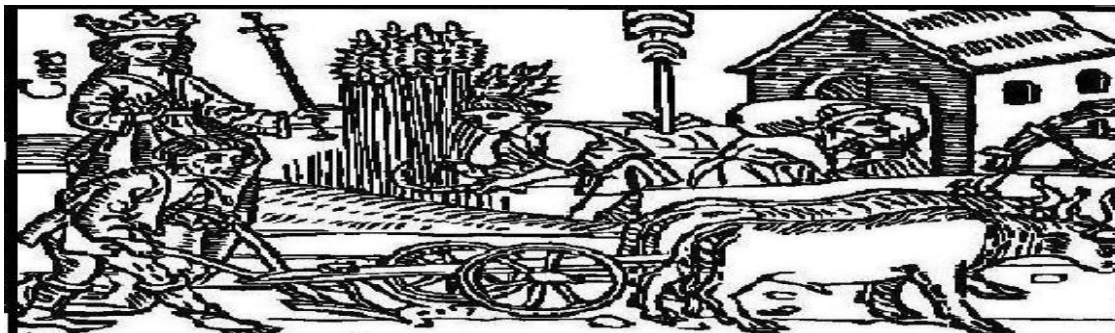
Our tour starts by a succession of dark matter in England in the 11th century! The Battle of Hastings (1066) was a bloody and cruel and although not completely ruled the fate of Anglo-Saxon Britain, contributed much to shape the final cultural identity of today's English. After our full guide to the fields of southern England, the time machine take us to the Far East and specifically in Malazgirt or Mantzikert eastern Turkey (1071), where Romanos Diogenes chasing fame and prices will be made possible Byzantine victory against the Seljuk Alp Arslan. Ultimately did not achieve victory, and so he humbled the Empire fell into a new set of internal conflict and particularly Foreign and led the first Crusade.

In the drought of Hattin us back then the time machine in battle (1187) where the arrogant crusaders of Guy de lousignan unsuccessful as it was coming from the brilliant leadership and Salah-ant din and Saladin, and of course from thirst and the merciless sun. Regained Jerusalem from the Saracens and the crusaders humiliated by their own particular arrogance. However regrouped and followed several crusades and riots in the region. Sharp turn to the cold north and Liegnitz where the "evil" Mongol hordes of Subudei Khan scattered terror and havoc in Europe (1241), defeating the Polish Alliance of Henry and then left mysteriously and Europe was spared the worst.

The journey continues to the north west and particularly in Stirling, Scotland, where in the stream of Bannockburn the Scots of Robert Bruce defeated the English of Edward the Second (1316), which aroused a lot of other people to task for the war on freedom, and were example. Scotland finally captured, but only after long wars and great British losses Human and technical resources. Geographically below in Picardy in northern France in August of 1346, the English of brilliant Edward the Third achieved a huge victory against all predictions to the French, near a village, Crecy, which gave title to one of the most famous battles in history. It was several years after the end of the centennial at Agincourt in 1415, where the English of the famous

Henry the Fifth French defeated the arrogant of Philipe, again against the forecast. The time machine then takes us back 38 years later the famous Fall of Constantinople, a focal point in world history. The Ottoman Turks made a total invasion in the European area to cut their progress after their defeat at the Battle of Belgrade (1456). The description of 10 battles ends with the final expulsion of the Moorish Arabs from the Iberian Peninsula in 1492 by the Spanish kingdoms and opening new horizons in world history with the basic principle of the period of discovery.

IV. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

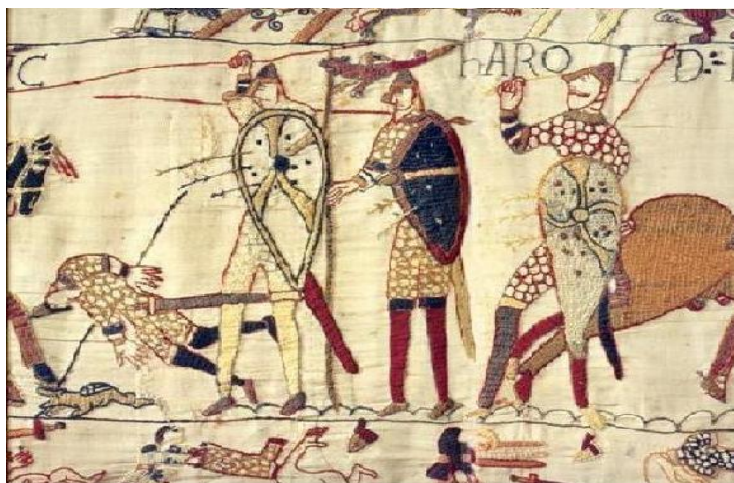
εικονα 1

Από όλες τις περιόδους της μακραίωνης ανθρώπινης ιστορίας, από την στιγμή που πρωτοέχτισε κοινωνίες και πολιτισμούς έως τα τεχνολογικά ανδραγαθήματα της σύγχρονης εποχής, ίσως η πιο “σκληρή”, δύσκολη και με τις περισσότερες δραματικές κοινωνικοπολιτικές και οικονομικές εξελίξεις περίοδος, είναι αυτή των σκοτεινών χρόνων. Είναι η περίοδος όπου οι τέχνες, ο πολιτισμός, τα ανθρώπινα δικαιώματα και η ελεύθερη βούληση καταποντίζονταν και μαστιζόνταν από ασθένειες ορατές ή αόρατες. Είναι η εποχή κατά την οποία η εκκλησία με το άλλοθι της “αγιότητας” έβλεπε παντού “εχθρούς” και αφορίζε με όχι και τον καλύτερο τρόπο τους πάντες και τα πάντα. Όμως είναι και η περίοδος η οποία εξέφρασε με όχημα την ακούσια άμυνα σαν αντίβαρο στις εξαθλιωμένες συνθήκες διαβίωσης, έναν εκπληκτικό ρομαντισμό. Ηρωικά ιδανικά γεμάτα αυτοθυσία τα οποία αν και έχουν σχεδόν εξαλειφθεί στις μέρες μας, έπαιξαν τον ρόλο τροφοδότη στους μεταγενέστερους πολιτισμούς. Αυτή η εποχή είναι ο Μεσαίωνας.

Σύμφωνα με τους περισσότερους ιστορικούς ως Μεσαίωνα θεωρούμε το διάστημα από την οριστική κατάρρευση της έννοιας “Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία”(περίπου 560 μ.Χ), έως την αυγή της εποχής των ανακαλύψεων(1492). Κάποιοι άλλοι κατάτάσσουν την μεσαιωνική περίοδο από το 863 μ.Χ όπου και έχουμε την πρώτη μορφή εκκλησιαστικού σχίσματος, έως την εποχή των ανακαλύψεων. Όλη αυτή την σχεδόν μια χιλιετία η ευρωπαϊκή σκακιέρα και κατά συνέπεια οι περιοχές που επηρέαζε άμεσα ήταν ένα καζάνι που έβραζε και διεξήχθησαν ουκ ολίγες πολεμικές συγκρούσεις σε υψηλή συχνότητα προκειμένου είτε να σφυρηλατηθούν η σταθερότητα και η συνοχή των εύθραυστων ευρωπαϊκών βασιλείων, είτε για άμυνα εναντίον “τρομακτικών” εισβολέων. Κάποιες από την πληθώρα των μαχών αυτών, ξεχώρισαν και έγιναν διάσημες ως προς την κρισιμότητα τους, το μέγεθος της σύγκρουσης και φυσικά την

κληρονομιά που άφησαν διαμορφώνοντας την ιστορία!

Κάποιο άλλοι θεωρούν ανάμεσά τους και εγώ πως η “καρδιά” του μεσαιώνα βρίσκεται την περίοδο 1000-1500 όπου βρίσκεται η μεγαλύτερη πλειοψηφία μερικών από τις σπουδαιότερες

μάχες όλων των εποχών.

Εικόνα 2

Σε αυτή την περίοδο θα αναφερθούμε στην περιήγησή μας και συγκεκριμένα στις δέκα σπουδαιότερες μεσαιωνικές μάχες.

Το πολεμικό ταξίδι μας μέσω αναπαραστάσεων ξεκινά χρονολογικά το 1066 και την **μάχη του Hastings** όπου οι Αγγλο-Σάξονες υποτάχθηκαν τελικά για αρκετά χρόνια στον William τον κατακτητή των Νορμανδών σε μια από τις πιο αιματηρές μάχες της ανθρώπινης ιστορίας. Ο επόμενος σταθμός είναι το 1071 και η **μάχη του Manzikert**. Η μάχη που έφερε τα πάνω κάτω στην πορεία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας καθώς ο στρατός του Ρωμανού Διογένη ηττήθηκε από τον πολυάριθμο στρατό των Σελτζούκων του Alp Arslan. Ύστερα μεταφερόμαστε λίγο αργότερα και συγκεκριμένα στην **μάχη του Hattin** όπου οι στρατηγικές ικανότητες και η ευφυΐα να απαντά στον σωστό χρόνο σε προκλήσεις του Βασιλιά των Αγιουμπίδων Σαρακηνών Salah ant-din(Saladin) έδωσαν ένα σκληρό μάθημα στους υπερόπτες και φανατικούς Ευρωπαίους σταυροφόρους και να επανακτήσει τον Βασίλειο της Ιερουσαλήμ. Το 1241 **μάχη του Liegnitz(Legnica)** όπου οι φοβερές ορδές των Μογγόλων συνέτριψαν την Ευρωπαϊκή συμμαχία και στην συνέχεια ενώ όλοι περίμεναν τα χειρότερα για την Ευρώπη, οι Μογγόλοι έκαναν μεταβολή και έφυγαν, αποτελώντας έτσι ένα από τα μεγαλύτερα ιστορικά ερωτηματικά παγκοσμίως. Οι απελπισμένες από την τυραννία και την αδικία των Άγγλων “ερασιτεχνικές” στρατιές των Σκότων, κατάνίκησαν τα ανώτερα αγγλικά στρατεύματα του Edward του δεύτερου, υπό τις διαταγές και την ηγετική φυσιογνωμία του Βασιλιά της Σκωτίας Robert Bruce στην **μάχη του Bannockburn** το 1314. Το 1346 κατά των πολύχρονο και αιμοσταγή

εκατονταετή πόλεμο, οι Άγγλοι εκμεταλλευόμενοι την υπερδύναμη του “μακρού τόξου(Longbow)” σε ένα λοφίσκο δίπλα στο χωριό Crecy της Πικαρδίας, οδήγησαν τους σχεδόν πάντα επιπόλαιους και διψασμένους για νίκη και εκδίκηση Γάλλους σε μεγάλη

εικόνα 3

πανωλεθρία στο έδαφος τους, στην **μάχη του Crecy**. Ένα φαινόμενο που επαναλήφθηκε το 1415 στην **μάχη του Agincourt**, ίσως με πιο εντυπωσιακό τρόπο καθώς οι Άγγλοι του Henry του πέμπτου ήταν εξαθλιωμένοι και αποδεκατισμένοι και κατάφεραν να ανατρέψουν την κατάσταση και να συντρίψουν τους κατά πολύ περισσότερους όπως και στο Crecy Γάλλους. Τέλος εποχής για την Βυζαντινή αυτοκρατορία και για τις περισσότερες νότιοανατολικές ευρωπαϊκές χώρες το 1453.

Η Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως σηματοδότησε ουσιαστικά την αρχή της Οθωμανικής αυτοκρατορίας με τον Mehmet τον δεύτερο να εισέρχεται στην πόλη και τον τελευταίο μεγάλο Κωνσταντίνο να πέφτει μαχόμενος και να γίνεται θρύλος. Στην συνέχεια ο Mehmet θέλησε να ανοίξει “πύλη” για την δυτική Ευρώπη και επιτέθηκε στην εξαιρετικά καλά οχυρωμένη πόλη του Βελιγραδίου. Στην **μάχη του Βελιγραδίου(1456)** οι Οθωμανοί ηττήθηκαν και καθυστέρησε έτσι η οθωμανική επέλαση για περίπου 70 χρόνια. Το ταξίδι μας τελειώνει εκεί που τελειώνει και η παρουσία των Μαυριτανών Αράβων στην Ιβηρική χερσόνησο. Στην **μάχη της Granada** το 1491 η Isabella και ο Ferdinand θα νικήσουν τους μαυριτανούς και θα ξαναπάρουν την χαμένη πόλη τερματίζοντας έτσι μια αραβική εποποιία κοντά στα 700 χρόνια.

Δέκα μάχες οι οποίες αν είχαν διαφορετική έκβαση, ο παγκόσμιος χάρτης ίσως είχε εντελώς διαφορετική εικόνα από την σημερινή. Κάποιες σελίδες δεν θα υπήρχαν καθόλου ή θα

ήταν γραμμένες εντελώς διαφορετικά.

Εικόνες

1.Γκραβούρα που περιγράφει την ζωή στον μεσαίωνα(<http://www.historynet.com>)

2.Η μάχη του Hastings(BritishBattles.com)και 3. Καθεδρικός μεσαιωνικός ναός

V. ΟΙ 10 ΜΑΧΕΣ ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ

1) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ HASTINGS (14-10-1066).....	14
2) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ MANZIKERT (19-08-1071).....	21
3) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ HATTIN (04-07-1187).....	27
4) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ LIEGNIZ (09-04-1241).....	35
5) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ BANNOCKBURN (24-06-1314).....	43
6) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ CRECY (26-08-1346).....	50
7) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ AGINCOURT (25-10-1415).....	59
8) Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΗΣ (29-05-1453).....	66
9) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ (22-06-1456).....	74
10) Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ GRANADA (02-01-1492).....	81

1) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ HASTINGS (14-10-1066)

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ HASTINGS

ΑΓΓΛΟ-ΣΑΞΟΝΕΣ

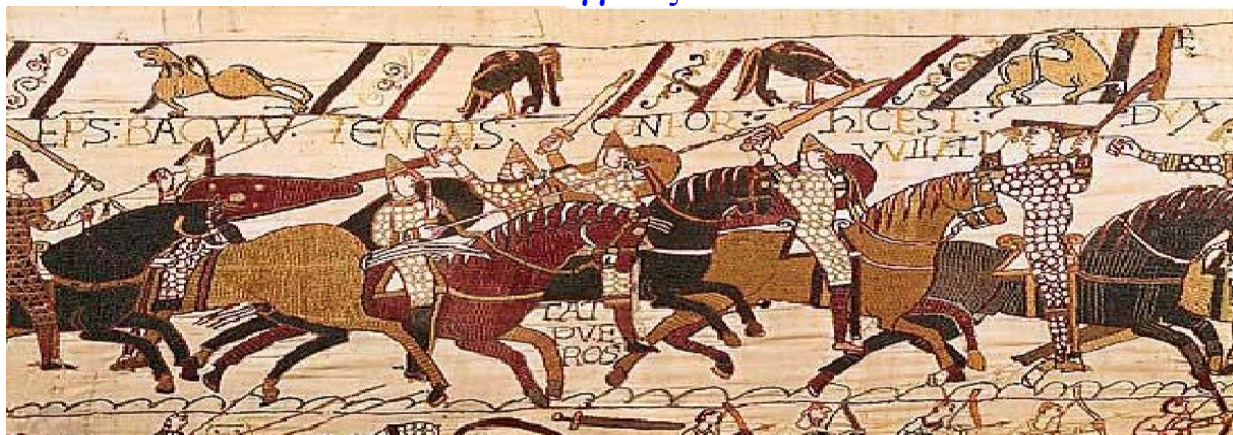
- 6.000-7.000 πεζοί στρατιώτες, λίγοι τοξότες και έτοιμο στόλο(αχρησιμοποίητο)
- Διοικούμενοι από τον Βασιλιά Harold Godwinsson
- Άγνωστες απώλειες

NORMANΔΟΙ

- 6.000-7.000 άνδρες με 2.000 έφιππους, τοξότες,βαλλιστριδοφόρους, βαριά εξοπλισμένο πεζικό και στόλο(αχρησιμοποίητο)
- Διοικούμενοι από τον William τον Μπάσταρδο, μετέπειτα ως Κατακτητή
- Άγνωστες απώλειες

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ HASTINGS (14-10-1066). Στο Hastings της σημερινής Αγγλίας.

Εικόνα 1

Αυτή η μάχη ανάμεσα στον Βασιλιά της Αγγλίας **Harold Godwinsson** και τον **William τον Μπάσταρδο**, άρχοντα της Νορμανδίας, ήταν το αποτέλεσμα της κρίσης διαδοχής στο αγγλικό βασίλειο: Ο **Edward ο Εξομολογητής**, βασιλιάς της Αγγλίας την περίοδο 1042-1066, δεν είχε διάδοχο. Ο Edward ήταν γιός του **Aethelred του Ανέτοιμου**, βασιλιά της Αγγλίας την περίοδο 978-1016, και της **Emma** του νορμανδικού Δουκάτου και μεγάλωσε εξόριστος στην νορμανδική αυλή προτού επανακληθεί να κυβερνήσει στην Αγγλία το 1042. Εκεί έφερε μαζί του Νορμανδούς για να τον βοηθήσουν στην διακυβέρνηση. Ο Edward φοβήθηκε την δύναμη του **Godwin του Wessex**, έναν σημαντικό Άγγλο ευγενή τον οποίο είχε διώξει το 1051, και υποσχέθηκε την διαδοχή στον Δούκα William, έναν συγγενή που τον ήξερε από παιδί.

Στον αντίποδα ο Godwin σχεδίαζε να επιτεθεί στην Αγγλία και απολάμβανε μια κάποια συμπάθεια ανάμεσα στους άλλους ευγενείς ηγέτες της αγγλικής κοινωνίας, έτσι κατάφερε μέσα σε ένα χρόνο να επανακτήσει την δύναμη του. Μετά από τον θάνατο του το 1053, η δύναμη του πέρασε στον μεγαλύτερο γιό του τον Harold, ο οποίος όχι μόνο ήταν ο πιο δυνατός άνθρωπος στην Αγγλία, αλλά και η αδερφή του η Edith, είχε παντρευτεί τον Βασιλιά Edward. Ένας άλλος διεκδικητής του στέμματος ήταν ο **Harald Hardrada**, Βασιλιάς της Νορβηγίας το 1047-1066, απόγονος του Βασιλιά Cnut την περίοδο 1016—35 που βασίλευσε την Νορβηγία και την Αγγλία. Εκείνα τα χρόνια ένας διεκδικητής της βασιλείας χρειαζόταν αποδοχή από την δυνατή αγγλική αριστοκρατία αλλά παρόλα αυτά υπήρχαν πολλές περιπτώσεις κάποιου να εναντιώνονται στην διαδοχή του. Έτσι όπως είχαν τα πράγματα ο Harold ήταν πιθανότατα ο περισσότερο επιθυμητός υποψήφιος. Υπό αυτές τις συνθήκες λοιπόν ο Βασιλιάς Edward πριν τον θάνατο του στις 05-01-1066, πρόλαβε να ανακοινώσει ως διάδοχό του τον Harold ο οποίος

ενθρονίστηκε την επόμενη μέρα. Ο William και ο Harald Hardrada που συμμάχησε με τον εξορισμένο αδερφό του **Harold Tostig**, μαθαίνοντας τα νέα ετοιμάστηκαν για πόλεμο.

εικόνα 2

Ο Harald Hardrada ηττήθηκε. Ο Harold είχε επιστρέψει στο Λονδίνο αρχές Οκτωβρίου και ίσως είχε επηρεαστεί από την πρόσφατη νίκη του στο Stamford Bridge για αυτό ήταν ανυπόμονος να αντιμετωπίσει τους Νορμανδούς, και έσπευσε προς το Hastings.

εικόνα 3

Η μάχη

Ο Harold διέταξε τους ντόπιους ικανούς να πολεμήσουν να τον ακολουθήσουν χωρίς ωστόσο η κίνηση αυτή να έχει την αμεσότητα και την υπακοή που περίμενε, καθώς ο Harold ήθελε να αιφνιδιάσει τον William όπως στην περίπτωση των Νορβηγών στο Stamford Bridge, και ο τοπικός στρατός έπαιρνε χρόνο για να συγκεντρωθεί. Ακολουθώντας λοιπόν κάτω τον δρόμο του Λονδίνου, ο αγγλικός στρατός στρατοπέδευσε και ξεδίπλωνε την τακτική του σε ένα ανάχωμα που λέγεται σήμερα **Battle Hill**. Οι κατάσκοποι του William όμως εντόπισαν την θέση και την αγγλική προέλαση και συνεπώς οι Νορμανδοί συγκεντρώθηκαν στην βάση του λοφίσκου. Οι αγγλικές γραμμές παραταχθήκαν στα δέντρα και

των δυο πλευρών του λόφου και ο William καλούνταν να αντιμετωπίσει μια επίθεση υπό κλίση κάτι που επιβράδυνε ταυτόχρονα το πεζικό και το ιππικό του. Ο Νορμανδός ηγέτης χρειαζόταν μια γρήγορη νίκη απέναντι στους ταλαιπωρημένους και σαστισμένους Αγγλο-σάξωνες, αλλά αν εξακολουθούσαν τα στρατεύματά τους να τον κρατούν ακινητοποιημένο, θα δημιουργούνταν αμφιβολίες στον Harold για το αν θα έπρεπε να διστάζει άλλο να επιτεθεί.

Ο Harold δημιούργησε κατά μήκος του αναχώματος "τείχος ασπίδων" με τους θάνηδες μπροστά. Ο William έριξε μπροστά τους τοξότες για τους διασπάσει αλλά ρίχνοντας προς τον λόφο υπο κλίση έκαναν λίγη ζημιά. Το ιππικό και οι ιπότες του οργανώθηκαν σε 3 τμήματα: Οι Βρετόνοι στα αριστερά, Νορμανδοί στο κέντρο, και Γάλλοι στα δεξιά. Οι μάχη ξεκίνησε περίπου στις 9 το πρωί. Η πρώτη επίθεση από το Νορμανδικό πεζικό απέτυχε και τραβήχτηκαν πίσω και ο William χρειάστηκε το ιππικό του για βοήθεια για να μην κατατροπωθούν υποχωρώντας από τους προελαύνοντες Άγγλους. Οι Άγγλοι άρχισαν αμέσως να πιέζουν τους Βρετόνους στο αριστερό τμήμα, το οποίο έδειχνε να διακατέχεται από σύγχυση, και τότε μία φήμη διαδόθηκε παντού ότι ο William είναι νεκρός. Αμέσως τότε ο William σηκώνοντας ψηλά το κράνος του άρχισε να καλύπτει κατά μήκος της γραμμής της μάχης. Οι Άγγλοι που είχαν προωθηθεί αρκετά, αποκόπηκαν από τις γραμμές τους και σφαγιάστηκαν.

Η σημασία της έκβασης

εικόνα 4

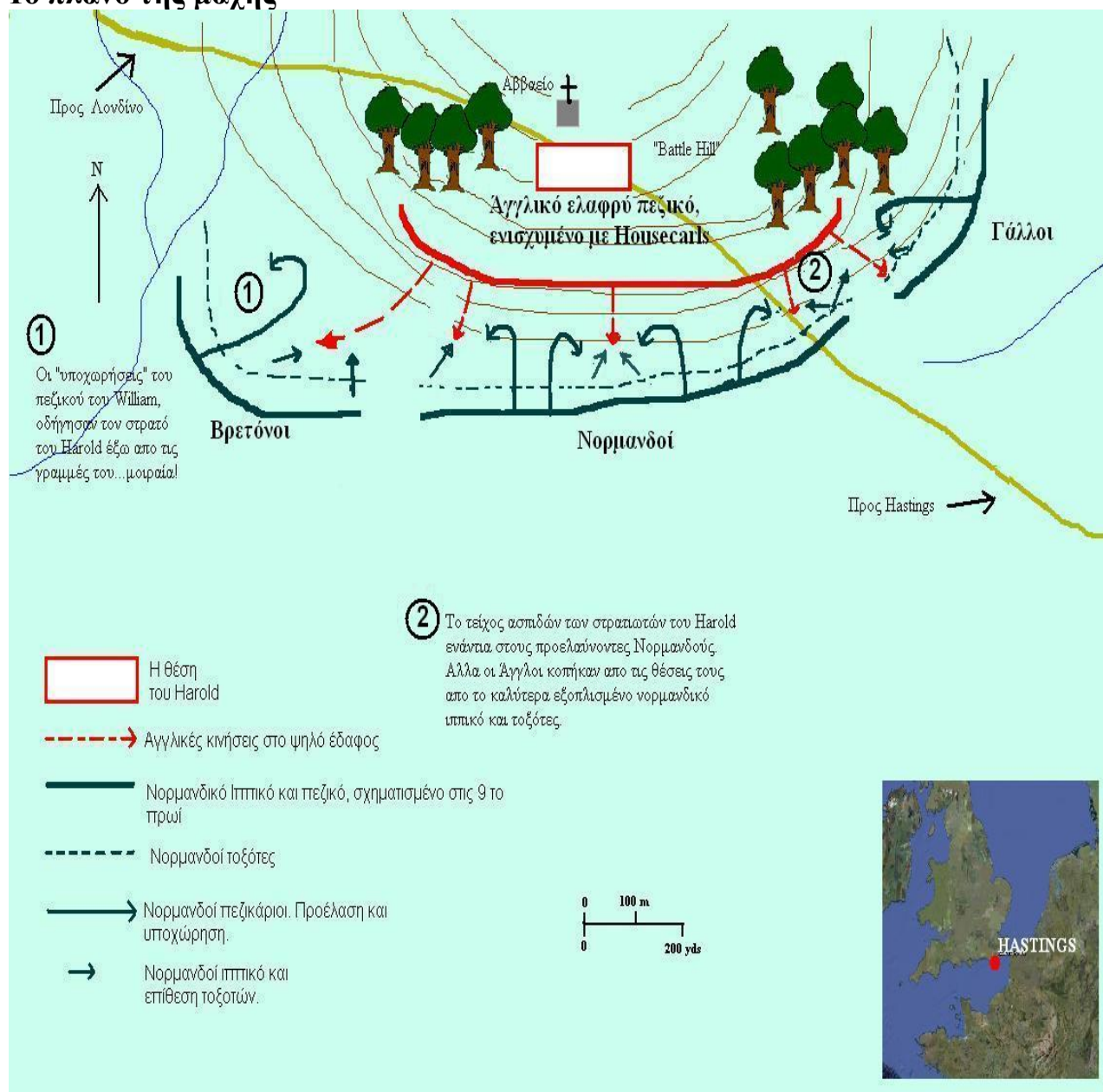
Η νίκη στο Hastings δεν εξασφάλισε τον έλεγχο όλης της Αγγλίας, αλλά το γεγονός ότι δεν υπήρχε άλλος οφθαλμοφανής υποψήφιος διάδοχος πια, οι Άγγλοι ευγενείς αναγκάστηκαν να δεχθούν σαν Βασιλιά των William τον επονομαζόμενο πλέον ως Κατακτητή, ο οποίος στέφθηκε τα Χριστούγεννα του 1066. Ο William είχε να αντιμετωπίσει επαναστάσεις και δυσκολίες, αλλά παρόλα αυτά επειδή η νίκη του, καθόρισε την μοίρα της Αγγλίας, τα κατορθώματά του εκθειάστηκαν από συγγραφείς και ο William ο Κατακτητής που βασίλεψε έως τον θάνατο του

το 1087, έγινε θρύλος. Παραδόξως το πεδίο της μάχης δεν ξαναχτίστηκε έκτοτε παρά μόνο το αβαείο μας θυμίζει το γεγονός το οποίο έχτισε ο William με το μεγάλο του ιερό να υποδεικνύει το σημείο θανάτου του Harold.

εικόνα 5

Το πλάνο της μάχης

6

Το κείμενο προήλθε από την τροποποιημένη μετάφραση του βιβλίου «The Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

Εικόνες

1. Απεικόνιση εποχής της μάχης του Hastings (Bayeux Tapestry)
2. Άγγλος πολεμιστής (British Battles.com)
3. Ο Δούκας William ο Κατάκτητής (greatwarriors.com)
4. Ο ηρωικός βασιλιάς Harold (greatwarriors.com)

5. Το πεδίο του Hastings σήμερα (btinternet.com)

6. Το πλάνο της μάχης («The Seventy Great Battles of All Time»)

2) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΝΖΙΚΕΡΤ (19-08-1071)

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΝΖΙΚΕΡΤ

ΤΟΥΡΚΟΙ

- Σχεδόν όλο τους το ιππικό, ειδικότερα έφιππτοι τοξότες
- Διοικούμενοι απο τον Σελτζούκο Σουλτάνο της Βαγδάτης Alp Arslan
- Άγνωστες απώλειες

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ

- 40.000-60.000 άνδρες(ντόπιοι, Βαρράγγιοι, Αρμένιοι, Σύριοι, μισθοφόροι Φράγκοι,Γερμανοί, νορμανδικό και τουρκικό βαρύ και ελαφρύ ιππικό
- Διοικούμενοι απο τον Βυζαντινό Αυτοκράτορα Ρωμανό IV τον Διογένη
- Άγνωστες απώλειες

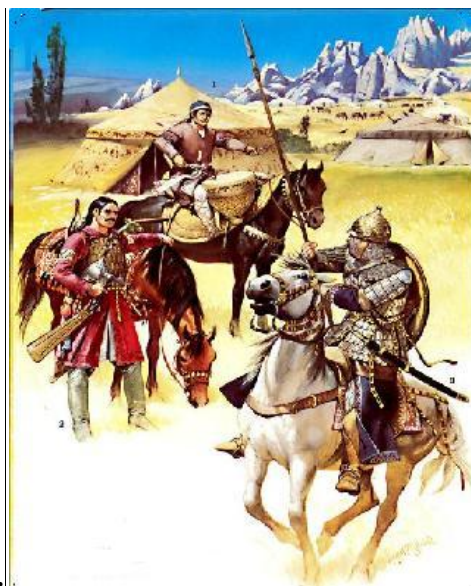
Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΝΖΙΚΕΡΤ (19-08-1071) Malazgirt (σημερινή ΤΟΥΡΚΙΑ)

εικόνα 1

Στο Manzikert ο Σελτζούκος σουλτάνος της Βαγδάτης **Alp Arslan**(1063-72), πέτυχε αποφασιστική νίκη απέναντι στον Βυζαντινό αυτοκράτορα Ρωμανό IV Διογένη(1067-1071), ανοίγοντας τον δρόμο για την τουρκική κυριαρχία στην Ανατολία και προκάλεσε την αίτηση βοήθειας από τους βυζαντινούς η οποία οδήγησε στην πρώτη σταυροφορία το 1095.

Ο αυτοκρατορικός στρατός ήταν μισθοφορική δύναμη και υπερβολικά ακριβός γιαυτό και οι στρατιωτικές δαπάνες κοπήκαν ή τροποποιήθηκαν σύμφωνα με τις γνώμες των αυτοκρατόρων. **Ο Κωνσταντίνος X ο Δούκας(1059-67)** ήταν επικεφαλής μιας σπουδαίας ευγενούς οικογένειας και στο κρεβάτι του πριν πεθάνει μετέδωσε την δύναμη στην γυναίκα του για να κυβερνήσει κατά το ήμισυ με τον γιό του. Το να βασιλεύει όμως γυναίκα σε τόσο δύσκολους καιρούς, δεν ήταν εύκολα αποδεκτό και τότε αυτή παντρεύτηκε ένα επιτυχημένο στρατηγό, τον **Ρωμανό IV τον Διογένη**. Η οικογένεια Δούκα τον επιβράβευσε ορίζοντάς τον ως προστάτη της διαδοχής τους, όταν όμως ο Ρωμανός έκανε 2 γιούς, φοβήθηκαν για την θέση τους.....

εικόνα 2

Η εκστρατεία

εικόνα 3

Η μάχη

Προτού ο Ρωμανός επιτεθεί στο Manzikert, όπου η αντίσταση ήταν μικρή, έστειλε τα καλύτερα στρατεύματα στο Χλιάτ υπό τις διαταγές του στρατηγού **Ιωσήφ Ταρχανιώτη**. Διαίρεσε τον στρατό του με την πεποίθηση ότι ο Alp Arslan ήταν προς υποχώρηση. Στον

αντίποδα ο Σουλτάνος συγκέντρωσε μια μικρή αλλά μεγάλης αξίας δύναμη τουρκικού ιππικού και αιφνιδίασε τον Ρωμανό του οποίου η δυσμενής κατάσταση διογκώθηκε μετά και την λιποταξία τουρκόφωνων μονάδων όπως οι Κουμάνοι. Παρόλα αυτά ο Alp Arslan που είχε υπόψη την αδυναμία του Βυζαντινού στρατού, προσφέρθηκε για διαπραγματεύσεις αλλά ο Ρωμανός που ήξερε πως οι Τούρκοι ήταν λιγότεροι και η νίκη απέναντί τους θα εδραίωνε το προφίλ του και την πρωτοκαθεδρία του στον θρόνο, αρνήθηκε. Έστησε τον στρατό του με τον **Νικηφόρο Βρυέννιο** στα αριστερά, τον ίδιο στο κέντρο και τον **Θεόδωρο Αλυάτη** στα δεξιά. Ο **Ανδρόνικος Δούκας** διοικούσε τις εφεδρείες. Μόλις ο τεράστιος στρατός του Ρωμανού προωθήθηκε στην μάχη, οι αρκετά λιγότεροι Τούρκοι υποχώρησαν.

Ενώ πλησίαζε το απόγευμα, ο Ρωμανός έδωσε την διαταγή να επιστρέψουν στο στρατόπεδο. Αυτοί που ήταν μακριά όμως δεν ήταν σίγουροι για το τι έπρεπε να κάνουν και έτσι πίστεψαν την φήμη του Ανδρόνικου ότι ο αυτοκράτορας ηττήθηκε. Ακολούθησε μια γενική σύγχυση ανάμεσα στα βυζαντινά στρατεύματα με αποτέλεσμα την τροπή σε φυγή στρατιωτών και στρατηγών οδηγούμενη, όπως λέγεται από τους αρμένιους. Οι έκπληκτοι Τούρκοι άρχισαν να κυκλώνουν μια τις μονάδες των Βυζαντινών εξουδετερώνοντας τους την στιγμή που ο Ρωμανός με τους Βαρράγγιους πολεμούσαν γενναία και μανιασμένα. Η σφαγή ήταν μεγάλη και ο Ρωμανός κατέληξε να παραδοθεί βαριά τραυματισμένος, με νεκρούς όλους τους άντρες της φρουράς του. Το κύριο στράτευμα του Ρωμανού στο Χλιάτ αποτελούμενο από Φράγκους, Νορμανδούς και Γερμανούς, εγκατέλειψαν και τράπηκαν με την σειρά τους σε φυγή μόλις έμαθαν ότι ο Alp Arslan ήταν κοντά. Η ήττα των Βυζαντινών είναι από τα καλύτερα παραδείγματα, το πόσο δύσκολο είναι να ελέγξεις ένα τεράστιο στρατό, ο οποίος στην προκειμένη περίπτωση ήταν αναξιόπιστος και υπό την «οσμή» της προδοσίας να πλανάται στον χώρο.

εικόνα 4

Η σπουδαιότητα

Την ήττα του Μαντζικέρτ ακολούθησε σειρά γεγονότων που υπόνόμευσαν τη δύναμη της ήδη εξασθενημένης κατά τον 11ο αι. αυτοκρατορίας. Στον Ρωμανό Δ' επιβλήθηκε μεγάλη τιμωρία, χάνοντας και το θρόνο του και τη ζωή του, ενώ παράλληλα δημιουργήθηκε ένα γεωγραφικό κενό στον βυζαντινό χάρτη. Συγκεκριμένα η Ανατολία πέρασε στα χέρια Σελτζούκων Σουλτάνων οι οποίοι διοικούσαν τις μεγαλύτερες επαρχίες, θέτοντας έδρα την Νίκαια και το Ικόνιο. Οι Βυζαντινοί με την ήττα στο Ματζικέρτ έχασαν και τις οδούς που οδηγούσαν στις ανατολικές τους επαρχίες και ειδικά στην Αρμενία, με αποτέλεσμα να χάσουν και τον έλεγχο των κατοίκων τις περιοχής. Αυτοί οι ορεσίβιοι κάτοικοι επάνδρωναν σε μεγάλο βαθμό το στρατό του Βυζαντίου και τον έκαναν πιο αξιόμαχο. Ακόμα, ο δρόμος για τον εκτουρκισμό των πληθυσμών της περιοχής είχε ανοίξει δυσχεραίνοντας ακόμα πιο πολύ την ανακατάληψη αυτών των περιοχών από τους μετέπειτα αυτοκράτορες. Χάθηκαν πολλές γαίες τις οποίες έδιναν για επιβράβευση στα στρατεύματα οι αυτοκράτορες, με αποτέλεσμα να αναγκαστούν να τους παρέχουν άλλα ανταλλάγματα, μετατρέποντας το στρατό από εθνικό σε μισθοφορικό.

Μετά τη μάχη, η αυτοκρατορία περιήλθε, για ακόμα μια φορά στη δίνη του εμφυλίου πολέμου, που έληξε όταν ο **Αλέξιος Α' Κομνηνός(1081-1118)** ανέβηκε στο θρόνο ο οποίος έκανε πολλές προσπάθειες να ανακατάλαβει την Ανατολία. Το 1092 ζήτησε βοήθεια από τον

Πάπα Urban II για να συγκεντρώσει μισθοφόρους εναντίον του σουλτανάτου της Βαγδάτης παραθέτοντας επιχειρήματα για την αγριότητα των Σελτζούκων απέναντι στους Χριστιανούς. Κάτι που οδήγησε όπως προαναφέρθηκε στην πρώτη Σταυροφορία.

εικόνα 5

Το κείμενο προέρχεται από την τροποποιημένη μετάφραση του βιβλίου «The Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

Εικόνες

1. Απεικόνιση της μάχης του Manzikert (lefobserver.blogspot.com)
2. Σελτζούκοι πολεμιστές(lefobserver.blogspot.com)
3. Η εκστρατεία του Ρωμανού Διογένη
4. Ο Σελτζούκος ηγέτης Alp Arslan(afseven.deviantart.com)
5. Απεικόνιση της αιχμαλωσίας και του εξευτελισμού του Ρωμανού Διογένη ενώπιον του Alp Arslan. Alp:-Τι θα έκανες αν ήσουν στην θέση μου και με αιχμαλώτιζες; Ρωμανός:-Θα σε σκότωνα και θα σε περιέφερα στους δρόμους της Κωνσταντινούπολης. Alp:-Η τιμωρία μου θα είναι μακράν χειρότερη...θα σε αφήσω ελεύθερο!!!

3) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ HATTIN (04-07-1187)

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ HATTIN

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ

- 20.000 με 1.300 Ιππότες, τουλάχιστον 13.000 ελαφρύ ιππικό και μια μεγάλη δύναμη πεζικού
- Διοικούμενοι από τον Βασιλιά της Ιερουσαλήμ Guy de Lousignan
- Όλο το πεζικό και η πλειονότητα των Ιπποτών σκοτώθηκαν και αιχμαλωτίστηκαν

ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ

- 30.000 άνδρες με πεζικό και από την Τιβερία.
- Διοικούμενοι από τον Saladin, άρχοντας της Συρίας και Αιγύπτου
- Άγνωστες απώλειες

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ HATTIN (04-07-1187) Σημερινή Παλαιστίνη, Hattin

Το 1099 η πρώτη Σταυροφορία κατέληξε στην κατάκτηση της Ιερουσαλήμ και στην ίδρυση στους Αγίους Τόπους, των χριστιανικών βασιλείων της Έδεσσας, της Αντιόχειας και φυσικά της Ιερουσαλήμ με το κομιτάτο της Τρίπολης να προστίθεται αργότερα. Αυτό έκανε εφικτό κατά κύριο λόγο η μη ενότητα των Μουσουλμάνων στις περιοχές, αλλά μιά σειρά από Μουσουλμάνους ηγέτες προσπάθησαν να ενώσουν τα ισλαμικά φύλα ενάντια στους Χριστιανούς εισβολείς με κορυφή την άνοδο του **Saladin(Salah ant-din)** ο οποίος το 1176 βασίλευε την Συρία και την Αίγυπτο, απειλώντας έτσι την ύπαρξη των χριστιανικών κρατιδίων.

Η θέση τους έγινε χειρότερα όταν τον Χριστιανό **Βασιλιά Amalric I(1162-76)** διαδέχθηκε ο λεπρός γιός του **Baldwin IV(1174-1185)** του οποίου η βασιλεία καθοριζόταν από αντιβασιλείς. Η διαδοχή του υποβοηθήθηκε από την αδερφή του Sibyl, της οποίας ο σύζυγος είχε πεθάνει το 1177 αφήνοντάς της ένα παιδί, τον **Baldwin V** στον οποίο πέρασε η εξουσία. Η **Sibyl** αύξησε την δύναμη της ανάμεσα στους ευγενείς, παντρεύοντας έναν νεοεισερχόμενο από τις ανατολικές περιοχές, τον **Guy de Lusignan**. Το παιδί βασιλιάς παραδόξως πέθανε, και έτσι η Sibyl και ο Guy παρέλαβαν την εξουσία, ξενίζοντας πολλούς από τους διεκδικητές του θρόνου, με αξιοσημείωτο τον **Raymond III της Τρίπολης** ο οποίος είχε καιρό βλέψεις να γίνει ο νέος άρχοντας του βασιλείου της Ιερουσαλήμ. Κάποιοι ευγενείς κατέφυγαν στην Αντιόχεια την στιγμή που ο Raymond ήταν τόσο εκνευρισμένος που συμφώνησε ανακωχή με τον Saladin επιτρέποντας στους Μουσουλμάνους να λεηλατούν τα βασιλικά εδάφη κατά μήκος της γης του.....Τελικά ο βασικότερος υποστηρικτής του Guy de Lusignan, **Reynald de Chatillon** που κατείχε τα στρατηγικής σημασίας κάστρα Kerak και Montreal, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τους φανατικούς Ναιτες του οι οποίοι έσπασαν την ανακωχή με τον Saladin όταν και επιτέθηκαν και λεηλάτησαν ένα μουσουλμανικό караβάνι και αιχμαλώτησαν όπως λέγεται και την αδελφή του μεγάλου μουσουλμάνου ηγέτη, κάτι που πυροδότησε τον επικείμενο πόλεμο.....

Εικόνα 1

Η μάχη

Ο στρατός του Saladin κατευθύνθηκε προς το Saffuriyah στις 2 Ιουλίου, αλλά ο Guy αρνήθηκε την πρόσκληση για μάχη. Εκείνη την νύχτα ένα εκνευρισμένο και απελπισμένο συμβούλιο προσπαθούσε να πάρει μια απόφαση. Εκεί εκτοξεύτηκαν κατηγορίες και ευθύνες για την πιθανή ήττα που θα ακολουθούσε. Δύο ήταν οι επιλογές που προτάθηκαν: Να δοθεί μάχη ή να αρνηθούν να πολεμήσουν και να αφήσουν την Τιβερία στην μοίρα της. Δεν ξέρουμε ποιος πρότεινε τι, παρόλα αυτά διάφορες πηγές μας δείχνουν ότι ο Raymond υποστήριξε την άρνηση της μάχης ενώ οι εχθροί του, ο Reynald de Chatillon, και ο **Gerard de Rideford**, Μέγας Άρχοντας του Ναού, ήταν με την αντίθετη πρόταση. Πάντως υπήρχαν καλές προϋποθέσεις και για τις 2 αποφάσεις. Το βασίλειο ήταν απομονωμένο από τις οχυρωμένες πόλεις και κάστρα του με συνέπεια ο εχθρός να μην μπορεί να τα απειλήσει όσο βρισκόταν στρατός στο πεδίο μάχης.

εικόνα 2

Επίσης οι σταυροφόροι πάντα προτιμούσαν να ξεγελάσουν τον εχθρό και να τον αφήνουν να καταφέρνει λίγα μέχρι να τελειώσει η περίοδος της εκστρατείας και να διαλυθεί ο στρατός του, αποφεύγοντας το ρίσκο της μάχης. Στην προκειμένη περίπτωση η Τιβερία ήταν μια μικρή πόλη όπου η κατάκτηση της σήμαινε λίγα πράγματα. Αν λοιπόν ο Saladin μετά δεν διέλυε τον στρατό του θα μπορούσε να δελεαστεί να προκαλέσει τους σταυροφόρους σε εδάφη της προτιμήσεως τους.

Από την άλλη μεριά ο Guy διέθετε τεράστιο στρατό και την ευκαιρία να νικήσει τον Saladin και να εκδικηθεί την καταστροφή που μάστιζε το βασίλειο. Επιπλέον ο Guy χρειαζόταν το πρεστίτζ της νίκης για να δημιουργήσει ενότητα υπέρ της βασιλείας του. Έτσι οδήγησε τον στρατό του στην μάχη στις 3 Ιουλίου με φανερές τις προθέσεις του να πολεμήσει, απλά δε είχε ιδέα που και πώς θα το έκανε αυτό. Ο πυρήνας του στρατού του Guy ήταν οι Ιππότες, που προχώρησαν με σχηματισμό 3 μερών. Το πρώτο με τον Raymond της Τρίπολης στην διοίκηση, το δεύτερο διοικούμενο από τον **Balian του Ibelin** και το κεντρικό τμήμα υπό τον ίδιο τον Βασιλιά Guy. Οι Ιππότες προστατευόταν από τις εχθρικές επιθέσεις με βέλη, με ένα πεζικό ασπίδα που κατευθυνόταν προς τον Saladin του οποίου ο στρατός είχε το δικό του βαρύ Ιππικό και μυριάδες έφιππους τοξότες.

Ο σταυροφορικός στρατός έκανε στάση στις πηγές του Tur'an και στην συνέχεια ξεκίνησαν την προέλαση τους. Το ιππικό όμως του Saladin τους περικύκλωσε και τους απόκοψε από τις πηγές, και επιτέθηκε στο τμήμα του Balian ο οποίος κατευθυνόταν προς στους λόφους της Maskana. Εκεί ο στρατός αναγκάστηκε να σταματήσει για την νύχτα με απελπιστικά λίγο

νερό και περικυκλωμένος από εχθρούς. Το επόμενο πρωί οι Μουσουλμάνοι κρατούσαν έξυπνα αποστάσεις έως ότου η τρομερή ζέστη της ημέρας σε συνδυασμό με την έλλειψη νερού να ωθήσει στα άκρα τους σταυροφόρους.

Μην έχοντας άλλη επιλογή ο στρατός του Guy βασανιζόμενος από την λειψυδρία και τις λιποταξίες, αναζήτησε καταφύγιο σε κάποιους λόφους οι οποίοι αποκαλούνταν «Τα κέρατα του Hattin». Οι σταυροφόροι από όταν άφησαν βιαστικά τον νερό πίσω τους, ξεκίνησε η αρχή του τέλους. Οι έξυπνες κινήσεις του Saladin να τους κρατάει περιορισμένους και να μην τους επιτίθεται παρά μόνο όταν θα ερχόταν η ώρα, πλήρωσε κατά κάποιο τρόπο με το ίδιο νόμισμα την πάλαι ποτέ χριστιανική τακτική. Με την ζέστη να χτυπάει αλύπητα, ο Guy μήνυσε στον Raymond ζητώντας την συμβουλή του. Μια συμβουλή που του έλεγε να στρατοπεδεύσουν πάραυτα. Ο Βασιλιάς δεν είχε παρά να αποδεχτεί την κάκιστη όπως απεδείχθητε ιδέα του Raymond. Όταν η επίθεση του Saladin ξεκίνησε, ήταν πλέον αργά. Το Ιππικό ήταν εκτεθειμένο στους έφιππους τοξότες του Άρχοντα του Ισλάμ όταν προσπάθησε να σπάσει τον κύκλο τους. Λίγοι κατάφεραν να διαφύγουν. Ανάμεσα τους ο Raymond και ο Balian. Μετά από λίγες αποτυχημένες προσπάθειες να χτιστεί μια βάση άμυνας στο Hattin, ο Guy παραδόθηκε. Ο τεράστιος αριθμός των Μουσουλμάνων ήταν ικανός να ανακόψει τις απελπισμένες χριστιανικές επιθέσεις. Φαινόταν ξεκάθαρα ότι ο Guy σκόπευε σε μια προέλαση 26 χιλιομέτρων προς την Τιβερία σε μια μέρα, αφήνοντας τον στρατό του εκτεθειμένο στην τρομακτική για τα δεδομένα των χριστιανών σταυροφόρων ζέστη και κατά συνέπεια στην αφόρητη δίψα. Όποιο και αν ήταν στην πραγματικότητα το σχέδιο του, τελικά όλα πήγαν στραβά και αντίθετα από όσα περίμενε.

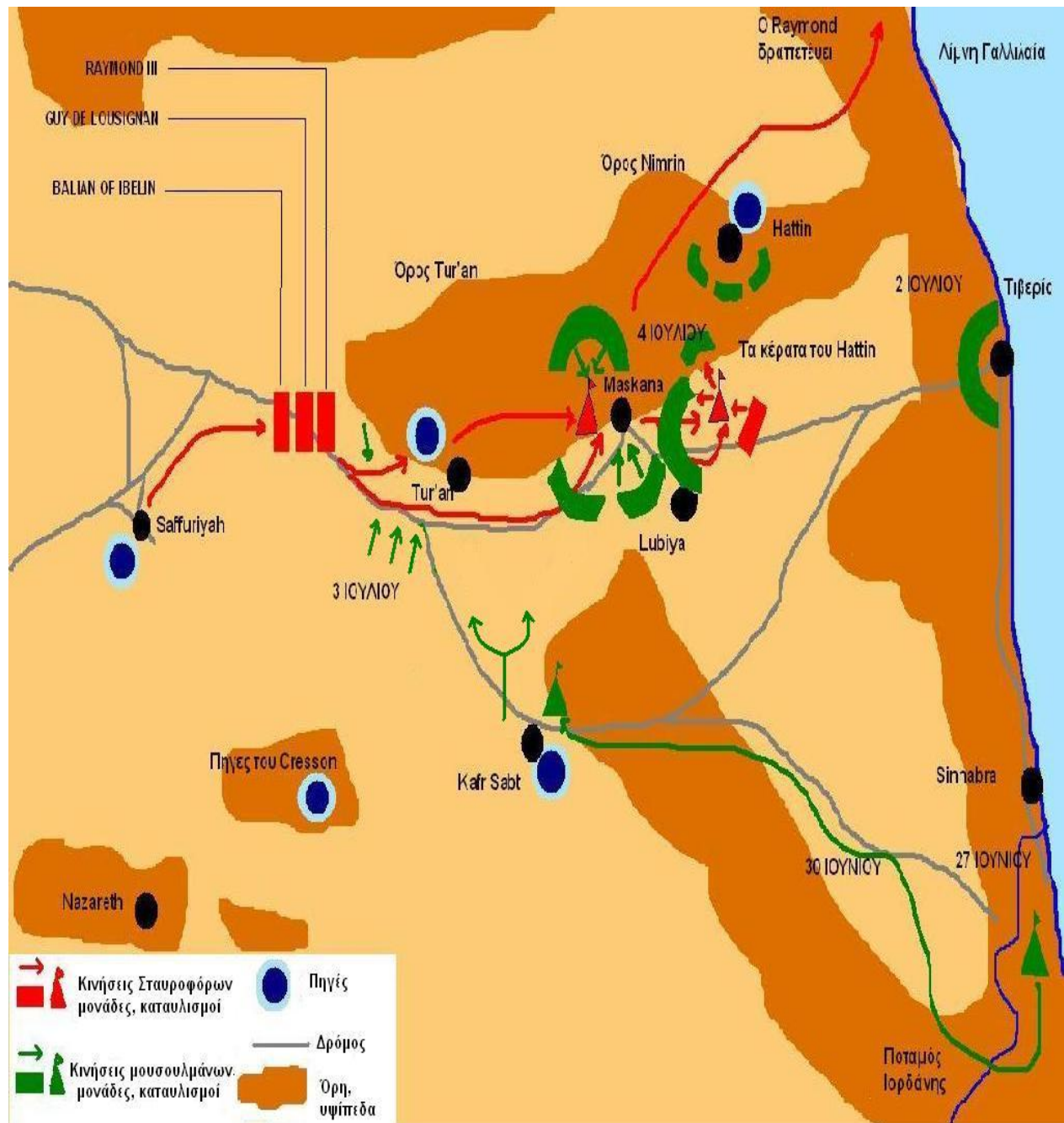

εικόνα 3

Η σπουδαιότητα

Ο Saladin φέρθηκε στον Guy με σεβασμό και οι περισσότεροι ευγενείς απελευθερώθηκαν υπό την ανταλλαγή λίτρων. Αποκεφάλισε όμως ο ίδιος τον Reynald de Chatillon και διέταξε την σφαγή των Ναϊτών και των Χοσπιτάλιων Ιπποτών. Οι υπόλοιποι αιχμάλωτοι έγιναν δούλοι. Εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο ο Guy έφτιαξε τον στρατό του, οι πόλεις και τα κάστρα της Παλαιστίνης ήταν κυριολεκτικά απροστάτευτα και αβοήθητα. Με αυτό τον τρόπο, η Άκρε παραδόθηκε στις 8 Ιουλίου 1187, η Σιδών στις 28 Ιουλίου, η Βηρυτός στις 6 Αυγούστου και η Άσκαλον στις 4 Σεπτεμβρίου. Ο Balian του Ibelin υπερασπίστηκε την Ιερουσαλήμ, αλλά παρεδόθη υπό όρους στις 2 Οκτωβρίου. Αυτή η ομολογουμένως τεράστια καταστροφή για τους Χριστιανούς σταυροφόρους, δημιούργησε ένα κύμα Σταυροφοριών από την Ευρώπη μέχρι την 7η Σταυροφορία 1248-54, οδηγούμενη από τον άγιο Louis της Γαλλίας(1226-70). Το βασίλειο ποτέ δεν ανέκαμψε μετά την ήττα του Hattin, και πάντα έκτοτε εξαρτιόταν από εξωτερικές δυνάμεις για την επιβίωση του.

Το Πλάνο των Γεγονότων

εικόνα 4

Το κείμενο προέρχεται από την τροποποιημένη μετάφραση του βιβλίου «The Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

Εικόνες

1. Ο Βασιλιάς της Ιερουσαλήμ Guy de Lousignan(necrosant.net)
2. Η παράδοση των Σταυροφόρων στον Salah-ant din (asqfish.files.wordpress.com)

3. Ο μεγάλος άρχοντας Saladin ή Salah-ant din(biocrawler.com)
4. Το πλάνο των γεγονότων(από το βιβλίο *Seventy Great Battles of all Time* του Jeremy Black.

4) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ LIEGNITZ (LEGNICA)(09-04-1241)

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ LIEGNITZ

ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ

- 20.000 άνδρες, οι περισσότεροι Γερμανοί και Πολωνοί, με λίγους Γάλλους Ιππότες και πεζικάριους.
- Διοικούμενοι από τον Δούκα Henry της Σιλεσίας.
- Απώλειες...κατα χιλιάδες

ΜΟΓΓΟΛΟΙ

- 30.000 ελαφρύ ιππικό, οι περισσότεροι τοξότες.
- Στην κεντρική διοίκηση ο Subedei, και οι δυνάμεις από τους Baidar και Kadan
- Άγνωστες απώλειες

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ LIEGNITZ (LEGNICA)(09-04-1241)Στην Legnica της σημερινής Πολωνίας

Το Liegnitz (σημερινή Legnica της Πολωνίας) ήταν η πόλη η οποία υπήρξε μάρτυρας ενός από τα μεγαλύτερα πολεμικά γεγονότα της παγκόσμιας ιστορίας. Η τρομερή αδίστακτη και καταστροφική στρατιά τον Μογγόλων πολεμιστών συνάντησαν σαν ύστατη άμυνα προς την υπόλοιπη Ευρώπη έναν δυνατό στρατό αποτελούμενο κυρίως από Πολωνογερμανικά στρατεύματα. Η συμμαχία αυτή ήταν απόρροια της τραγικής κατάστασης που απειλούσε τον Ευρωπαϊκό χώρο και της επιτακτικής ανάγκης ενοποίησης ενάντια κοινού εχθρού.

εικόνα 1

εικόνα 2

Το κυρίαρχο μογγολικό όπλο επίθεσης ήταν το τόξο. Το έπειτα γνωστό ως μογγολικό ή κυρτό τόξο(όπως και των Ούννων), αποτελούνταν από 3 μέρη υλικών και η δύναμη και ακρίβεια του ήταν ασυναγώνιστη. Μαζί με ειδικά βέλη σε συνεργασία με σφυρίχτρες τις οποίες ενεργοποιούσαν κάποιοι αρχι-τοξότες ώστε να ακολουθήσουν και οι υπόλοιποι, οι έφιπποι τοξότες διεξήγαγαν επιθέσεις κατά κύματα σπάζοντας έτσι τους περισσότερους εχθρικούς σχηματισμούς προτού έρθουν σε μάχη σώμα με σώμα. Μια αγαπημένη τακτική ήταν να παρασέρνουν τον εχθρό σε ενέδρες με ψευδείς υποχωρήσεις και στην συνέχεια τους κύκλωναν και τους εξόντωναν, παίζοντας ταυτόχρονα με το ηθικό του εχθρού. Οι έφιπποι τοξότες ήταν πολύ ελαφριά οπλισμένοι με αδύναμη θωράκιση, αλλά οι Μογγόλοι κατάφερναν να επιστρατεύουν και βαρύ ιππικό και μερικές φορές και εκπαιδευμένους για κλειστές μάχες στρατιώτες για ολική συγκάλυψη.

Στον αντίποδα οι ευρωπαϊκές πολεμικές τακτικές εξαρτιόνταν καθαρά από τις ελίτ ομάδες του βαρέως ιππικού. Λίγοι σε αριθμό αλλά ήταν πολύ αποτελεσματικοί σε κλειστές μάχες εκτελώντας κλειστούς σχηματισμούς. Παρόλα αυτά δεν διέθεταν μεγάλη εμπειρία και ειδικότερη εκπαίδευση για τον λόγο του ότι στους δυτικούς στρατούς οι Ιππότες καλούνταν να πολεμήσουν μόνο για σύντομες χρονικές περιόδους και χωρίς ανεπτυγμένη ιδιαίτερα την συλλογικότητα. Και αυτό γιατί οι Ιππότες διέθεταν αριστοκρατικό εγωισμό και έδιναν έμφαση συνήθως στην ατομική διάκριση. Κάτι ανάλογο συνέβαινε και με το πεζικό το οποίο εκπαιδευόταν από εγωιστές αριστοκράτες.

Η εκστρατεία και η πορεία προς την μάχη

Ο ηγέτης της Μογγολικής στρατιάς **Sübedei** διοίκησε την επίθεση εναντίον της Ρωσίας και έφερε την Ευρώπη στα μογγολικά πλάνα. Κατά πάσα πιθανότητα ο κυριότερος λόγος της επίθεσης το 1241 ήταν για να τιμωρήσει τον **Bela IV(1235-70)** της Ουγγαρίας, ο οποίος είχε δώσει καταφύγιο σε Κουμανικά φύλα που προσπαθούσαν να ξεφύγουν από τους Μογγόλους που τους καταδίωκαν και συνεπώς η Ουγγαρία ήταν ο κύριος στόχος. Οι συνθήκες ήταν ιδανικές και οι Μογγόλοι προέλασαν δυτικά. Το γεγονός αυτό έφερε μαζί τους Bela IV και τον **Wenceslas της Βοημίας** τους άρχοντες τεσσάρων πριγκιπάτων της περιοχής της Πολωνίας. Με αυτές τις συμμαχίες πίστευαν πως θα μπορούσαν να αντισταθούν στους Μογγόλους.

Ο Sübedei είχε στρατό περίπου 150.000 ανδρών, αλλά έστειλε 30.000 υπό τις διαταγές των στρατηγών **Baidar** και **Kadan** στην Πολωνία την στιγμή που ο κύριος στρατός επιτέθηκε στην Ουγγαρία. Ο **Henry II της Σιλεσίας**, ο πιο σημαντικός από τους Πολωνούς πρίγκιπες, κατέβασε για μάχη 20.000 άνδρες αποτελούμενους από ντόπιους επιστρατευμένους πεζικάριους και έφιππους από διάφορα πολωνικά πριγκιπάτα, εθελοντές από την Βαυαρία, μερικούς Ναϊτες και Χοσπιτάλιους Ιππότες και μια ιπποτική δύναμη που ανήκε στο Τάγμα των Τευτόνων οι οποίοι είδαν τους Μογγόλους σαν απειλή για την θέση τους στην Βαλτική. Ο στρατός λοιπόν συγκεντρώθηκε στο Liegnitz και περίμενε την βοήθεια του Wenceslas.

εικόνα 3

Η μάχη

Ο Baidar πέρασε στην Πολωνία καταστρέφοντας τα πάντα όπως προχωρούσε, έσφαξε την φρουρά της Κρακοβίας και λεηλάτησε την πόλη. Έπειτα κατευθύνθηκε προς το Breslau και συναντήθηκε με την στρατιά του Kadan. Ο Henry περίμενε στρατό 50.000 Βοήμιων αλλά οι

Μογγόλοι πλησίαζαν επικίνδυνα και αποφάσισε βεβιασμένα να προχωρήσει σε μάχη χωρίς να έχει αντιληφθεί πως οι ενισχύσεις του Wenceslas ήταν μόλις μια μέρα μακριά. Οι μελέτες δείχνουν πως ο Henry διαίρεσε τον στρατό του σε 5 μέρη: Οι Βαυαροί και οι πολιτοφύλακες, οι δυνάμεις της μεγάλης Πολωνίας, οι δυνάμεις άλλων πολωνικών πριγκιπάτων, οι Τεύτονες Ιππότες και ο προσωπικός στρατός του από Σιλέσιους γύρω στους 10.000 άνδρες.

εικόνα 4

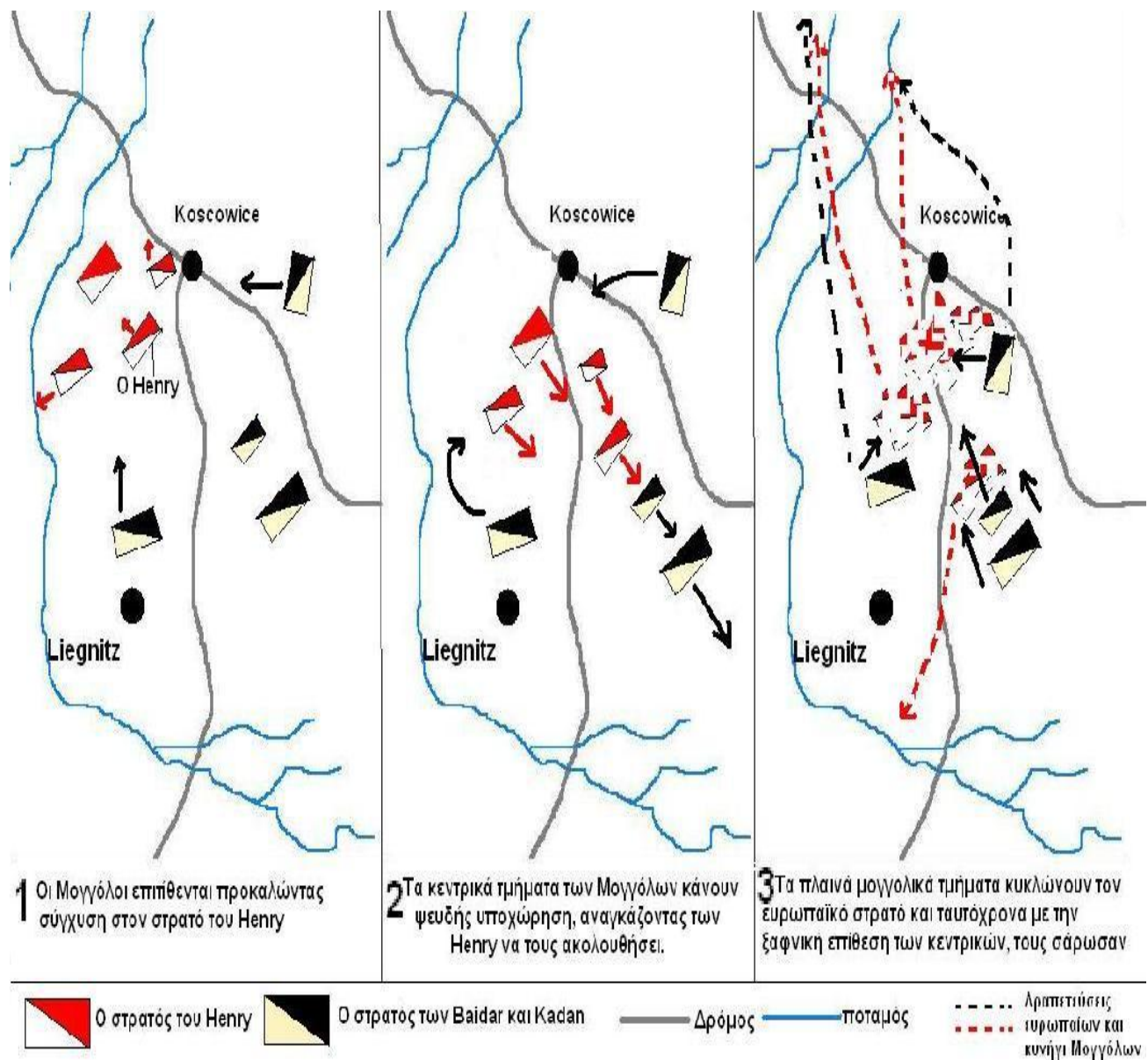
Οι Μογγόλοι όπως ήταν μάλλον βέβαιο αιφνιδίασαν τον Henry και προκάλεσαν πανικό και αταξία στους Σιλέσιους στρατιώτες τους οποίους παρέσυραν σε ενέδρα μαζί με τους συμμάχους τους. Όταν ο Henry διέκρινε μικρό τον εχθρικό στρατό, διέταξε το βαρύ ιππικό του να επιτεθεί προς το εχθρικό κέντρο, αλλά τότε ο συνολικός στρατός των Μογγόλων φανερώθηκε και σάρωσε στην κυριολεξία τους επιτιθέμενους Ιππότες παρασέρνοντας στο διάβα τους και τον υπόλοιπο στρατό. Υπάρχουν θεωρίες οι οποίες ισχυρίζονται πως οι Μογγόλοι **χρησιμοποιούσαν καπνογόνα** για να μπερδέψουν τους ευρωπαίους. Θεωρίες οι οποίες είναι αρκετά βάσιμες αν αναλογιστούμε το γεγονός πως ήξεραν την εφεύρεση και την συγκεκριμένη χρήση της πυρίτιδας από τους Κινέζους. Ο Henry της Σιλεσίας έπεσε νεκρός και οι περισσότεροι από τον στρατό του σφαγιαστήκαν. Οι Μογγόλοι **έκοβαν τα αυτιά των νεκρών** για να τους μετρήσουν και μετά το Liegnitz λέγεται ότι έστειλαν σπίτι τους 9 μεγάλους σάκους γεμάτους από εχθρικά αυτιά για απόδειξη.

Η σπουδαιότητα

Στις 11 Απριλίου 1241, ο κύριος στρατός του Sübedei κατέστρεψε τα Ουγγρικά στρατεύματα στο Mohi. Και ενώ η Ευρώπη φοβήθηκε περισσότερες και χειρότερες καταστροφές, προς μεγάλη έκπληξη των πάντων, **οι Μογγόλοι γύρισαν στις στέπες της πατρίδας τους**. Υποθέτουμε πως αυτό έγινε επειδή ο **Ogodei Χαν** πέθανε αιφνίδια και ακολούθησε μαράζ διαδοχής στην Karakoram. Παρόλα αυτά οι Μογγόλοι δεν έχασαν τον έλεγχο της Ρωσίας. Το γεγονός ότι είχαν βαριές απώλειες από τις 2 μάχες και ήταν πολύ δύσκολο να τραφεί ένας τέτοιος τεράστιος στρατός με τα άλογα του, και επίσης ότι πέτυχαν τον αρχικό σκοπό τους, δηλαδή την τιμωρία του Bela, μας προσθέτει ένα ακόμη κομμάτι της λύσης του μυστηρίου της ξαφνικής μογγολικής οπισθοχώρησης, η οποία λύτρωσε έτσι την Ευρώπη από την μεγαλύτερη ίσως καταστροφή που θα μπορούσε να πάθει.

Πράγματι οι Μογγόλοι δεν ξαναγύρισαν. Ήταν συνεχώς απασχολημένοι με την κατάκτηση της Κίνας και της ισλαμικής Μέσης Ανατολής. Για να βοηθηθούν στο τελευταίο σύναψαν διπλωματικές σχέσεις με τους Χριστιανούς Ευρωπαίους, γεγονός που τους απέτρεπε ακόμη περισσότερο να ξαναεπιτεθούν στην Ευρώπη. Μια Ευρώπη η οποία ευχάριστα αναγνώρισε ότι οι Μογγόλοι μαζί με τρόπο προσέφεραν και ευκαιρίες, όπως οι συμμαχίες ενάντια στο Ισλάμ και την προσέλευση από τους μεγάλους Χαν, εμπόρων σαν τον **Marco Polo**, ο οποίος μεγάλωσε την ευρωπαϊκή γνώση για τον κόσμο.

Το Πλάνο της μάχης

Εικόνα 5

Το κείμενο προέρχεται από την τροποποιημένη μετάφραση του βιβλίου «The Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

Εικόνες

1. Ένας από τους μεγαλύτερους κατακτητές της Ιστορίας Temujin ή αλλιώς Genghis Khan(ύψιστος Χαν)(www.allempires.com)
2. Μογγόλοι πολεμιστές(www.guidetorussia.org)Ο μεγάλος αρχιστράτηγος Subudei Khan(thegoldenhorde.files.wordpress.com)
3. Ιππότες Χοσπιτάλιοι..απότέλεσαν την αιχμή του δόρατος της άμυνας του Henry(<http://medieval2.heavengames.com>)
4. Πλάνο της μάχης...τροποποίηση σχεδίου αυθεντικού (www.allempires.com)

5) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ BANNOCKBURN (23+24-06-1314)

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ BANNOCKBURN

ΣΚΟΤΟΙ

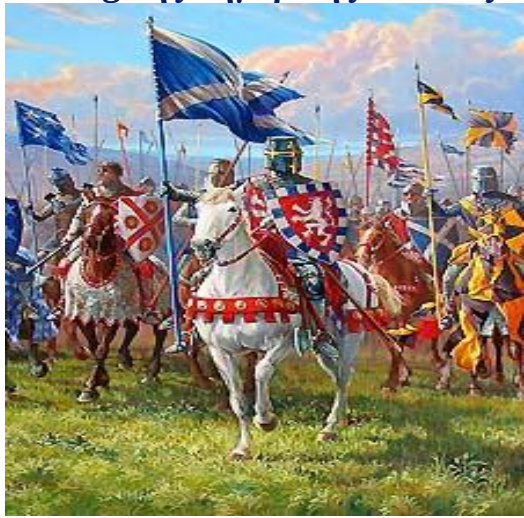
- Άγνωστα ακριβή στοιχεία, πιθανόν 8.000-10.000 άνδρες με 500 ελαφρύ ιππικό, και πεζικό με σπαθιά, τσεκούρια και τοξα
- Διοικούμενοι από τον Βασιλιά Robert Bruce
- Άγνωστες απώλειες

ΑΓΓΛΟΙ

- Μάλλον 15.000-20.000, με 2.000 ιππικό και 15.000 πεζούς, κυρίως Άγγλους τοξότες
- Διοικούμενοι από τον Βασιλιά Edward II, τους Δούκες του Gloucester, Hereford και Pembroke
- Άγνωστες απώλειες

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ BANNOCKBURN (23+24-06-1314) Κοντά στο Κάστρο Stirling της σημερινής Σκωτίας

εικόνα 1

Ο πόλεμος μεταξύ Άγγλων και Σκότων για την ανεξαρτησία των δεύτερων ξεκίνησε το 1296. Κατά κύριο λόγο οι Άγγλοι ήταν περισσότερο επιτυχημένοι σε αυτές τις εκστρατείες με την λεηλάτηση του Berwick, την ήττα των Σκότων στο Dunbar, και την απομάκρυνση από τον θρόνο του **John Balliol**. Επίσης η ήττα των Άγγλων στο **Stirling** το 1297, διορθώθηκε από τον θρίαμβο του Βασιλιά **Edward I** στο **Falkirk** την επόμενη χρονιά. Το 1304 η Σκωτία κατακτήθηκε. Όμως το 1306 ο σκωτσέζικος θρόνος πέρασε στον **Robert Bruce** και τότε ο πόλεμος ξανά ξεκίνησε.

εικόνα 2

Η μάχη

Το χρονικό της μάχης το οποίο γράφηκε πολύ αργότερα κατά τον 14^ο αιώνα από τον βιογράφο του Robert Bruce, **John Barbour**, προτείνει πως οι Άγγλοι στο Stirling προέλασαν σε 10 μεραρχίες κάτι το οποίο είναι μάλλον απίθανο. Το πιο σωστό θα ήταν να πούμε πως επιτέθηκαν σε 4 τμήματα εναντίον των πιθανότατα 3 μεραρχιών του Bruce, οι οποίες συνήθως μαχόταν με **Schiltrons** τα οποία ήταν ισχυροί αμυντικοί κύκλοι από λογχοφόρους. Κατά παράξενο τρόπο σε αντίθεση με τις συνηθισμένες σύντομες μεσαιωνικές μάχες, η συγκεκριμένη διήρησε ούτε λίγο ούτε πολύ 2 μέρες.

Στις 23 Ιουνίου 2 αγγλικοί σχηματισμοί ιππικού προέλασαν εναντίον των αντιπάλων τους. Διοικούμενοι από τους ευγενείς του **Gloucester** και **Hereford**, οι Άγγλοι επιτέθηκαν σε ένα ισχυρό σώμα Σκότων. Ανάμεσα στους αμυνόμενους δεν ήταν άλλος από τον Bruce ο οποίος είχε την τιμή να μονομαχήσει με τον **Henry του Bohum**, ανιψιό του Hereford. **Ο Henry προσπάθησε να επιτεθεί στον Σκότο βασιλιά, μόλις όμως πέρασαν δίπλα δίπλα ο Robert τον αποκεφάλισε με το τσεκούρι του.** Η μάχη ανάμεσα στις 2 πλευρές συνεχίστηκε. Εκεί έγινε αντιληπτό πως το αγγλικό ιππικό δεν ήταν αποτελεσματικό και είχε βαριές απώλειες απέναντι στην σκληρή σκοτσέζικη αμυντική τακτική. Η άλλη δύναμη των Άγγλων υπέων υπό τις διαταγές του **Robert Clifford** επιτέθηκαν στην άλλη πλευρά και γρήγορα αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν υπό σύγχυση απέναντι στο αδιαπέραστο Schilton που διοικούσε ο **Thomas Randolph** ευγενής του Moray.

εικόνα 3

Την νύχτα οι αγγλικές δυνάμεις πέρασαν το ρέμα που ήταν γνωστό με το όνομα **Bannock burn** και στρατοπεύδευσαν στα πεδία της ρεματιάς. Ο **Alexander Seton** ένας Σκότος Ιππότης στην υπηρεσία του Edward, λιποτάχτησε για να πάει στο αντίπαλο στρατόπεδο. Εκεί πληροφόρησε τον Bruce για το χαμηλό ηθικό των Άγγλων για να τον προτρέψει να επιτεθεί. Νωρίς το επόμενο πρωί οι Σκότοι προέλασαν μέσα από το δάσος του **New Park** παίρνοντας κουράγιο από τον λόγο του σπουδαίου τους Βασιλιά.

Οι εξαιρετικοί Άγγλοι τοξότες θα μπορούσαν άνετα να αποδεκατίσουν τους πεζούς προελαύνοντες Σκότους, όμως ο **Sir Robert Keith** με ένα μικρό τμήμα ιππικού πρόλαβε και τους εξουδετέρωσε. Οι Άγγλοι προσπάθησαν να απαντήσουν με την επίθεση κατά μέτωπο του Gloucester ο οποίος ήταν νεαρός και δεν είχε την κατάλληλη πείρα να διοίκηση τέτοια επίθεση. Επίσης λογομάχησε πριν με τον Βασιλιά γιατί κατά την γνώμη του έπρεπε να καθυστερήσει η μάχη, και ο Edward τον αποκάλεσε δειλό. Ίσως αυτό τον οδήγησε στην επίθεση αυτοκτονίας που επιχείρησε. Σύντομα περικυκλώθηκε και σκοτώθηκε μαζί με τους άνδρες του. Η μάχη έκτοτε έγειρε προς την πλευρά των Σκότων και οι Άγγλοι άρχισαν να οπισθοχωρούν σταδιακά μέχρι που το ιππικό τους περικυκλώθηκε από τα Schiltrons και αχρηστεύτηκε. Η μάχη ήταν τρομερή, και καθώς οι Άγγλοι δεν μπορούσαν να κρατήσουν τις θέσεις του έσπασαν τους

σχηματισμούς τους και έφυγαν άτακτα. Όταν ήταν φανερό πως η μάχη είχε κριθεί, ο Edward II αποφάσισε να διαφύγει μακριά από την καταστροφή. Μόλις έφθασε σε ασφαλή θέση, ένας ηρωικός Ιππότης προτίμησε την τελευταία προέλαση προς τον εχθρό παρά την διαφύγει. Έπεσε από τα δόρατα των Σκότων. Το όνομα του ήταν **Giles de Argentine**.

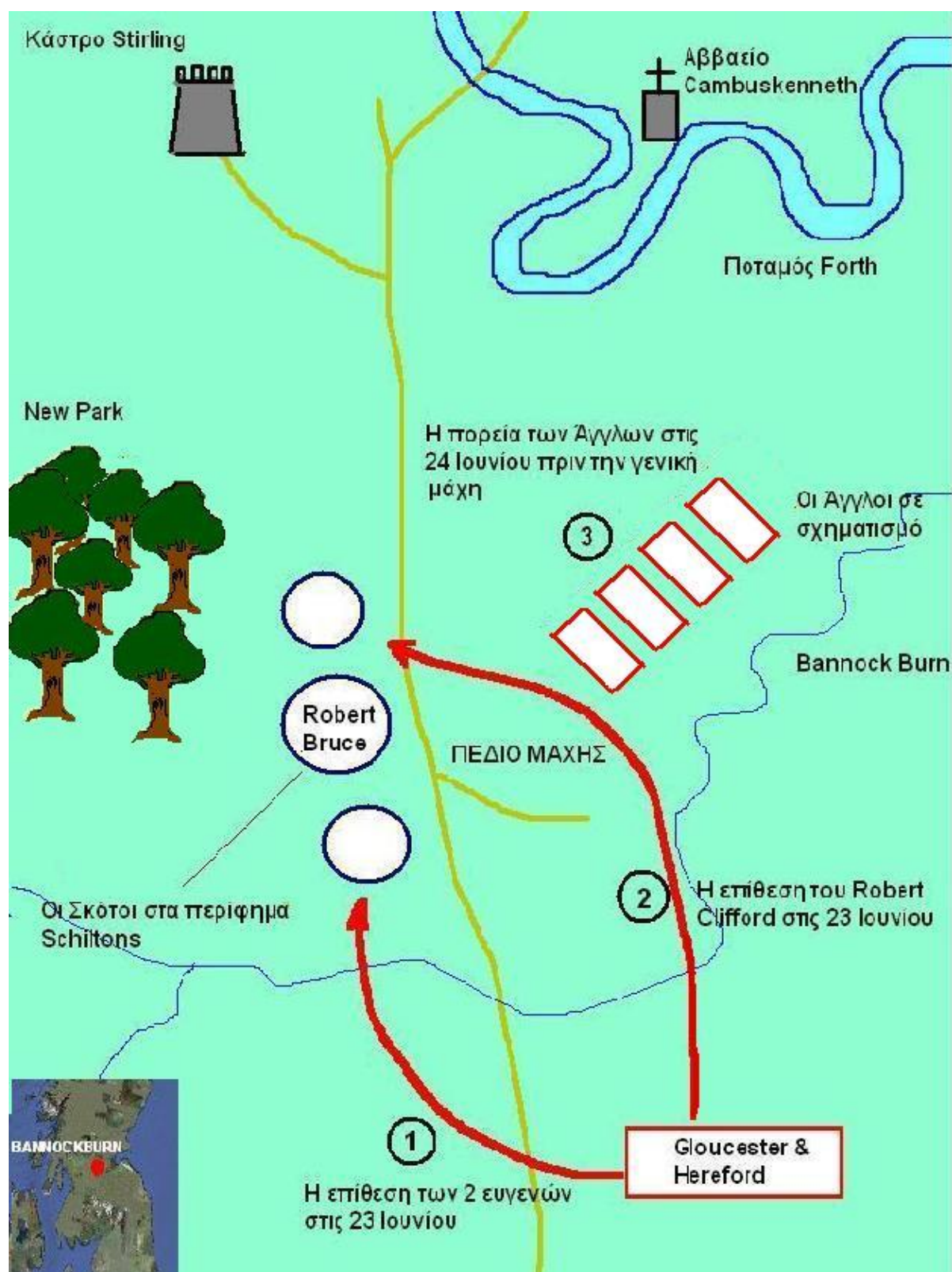

εικόνα 4

Σύνοψη και σπουδαιότητα

Η νίκη στο Bannockburn σήμαινε για τον λαό της Σκοτίας πολλά παραπάνω από μια ηρωική και ενάντια στα προγνωστικά νίκη απέναντι στους μισητούς δυνάστες Άγγλους. Η θέση της εδραιώθηκε στις βόρειες αυτές περιοχές υπό ευνοϊκές συνθήκες και είχαν έναν χαρισματικό και σπουδαίο ηγέτη. Οι Άγγλοι αντιμετώπισαν δυσκινησία στον τρόπο δράσης και διοίκησης. Ιπποτικοί τρόποι δράσης όπως του Giles de Argentine και του κόμη του Gloucester αποδείχτηκαν μοιραίες και θανάσιμες. Επίσης δεν εκμεταλλεύτηκαν το ισχυρό τους όπλο που ήταν οι τοξότες τους. Και αυτό γιατί υποτίμησαν τους Σκότους οι οποίοι πολεμούσαν γενναία και μανιασμένα για την ελευθερία τους. Η ήττα οδήγησε για αρκετά χρόνια αργότερα στην λεηλασία της βόρειας Αγγλίας από Σκότους επιδρομείς και μόνο οι αγγλικές νίκες το 1332 και 1333 στο **Dupplin Moor** και **Halidon Hill** αντίστοιχα επανέφεραν μια τάξη και μια νέα τροπή στην πορεία του μακροχρόνιου και αιματηρού αυτού πολέμου.

Πλάνο της μάχης

εικόνα 5

Το κείμενο προέρχεται από την τροποποιημένη μετάφραση του βιβλίου «The Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

Εικόνες

1. Σκοτσέζικο στράτευμα(<http://www.megalithictours.com>)
2. Edward II, ο υπερόπτης Άγγλος βασιλιάς(rebelking.com)
3. Ο μεγάλος ηγέτης των Σκότων Robert Bruce(rebelking.com)
4. Ο Robert Bruce δίνει οδηγίες στο στράτευμα του(<http://www.megalithictours.com>)
5. Το πλάνο της μάχης(Τροποποίηση από το βιβλίο The Seventy Great Battles of All Time του Jeremy Black)

6) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ CRECY (26-08-1346)

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ CRECY

ΑΓΓΛΟΙ

- 15.000 περίπου άνδρες
- Διοικούμενοι από τον Βασιλιά της Αγγλίας Edward τον τρίτο, τον γιό του Edward πρίγκιπα της Ουαλίας και τον Thomas Hatfield, ηγούμενο του Durham.
- Εκτιμάται πως ήταν λιγότεροι από 100 οι νεκροί!!!

ΓΑΛΛΟΙ

- Τουλάχιστον 30.000 άνδρες
- Διοικούμενοι από τον Βασιλιά Philippe τον VI, τον John, Βασιλιά της Βοημίας και τον Charles, Κόμη του Alencon.
- 15.000-17.000 νεκροί συμπεριλαμβανομένων 1.200 Ιπποτών και 9 πρίγκιπων

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ CRECY (26-08-1346) Κάπου στην Πικαρδία της Βορειοδυτικής Γαλλίας

εικόνα 1

Ο Εκατονταετής Πόλεμος ανάμεσα στην Αγγλία και την Γαλλία ξεκίνησε το 1337. Στην αρχική του φάση, οι Άγγλοι έφτιαξαν μια μεγάλη συμμαχία με πρίγκιπες των κάτω χωρών και το 1339 η συμμαχία αυτή επιτέθηκε στους Γάλλους. Παρόλα αυτά υπήρχε φόβος και δυσκολίες και στις 2 πλευρές με συνέπεια να μην λάβει χώρα καμία μάχη με εξαίρεση κάποιες σποραδικές αψιμαχίες. Με αυτό τον τρόπο το μέτωπο του πολέμου παρέμενε σε εκκρεμότητα χωρίς να γέρνει προς κάποιον η πλάστιγγα έως το 1346 όταν και ο Βασιλιάς **Edward III** της Αγγλίας πυροδότησε τον Εκατονταετή με μια μεγάλη εκστρατεία κατάκτησης της Γαλλίας, η οποία κορυφώθηκε με την μεγαλύτερη ίσως μάχη του πολέμου δίπλα σε ένα χωριουδάκι στο **δάσος Crecy** στις 26 Αυγούστου.....

Η Μάχη

.....Το μέγεθος του Αγγλικού στρατού δεν μπορούμε να το ξέρουμε ακριβώς, υπολογίζεται πως ήταν γύρω στους 15.000 άνδρες από τους οποίους οι 3.000 ήταν ιππότες και βαριά

οπλισμένοι πολεμιστές, και οι περίφημοι Άγγλοι τοξότες γύρω στους 4.000. Οι περισσότεροι ήταν μισθοφόροι οι οποίοι υπηρετούσαν τον αφέντη τους με συμβόλαια είτε λόγω χρεών είτε άλλων λόγων. Μερικές πηγές αναφέρουν πως οι Άγγλοι διέθεταν μερικά από τα πρώιμα κανόνια τα οποία όμως ήταν περισσότερο θορυβώδη παρά αποτελεσματικά.

εικόνα 2

Οι Άγγλοι παρατάχθηκαν σε 3 τμήματα. Το πρώτο υπό την διοίκηση του 16χρονού(!!!) **Πρίγκιπα της Ουαλίας Edward** ο επονομαζόμενος αργότερα και ως **Μαύρος Πρίγκιπας**, και των **Κόμη του Northampton** και **Κόμη του Warwick**. Το δεύτερο διοικούμενο από τον ίδιο τον βασιλιά Edward και το τρίτο πιθανόν από τους **Κόμη του Arundel** και **Huntington**. Οι Άγγλοι ιπότες και το βαρύ ιππικό ξεπέζεψαν για να πολεμήσουν πεζοί όπως είχαν μάθει στον πόλεμο με τους Σκότους. Υπάρχει ιστορική διαφωνία σχετικά με τον τρόπο παράταξης των τοξοτών. Πολλοί χρονικογράφοι ισχυρίζονται πως παρατάχθηκαν περιμετρικά σε τριγωνική μορφή.

Εικόνα 3.

Οι Γαλλικές δυνάμεις ήταν αδιαμφισβήτητα πάρα πολύ μεγαλύτερες, καθώς ο Philippe συγκέντρωσε σχεδόν ολόκληρη την υποσύνη και τους ευγενείς της Γαλλίας. Παρόλο το μέγεθος όμως ήταν κακώς καθοδηγούμενοι. Οι επιπολαιότητες και οι εγωισμοί οδήγησαν σε διαφωνίες και σύγχυση. Συγκεκριμένα οι διοικητές διαφωνούσαν για το αν έπρεπε να επιτεθούν άμεσα ή να περιμένουν μια μέρα έτσι ώστε να εκμεταλλευτούν ίσως την πλειοψηφία του στρατού τους καλύτερα. Τελικά η αβεβαιότητα και η ανασφάλεια του Γάλλου βασιλιά καθώς και η βιασύνη που είχε καταβάλλει τον στρατό και τους διοικητές τους, υπερίσχυαν της σοφίας και της ώριμης διαχείριση των πραγμάτων.

Οι μάχη ξεκίνησε με τους **Γενοβέζους βαλλιστριδοφόρους** να διατάσσονται να προελάσουν. Οι Ιταλοί βάνιζαν δυο δυο καθώς ο ένας όπλιζε την βαλλιστρίδα του και ο άλλος με μια ασπίδα τον κάλυπτε. Η προ κάποιων ωρών καταιγίδα μείωσε σημαντικά την δράση των χορδών των βαλλιστρίδων, κάτι τέτοιο όμως δεν έγινε στο αγγλικό στρατόπεδο, χάρις την προσαρμοστικότητα των τοξοτών. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τα **«μακρά τόξα»** να θερίσουν τους σαστισμένους Γενοβέζους οι οποίοι για να αποφύγουν τον αποδεκατισμό, υποχώρησαν άτακτα δίνοντας την βιαστική εντύπωση «προδοσίας» στους Γάλλους. Έτσι προς έκπληξη των Άγγλων οι Γάλλοι Ιππότες προελαύνοντας κατάσφαζαν τους απελπισμένους ιταλούς στο πέρασμά τους. Η Ιππότες που ήταν το όπλο των Γάλλων κατευθύνθηκαν μανιασμένα προς τις εχθρικές γραμμές, όμως ο καταιγισμός βελών από πλευράς Άγγλων εκτός από τους αναβάτες σκότωνε ή τραυμάτιζε και τα μεγάλα θωρακισμένα άλογα τους. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η

πειθαρχημένη επίθεση των Γάλλων Ιπποτών και βαρύ ιππικού να μετατρέπεται σε πεδίο νεκρών υποζυγίων και νεκρών ή τραυματισμένων ανδρών εγκλωβισμένων από των όγκο των νεκρών αλόγων τους. Κάπου σε αυτό το σημείο το αγγλικό βαρύ πεζικό αποτελείωσε τους ετοιμοθάνατους Ιππότες, σκαρφαλώνοντας στην κυριολεξία πάνω από τις νεκρές μάζες. Ακολούθησαν απανωτά κύματα γαλλικών επιθέσεων τα οποία αναχαιτίζονταν επανειλημμένα από τους φονικούς και αμείλικτους τοξότες των οποίων την ενίσχυση αναλάμβαναν Άγγλοι μοναχοί οι οποίοι μετέφεραν και τους τροφοδοτούσαν συνεχώς δεσμίδες από βέλη.

Οι Γάλλοι κατάφεραν λίγες στιγμές να πλησιάσουν τους Άγγλους, όταν υπήρχε προσωρινή έλλειψη βελών από τους τοξότες, και απείλησαν το τμήμα του Βασιλιά αλλά και του 16χρονου πρίγκιπα Edward ο οποίος περικυκλώθηκε και έπεσε από το άλογο του και εξαφανίστηκε για λίγη ώρα από το βλέμμα του βασιλιά πατέρα του πριν εμφανιστεί ξανά θριαμβευτής. Όση ώρα πάλευε ο νεαρός πρίγκιπας ο Βασιλιάς αρνούσανταν πεισματικά να στείλει βοήθεια λέγοντας πως *«Αφήστε το αγόρι να κερδίσει τα σπιρούνια του»*. Ένα άλλο αξιοσημείωτο περιστατικό που συνέβη στον τέλος της μάχης, είναι με τον τυφλό Βασιλιά της Βοημίας **John του Λουξεμβούργου**, ο οποίος επιθυμούσε να πολεμήσει έστω και λίγο. Έτσι λοιπόν κάλπασε με τους άνδρες του οι οποίοι είχαν δέσει τα άλογά τους μαζί σε κύκλο και έπεσαν στο μέτωπο της μάχης. Το επόμενο πρωί βρέθηκαν όλοι νεκροί.

Απολογισμός

εικονα 4

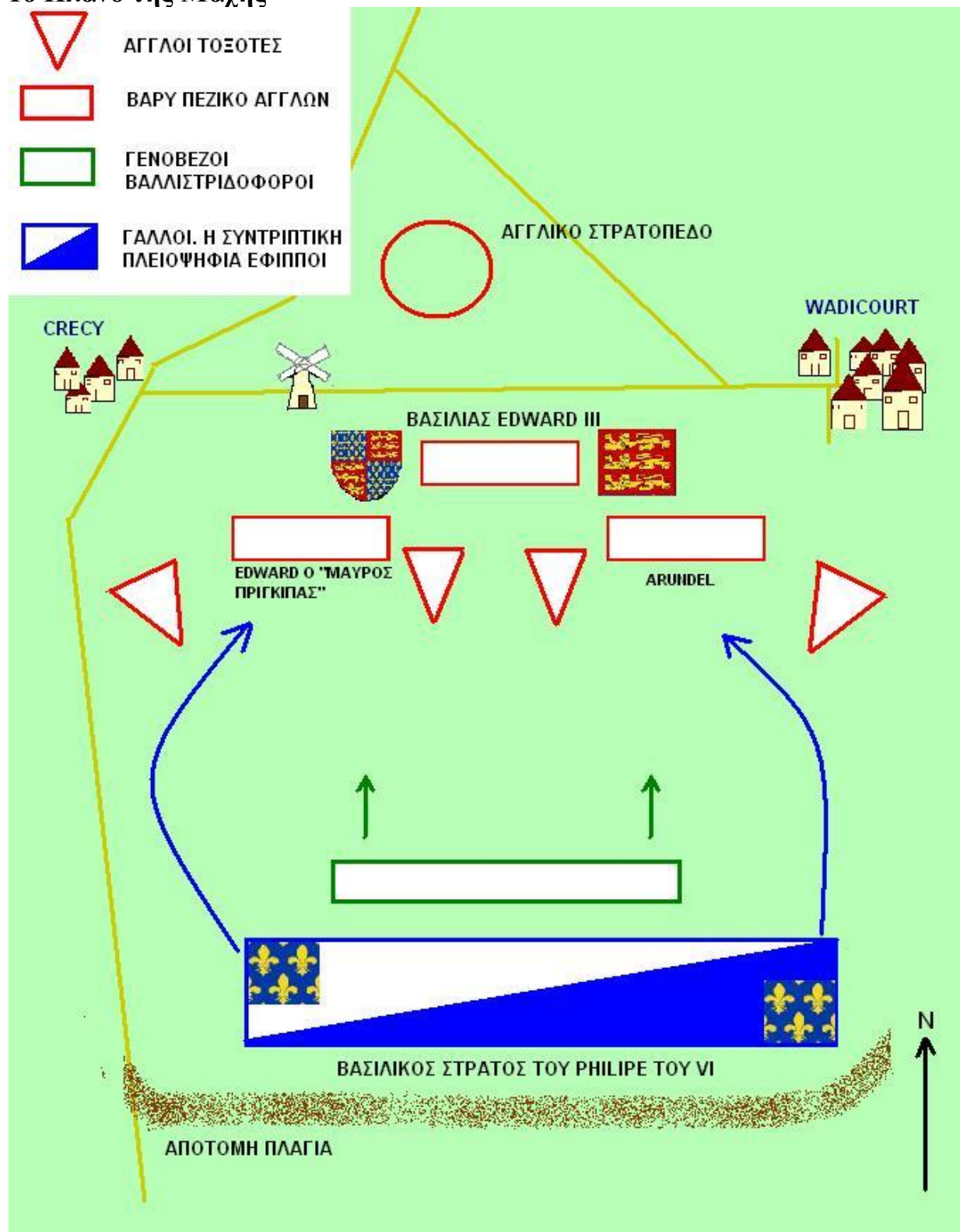
Οι Άγγλοι συνέτριψαν τους Γάλλους. Οι γαλλικές απώλειες ήταν απερίγραπτες και τρομακτικές να τις μετρήσεις. Εκτιμάται πως οι Γάλλοι εκείνο το απόγευμα στο Crecy έχασαν 9 πρίγκιπες, 1.200 Ιππότες και 15.000-16.000 άλλους στρατιώτες. Λίγοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι. Η μάχη ξεκίνησε αργά το απόγευμα και μόλις τελείωσε ήταν βαθύ σκοτάδι. Την επόμενη μέρα υπήρχαν κάποιες ανησυχίες για συσπείρωση Γάλλων αλλά σκόρπισαν γρήγορα και έκλεισε το κεφάλαιο της μάχης του Crecy.

Οι λόγοι του αγγλικού θριάμβου ήταν αρκετοί. Οι Άγγλοι διάλεξαν την θέση τους καλά. Από εκεί και έπειτα ανέλαβαν καθοριστική δράση οι τοξότες(Longbowmen) οι οποίοι ήταν τοξότες με εκπληκτικότερη ακρίβεια και δύναμη. Με βολές σε συχνότητα 4 φορές μεγαλύτερη από αυτή των Γενοβέζων βαλλιστριδοφόρων, αχρήστευσαν την δύναμη των Γάλλων που ήταν οι έφιπποι λογχοφόροι και Ιππότες, με τις βροχές βελών που εξαπέλυαν. Με άλλα λόγια παρά την σωστή χρήση του βαρέως πεζικού και την τακτική του Edward, μπορούμε να πούμε πως οι Άγγλοι κέρδισαν **ουσιαστικά εξαποστάσεις**. Σε λίγες περιπτώσεις οι Γάλλοι επιτιθέμενοι μπόρεσαν να βρεθούν πρόσωπο με πρόσωπο με τους αντιπάλους τους. Έτσι το γεγονός αυτό, μπορούμε να πούμε πως εξηγεί τις πραγματικά ελάχιστες απώλειες των Άγγλων στο Crecy που εκτιμώνται λιγότεροι από 100(!!!!!!)την στιγμή που οι Γάλλοι νεκροί μετρώνται κατά πολλές χιλιάδες. Αναμφίβολα τον σπουδαίο ρόλο σε αυτήν την νίκη έπαιξε ο χαρισματικός Άγγλος βασιλιάς Edward III του οποίου η εξυπνάδα και στρατηγική, συνοδευόμενη από τόλμη και

γενναιότητα κατάφεραν να νικήσουν τον Philippe. Ένας Philippe που αν και πολέμησε εν τέλει γενναία, δεν είχε το χάρισμα του Edward καθώς και η έλλειψη αυτοπεποίθησης και αισιοδοξίας τον οδήγησαν σε λανθασμένες εκτιμήσεις.

Η αγγλική νίκη στο Crecy δεν κέρδισε τον πόλεμο, αλλά συνέχισε την μακρά αυτή πολεμική περίοδο η οποία περιείχε και άλλες μεγάλες μάχες. Οι Άγγλοι προχώρησαν ως το **Calais** και το κατέκτησαν την επόμενη χρονιά. Η νίκη ήταν η αιτία της ίδρυσης του **Τάγματος του Garter** το οποίο εδραίωσε την φήμη του Edward III.

Το Πλano της Μάχης

εικόνα 5

Το κείμενο προέρχεται από την τροποποίηση της μετάφρασης του βιβλίου «The Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

Εικόνες

1. Η Μάχη του Crecy(www.nashfordpublishing.co.uk)
2. Οι περίφημοι Longbowmen(<http://www.sanfranciscosentinel.com>)
3. Άγγλοι στρατιώτες στο Crecy(www.nashfordpublishing.co.uk)
4. Ο Άγγλος βασιλιάς Edward ο Τρίτος (rebelking.com)
5. Το Πλάνο της μάχης(Seventy Great Battles of All Time)

7) Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ AGINCOURT (25-10-1415)

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ AGINCOURT

ΑΓΓΛΟΙ

- 8.000 άνδρες περίπου
- Διοικούμενοι από τον Βασιλιά Henry τον Πέμπτο
- Περίπου 1.000 νεκροί

ΓΑΛΛΟΙ

- Τουλάχιστον 20.000 άνδρες
- Διοικούμενοι από τον αρχιστράτηγο Boucicaut
- Οι περισσότερες καταγραφές μιλούν για 10.000 νεκρούς

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ AGINCOURT (25-10-1415) Κοντά στο Nord-Pas de Calais της σημερινής Γαλλία

Η διάσημη νίκη του **Henry V** στο Agincourt ήταν ο τελευταίος μεγάλος θρίαμβος των Άγγλων στον πολύχρονο Εκατονταετή Πόλεμο. Ήταν μια νίκη ενάντια σε όλες τις προβλέψεις από ένα μικρό ταλαιπωρημένο από τις αρρώστιες και την κούραση της εκστρατείας στρατό. Η νίκη αυτή σηματοδότησε τον δρόμο της κατάκτησης της Νορμανδίας από τους Άγγλους και ενέπνευσε μερικούς αιώνες αργότερα τον William Shakespeare να γράψει ένα από το γνωστότερα του έργα αφιερωμένο στον βασιλιά Henry της Αγγλίας.

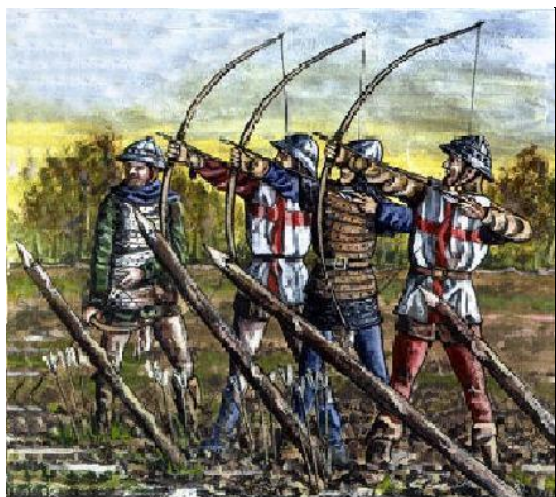
εικόνα 1

Η μάχη

Ο αγγλικός στρατός αριθμούσε μάλλον περί των 8.000 ανδρών την στιγμή που ο γαλλικός εκτιμάται πως άγγιζε τους 20.000. Το πεδίο της μάχης ήταν επίπεδο και το μόνο πλεονέκτημα για τους Άγγλους ήταν το γεγονός ότι στο μέρος και στις δυο πλευρές του υπήρχαν δασικές εκτάσεις. Οι Άγγλοι πεζοί βαριά εξοπλισμένοι παρατάχθηκαν σε γραμμή κατά μήκος του πεδίου με τους τοξότες αν και δεν μας είναι ξεκάθαρο, μάλλον να με τρίγωνους σχηματισμούς δεξιά και αριστερά του στρατού. Επίσης οι Άγγλοι τοξότες είχαν ετοιμάσει αιχμηρά κοντάρια στα οποία έθαψαν το πίσω μέρος έτσι ώστε οι αιχμηρές άκρες να είναι προς τα έξω. Με αυτό τον τρόπο ήταν σχεδόν τέλεια προφυλαγμένοι από το Γαλλικό ξακουστό ιππικό. Οι Γάλλοι παρατάχθηκαν σε 3 μεγάλα τμήματα το ένα πίσω από το άλλο, και όπως οι Άγγλοι οι περισσότεροι ήταν πεζοί(ασυνήθιστο για Γάλλους) με το βαρύ ιππικό τους να ακολουθεί στο

τρίτο τμήμα.

Συνήθως πριν τις μάχες, από αρχαιοτάτων χρόνων, υπήρχε ένα διάστημα φόβου και αμηχανίας όπου ο ένας στρατός κοιτούσε τον άλλο χωρίς ωστόσο να κάνει κάποιος το πρώτο βήμα. Έτσι και στον Μεσαίωνα τα πράγματα ήταν παρόμοια. Κατά το απόγευμα λοιπόν στο Agincourt ο Henry ο Πέμπτος ήταν αυτός που έκανε την πρώτη κίνηση και διέταξε τους άνδρες του να επιτεθούν ερχόμενος σε αντίθεση με την συνήθη αγγλική τακτική που περίμενε τον εχθρό αμυνόμενη. Στην πραγματικότητα όμως δεν ήταν πραγματική επίθεση καθώς οι Άγγλοι δεν προχώρησαν πολύ, αλλά πέτυχαν τον σκοπό τους δηλαδή να ενεργοποιήσουν την γαλλική επίθεση. Οι Γάλλοι αρχικά θέλησαν έξυπνα να προλάβουν να σπάσουν τις γραμμές των τοξοτών «οι οποίοι ήταν κυριολεκτικά ο τρόμος τους», με το βαρύ ιππικό τους αλλά απέτυχαν από τα αμυντικά κοντάρια και κατά την άτακτη υποχώρηση τους οι Γάλλοι Ιππότες στράφηκαν εναντίον των δικών τους πεζικάριων. Οι Άγγλοι τοξότες(**Longbowmen**) προκάλεσαν στους Γάλλους μεγάλη ζημιά από το χαλάζι φονικών βελών που εξαπέλυαν. Οι Γάλλοι ετοίμασαν νέα επίθεση με τους Άγγλους να υποχωρούν για λίγο.

εικόνα 2

Ο Henry ήταν στην καρδιά των πραγμάτων κινδυνεύοντας να σκοτωθεί από έναν Γάλλο που τον πλησίασε τόσο κοντά ώστε να καταφέρει να του ρίξει την βασιλική κορώνα του. Ο Henry αρνούνταν να φυλαχτεί καθώς ο αδερφός του **Humphrey του Gloucester** τραυματίστηκε και έτσι παρέμενε εκεί για να τον προστατεύει. Όσο η μάχη προχωρούσε οι Γάλλοι έστελναν επιθετικά κύματα όπως όπως στους αμυνόμενους Άγγλους οι οποίοι τα απέκρουαν όλα με αυτοθυσία. Το πεδίο του Agincourt γέμισε με πτώματα τόσο πολύ που οι επιτιθέμενοι Γάλλοι σκόνταφταν στα «τείχη» που σχηματιζόταν από τα κουφάρια κυρίως των

συμπολεμιστών τους. Η κατάσταση και η πλάστιγγα έγυρε προς το αγγλικό στρατόπεδο καθώς οι Άγγλοι θέριζαν τους μπερδεμένους και απελπισμένους πλέον Γάλλους. Άξιο αναφοράς το γεγονός πως οι Άγγλοι τοξότες ξεμένοντας από βέλη σταμάτησαν την βροχή θανάτου και **άρχισαν να σφάζουν τους εχθρούς τους με μαχαίρια, στιλέτα και ότι άλλο μπορούσαν να βρουν σαν όπλο στο πεδίο**. Προς το τέλος της μάχης υπήρχε φόβος πως ένα Γαλλικό τμήμα ήταν έτοιμο να εξαπολύσει μια έσχατη επίθεση απελπισίας. Ο Henry διέταξε τους τοξότες να σκοτώσουν τους Γάλλους αιχμαλώτους καθώς ήταν ριψοκίνδυνο να αφεθούν ελεύθεροι. Μπορεί αυτή η πράξη να απέχει πολύ από τον Ιπποτισμό, όμως ήταν ζωτικής σημασίας για το συμφέρον και την νίκη των Άγγλων στο Agincourt. Παρόλα αυτά υπήρχαν αρκετοί στο στρατόπεδο οι οποίοι αντιτέθηκαν στην σκληρή αυτή απόφαση. Όπως και αν έχει η υπόθεση όμως, η απόφαση του Henry να εκτελέσει τους αιχμαλώτους δεν κατηγορήθηκε ή δέχθηκε κριτική, ακόμα και από τους Γάλλους χρονικογράφους. Τελικά η τελική επίθεση των Γάλλων δεν κατάφερε να οργανωθεί και έτσι οι Άγγλοι ήταν νικητές.

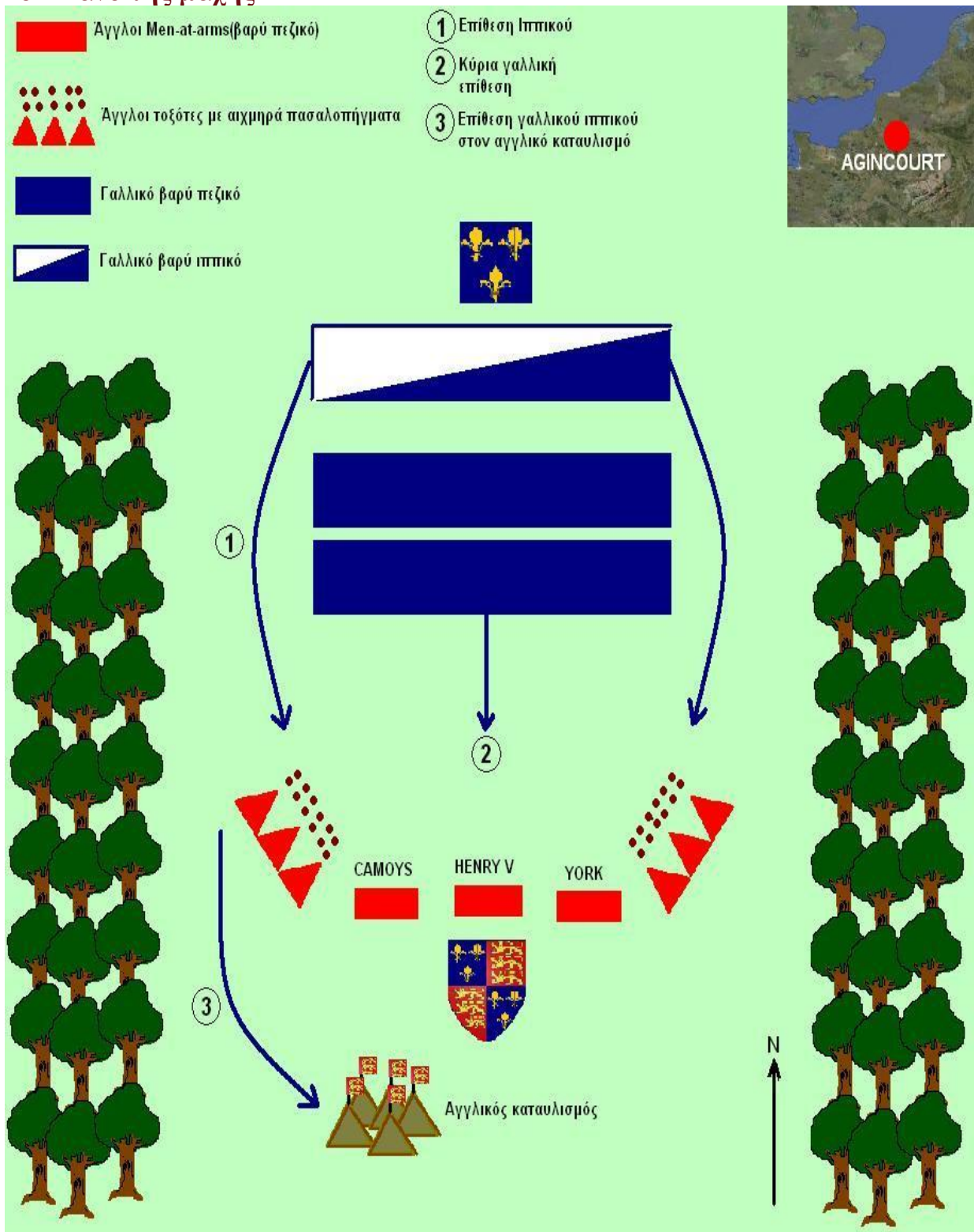
εικόνα 3

Οι μάχη αυτή ήταν από τις πιο αιματηρές. Οι απώλειες ανάμεσα στους Γάλλους ήταν βαρύτερες όπου πολύ εκτιμούν ότι ανέρχονταν στους 8.000 με 10.000 νεκρούς. Αξιοσημείωτες στις αγγλικές απώλειες οι οποίες ήταν πολύ μικρότερες, θεωρούνται οι θάνατοι των Δούκων του **York** και **Suffolk**. Εκείνο το απόγευμα στο Agincourt πολλοί ήταν αυτοί που πέθαναν από

ασφυξία πιεζόμενοι στα «βουνά» των νεκρών ή ετοιμοθάνατων, από τους συμπολεμιστές τους.

Ένα ενδιαφέρον στοιχείο της μάχης του Agincourt είναι πως διασώθηκε το σχέδιο επίθεσης των Γάλλων. Έπρεπε να υπάρχει ένα μεγάλο τμήμα πεζικάριων και ένα μικρότερο από ιππικό. Δύο πλευρές πεζικού θα προέλαυναν με μερικούς τοξότες στα πλαϊνά. Ένα άλλο τμήμα ιππικού θα διατηρούνταν για παν ενδεχόμενο και θα χρησιμοποιούταν ενάντια στους Άγγλους τοξότες. Τέλος μια μικρή δύναμη ιππικού θα επιτίθεντο στα εφόδια των Άγγλων στον στρατόπεδο πίσω από την μάχη. Τελικά το σχέδιο αυτό δεν υλοποιήθηκε με εξαίρεση την επίθεση στα εφόδια. Και αυτό για τον λόγο του ότι το πεδίο της μάχης δεν επέτρεψε την εύρυθμη υλοποίηση του και το γεγονός του ότι οι Γάλλοι δεν είχαν εφεδρικό σχέδιο για την περίπτωση που οι τοξότες longbowmen των Άγγλων θα απέκρουαν επιτυχώς τις γαλλικές επιθέσεις ιππικού, όπως έτσι και έγινε χάρις την ευρηματικότητα να τοποθετήσουν αιχμηρούς πασσάλους μπροστά τους.

Το Πλάνο της μάχης

εικόνα 4

Το Κείμενο προέρχεται από την τροποποίηση της μετάφρασης του βιβλίου «Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

Εικόνες

1. Η μάχη του Agincourt(foodservicefootprint.files.wordpress.com)
2. Άγγλοι τοξότες(<http://www.sanfranciscosentinel.com>)
3. Ο μεγάλος βασιλιάς Henry V(<http://www.englishmonarchs.co.uk>)
4. Τροποποίηση αυθεντικού σχεδίου από το βιβλίο «Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

8) Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗΣ (29-05-1453)

Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

ΟΘΩΜΑΝΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

- 80.000-100.000 άνδρες
- Διοικούμενοι από τον Σουλτάνο Mehmed II τον επονομαζόμενο ως Πορθητή
- Έλλειψη έγκυρων στοιχείων για τις απώλειες

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ

- 10.000 στρατιώτες και 40.000 πολίτες
- Διοικούμενοι από τον τελευταίο Ρωμαίο-Βυζαντινό Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο VI τον Παλαιολόγο, και τον ηγέτη των γενοβέζων εθελοντών Giovanni Giustiniani Longo.
- Έλλειψη στοιχείων. Κατα χιλιάδες

Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗΣ(29-05-1453) Στην Istanbul της σημερινής Τουρκίας.

Εικόνα 1

Το 1451, την στιγμή της επαναφοράς του 19-χρονου **Mehmed II** στον οθωμανικό θρόνο, οι Οθωμανοί Τούρκοι ήλεγχαν το μεγαλύτερο μέρος των Βαλκανίων (εκτός από την Σερβία την Βοσνία και την περιοχή της Πελοποννήσου). Εδάφη που κάποτε ανήκαν στην εντελώς σε απόσύνθεση πλέον Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία η αλλιώς Βυζαντινή. Οι παλιοί τρόποι διακυβέρνησης των Οθωμανών έλαβαν τέλος και ο νέος Σουλτάνος Mehmed αναβίωσε την παλιά πολεμική οθωμανική παράδοση προκειμένου να γίνει κύριος όλων των μη κατακτημένων εδαφών και να χτίσει και επίσημα μια εντελώς νέα αυτοκρατορία. Μεγάλο εμπόδιο σε όλο αυτό το εγχείρημα, η δεύτερη «αιώνια» πόλη των Ρωμαίων Κωνσταντινούπολη η οποία ακόμη έστεκε μετά από 12 περίπου αιώνες σαν ύστατη άμυνα και υπερηφάνεια για την παλαιά αίγλη και το μεγαλείο, έναντι στην νέα τάξη πραγμάτων. Η Κωνσταντινούπολη όχι μόνο διαχώριζε τις ασιατικές με τις ευρωπαϊκές οθωμανικές νέες επαρχίες, αλλά και ο Βυζαντινός αυτοκράτορας **Κωνσταντίνος Παλαιολόγος** έπαιζε καθοριστικό ρόλο στις σταυροφορίες και στις επαναστάσεις εναντίον των Οθωμανών, καθώς αποτελούσε σταθμό ανεφοδιασμού και ενίσχυσης στις εκστρατείες των δυτικών. Έτσι λοιπόν η Κωνσταντινούπολη έπρεπε να πέσει όχι

μόνο για το πρεστίτζ του νεαρού Σουλτάνου, αλλά κυρίως για την κατάκτηση της ζωτικής σημασίας από πολλές απόψεις πολιτισμικής και στρατηγικής θέσης της πόλης. Ο Κωνσταντίνος έκανε κάποιες αποτυχημένες απόπειρες να χρηματοδοτήσει των Σουλτάνο διπλασιάζοντας το πόσο που έδινε σε παλαιότερους Οθωμανούς άρχοντες. Το πλήρωμα του χρόνου είχε έρθει. Ο χρόνος είναι αυτός ο οποίος δίνει έτη ευημερίας αλλά ακολουθούνται από έτη παρακμής. Ακμή και παρακμή. Η θεμελιώδης αρχή των πάντων στην γη.

Η Πολιορκία

εικόνα 2

Στις 5 Απριλίου ο Σουλτάνος Mehmed κατέφθασε με το υπόλοιπο του στρατού του και έστησε το στρατόπεδο του απέναντι από την πύλη του Αγίου Ρωμανού. Δεξιά του Σουλτάνου τα στρατεύματα διοικούνταν από τον **Karaca Pasha** και αριστερά του, από τον **Ishak Pasha**. Περικυκλώνοντας ολοσχερώς την πόλη, η πολιορκία ξεκίνησε. Κατά της πρώτες εβδομάδες αιματοχυσίες, βομβαρδισμοί και γενικά επικρατούσε ένα πολεμικό μέτωπο, αλλά παρόλα αυτά η Κωνσταντινούπολη παρέμενε απόρθητη, και επιπλέον ο στόλος των Οθωμανών ήταν αναποτελεσματικός απέναντι στις μεγάλες χριστιανικές γαλέρες που βρισκόταν στο μεγάλο λιμάνι. Τότε την λύση έδωσε η ιδιοφυής φύση του Mehmed, ο οποίος διέταξε τους μηχανικούς του να φτιάξουν ένα διαφορετικό τύπο κανονιού το οποίο να μπορεί να εκτοξεύει βλήματα σε μεγάλα ύψη έτσι ώστε όταν το βλήμα επέστρεφε να έπληττε κάποιο πλοίο από ψηλά. Σχεδιασμένο από τον ίδιο τον Σουλτάνο το νέο όπλο που αργότερα ονομάστηκε **Όλμος(mortar)**, βύθισε ένα μεγάλο βυζαντινό πλοίο στο λιμάνι.

Το πρωί της 23 Απριλίου, οι Βυζαντινοί παρατήρησαν με τρόμο το γεγονός ότι 70 ή 80 μικρότερα οθωμανικά πλοία βρισκόταν χαμηλότερα στο πέραςμα του Χρυσού Κεράτου. Ένας τρόμος που τον διαδέχθηκε πανικός καθώς **«οι Οθωμανοί χρησιμοποιώντας γιγαντιαίους κορμούς δέντρων και τροχαλίες, μετέφεραν τα πλοία τους μέσω στεριάς για τα επαναφέρουν στα νερά του Χρυσού Κεράτου, αποφεύγοντας έτσι το μπλόκο που είχαν στήσει οι Βυζαντινοί!!»**. Μια παλαιά προφητεία τότε ήρθε στην επιφάνεια των πραγμάτων: **«Η Πόλη θα πέσει όταν θα βγουν τα πλοία στην στεριά»**.

Μια φράση η οποία ειπώθηκε μάλλον για να δείξει την ισχυρή οχύρωση της Κωνσταντινούπολης, αλλά η ειρωνεία της ιστορίας την μετέτρεψε σε τρομακτική προφητεία η οποία εκπληρωνόταν. Η ιδέα των τροχών ήταν και πάλι του Mehmed, του εκπληκτικού αυτού άνδρα που παρά το νεαρό της ηλικίας του διοικούσε επιτυχημένες εκστρατείες που αδυνατούσαν ηγέτες με τα διπλάσια και τριπλάσια χρόνια του.

εικόνα 3

Οι οθωμανικοί βομβαρδισμοί συνεχίζονταν ενώ τα τρόφιμα και τα πυρομαχικά στους αμυνόμενους εξαντλούνταν. Όταν οι πολιορκημένοι συνειδητοποίησαν πως καμιά βοήθεια δεν θα ερχόταν, έχασαν κάθε ελπίδα και αφέθηκαν στην βαριά μοίρα τους. Τότε οι αγγελιαφόροι του Σουλτάνου μήνυσαν στον Παλαιολόγο πρόταση για παράδοση της πόλης. **«Η θα πάρω την Πόλη, ή η Πόλη θα πάρει εμένα, νεκρό ή ζωντανό....Αν αποδεχθείς την ήττα και υποχωρήσετε ειρηνικά...τότε θα γίνουμε φίλοι. Αν μου αρνηθείς την ειρηνική έλευση στην**

Πόλη, θα την διεκδικήσω μόνος μου και θα σφάξω εσένα, όλους τους ευγενείς σου και όλους τους επιζήσαντες. Και μετά θα διατάξω τους άνδρες μου να λεηλατήσουν τα πάντα. Η Πόλη είναι το μόνο που θέλω, ακόμη και αν είναι άδεια». Ήταν τα λόγια του Σουλτάνου προς τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο ο οποίος έλαβε αρνητική απάντηση από τον γενναίο Αυτοκράτορα.

Στις 29 Μαΐου, κοντά στα μεσάνυχτα, η τελική επίθεση ξεκίνησε. Η τελική επίθεση ήταν συνδυασμός ταυτόχρονων μαζικών επιθέσεων από όλες τις πλευρές της πόλης. Συγκεκριμένα ο οθωμανικός στόλος, βομβάρδιζε τα τείχη από την θάλασσα του Μαρμαρά και από το στενό του Χρυσού Κεράτου ενώ ο στρατός επετέθει στα κύρια τείχη της πόλης. Ο Σουλτάνος πρώτα έστειλε τα πιο αδύναμα στρατεύματα και εθελοντές στα τείχη, αλλά οι αμυνόμενοι υπό τις διαταγές του Giustiniani και του Αυτοκράτορα κατάφεραν να τους αποκρούσουν επιτυχώς. Στην συνέχεια ο Mehmed έστειλε πιο εκπαιδευμένα και έμπειρα στρατεύματα οι οποίοι επιτέθηκαν με τόλμη στους Βυζαντινούς αλλά δεν μπόρεσαν να κάνουν κάποια πρόοδο και αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν και αυτοί. Κατά την αυγή ο αποφασισμένος Mehmed διέταξε τους κορυφαίους του στρατού του και από τα καλύτερα στρατεύματα της ιστορίας: τους **Γενίτσαρους(Janis sari)** στα βυζαντινά τείχη.

Στην μέση της μάχης ο Giustiniani τραυματίστηκε σοβαρά από βέλος η σφαίρα από μουσκέτο, και τον μετέφεραν γρήγορα σε γενοβέζικο πλοίο στο λιμάνι. Μη βλέποντας άλλο τον ηγέτη τους οι Γενοβέζοι στρατιώτες έχασαν το κουράγιο τους. Οι Γενίτσαροι τότε πήραν προβάδισμα απέναντι στους συγχυσμένους αμυνόμενους, και πολλοί βρήκαν περάσματα από τα κατεστραμμένα λόγω των συνεχών βομβαρδισμών τείχη. Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ο τελευταίος αυτοκράτορας των Ρωμαίων, που εθεάθει για τελευταία φορά κοντά στην Πύλη του Αγίου Ρωμανού, πέθανε σαν κοινός στρατιώτης πολεμώντας γενναία ως το τέλος. Ο Mehmed μπήκε στην πόλη έφιππος από την ίδια πύλη γνώστη στους Οθωμανούς σαν Topkari. Ο Σουλτάνος μόλις η πόλη έπεσε επιβράβευσε τους άνδρες του με 3-ημερη άδεια λεηλασίας στην πόλη και έπειτα ξεκίνησε έργα κατασκευής και επισκευής της πόλης καθώς και τρόπους να επαναφέρει πληθυσμό στην νέα Οθωμανική πρωτεύουσα.

εικόνα 4

Η Σπουδαιότητα.

Η κατάκτηση της Κωνσταντινούπολης από τους Οθωμανούς είχε στρατιωτικές, γεωπολιτικές και οικονομικές συνέπειες για τον ισλαμικό και τον χριστιανικό κόσμο. Οι Οθωμανοί έχοντας πλέον σαν έδρα την πάλαι ποτέ βυζαντινή πρωτεύουσα μπορούσαν να οργανώνουν εκστρατείες προς την υπόλοιπη Ευρώπη, και ήλεγχαν τους οικονομικούς δρόμους ανάμεσα στην Ευρώπη και την Ασία, την Μαύρη Θάλασσα και την Μεσόγειο. Όλα αυτά επέτρεψαν στους Οθωμανούς να ακμάσουν και να χτίσουν μια από τις πιο μακροχρόνιες αυτοκρατορίες, που αποτελούνταν από εδάφη 3 ηπείρων. Οι Βυζαντινοί πλήρωσαν την αλαζονεία και την διαφθορά που αναπτύχθηκε με τους αιώνες κυριαρχίας στα Ευρωπαϊκά δρώμενα. Η αυγή του 15ου αιώνα βρήκε την Βυζαντινή Αυτοκρατορία στα όρια της διάλυσης και της καταστροφής. Έχοντας χάσει σχεδόν όλα τα εδάφη της, αποτελούσε έναν ετοιμοθάνατο ασθενή που περίμενε τον θάνατο στο κρεβάτι του, ένα τσακισμένο δέντρο κόντρα στους ισχυρούς ανέμους, και μόνο μια νέα μεγάλη δύναμη όπως οι Οθωμανοί είχε την ικανότητα να δώσει τέλος στο παρελθόν και να χαράξει την επόμενη μελλοντική σελίδα της ιστορίας.

Το Πλάνο

Εικόνα 5

Το Κείμενο προέρχεται από την τροποποίηση της μετάφρασης από το βιβλίο «Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

Εικόνες

1. Ο Mehmed και ο στρατός του προ των Πυλών(en.wikipedia.org/wiki/Fall_of_Constantinople)
2. Ο σπουδαίος Οθωμανός ηγέτης Fatih Mehmed ο Δεύτερος(humanflowerproject.com)
3. Ο Τελευταίος Αυτοκράτορας των Ρωμαιοβυζαντινών. Ο ηρωικός αλλά και μοιραίος Κωνσταντίνος XI ο Παλαιολόγος(individual.utoronto.ca)
4. Η στρατιωτική ελίτ των Οθωμανών και ένας από τους καλύτερους τύπους στρατού στην ιστορία, οι Γενίτσαροι(individual.utoronto.ca)
5. Το Πλάνο της μάχης(Τροποποίηση από το βιβλίο του Jeremy Black The Great Battles of All Time)

9) Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ (22-07-1456)

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ

ΟΘΩΜΑΝΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

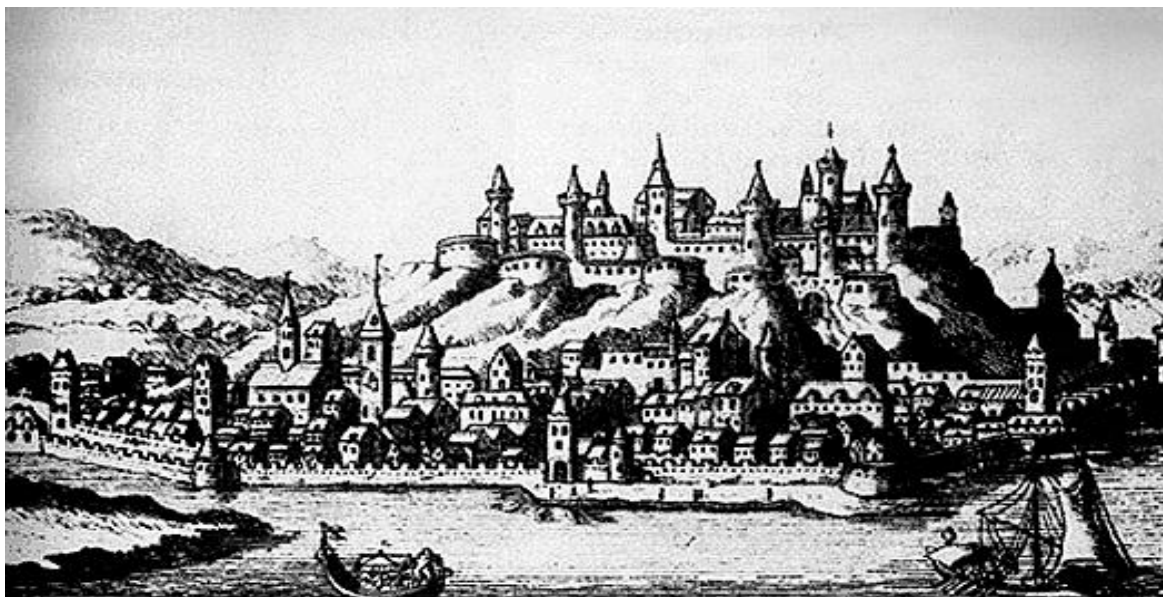
- Μπορεί και 100.000 στρατιώτες
- Διοικούμενοι από τον Σουλτάνο Mehmed II τον επωνομαζόμενο ως Πορθητή
- Παραπάνω από 60.000 νεκρούς

ΟΥΓΓΡΟΙ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

- Συνολικά γύρω στους 60.000 άνδρες οι οποίοι αποτελούνταν από λίγους Ιππότες, βαρύ πεζικό, και χωρικούς
- Διοικούμενοι από τον Βλάχο Janos Hunyadi και τον μοναχό Giovanni da Capistrano
- Γύρω στους 10.000 νεκρούς

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ(22-07-1456) Στο Βελιγράδι της σημερινής Σερβίας.

εικόνα 1

Η **Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως** το 1453, έθεσε τέλος στην Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ή αλλιώς την Βυζαντινή. Μετά από τον θρίαμβο αυτό ο φιλόδοξος Οθωμανός Σουλτάνος **Fatih Mehmed II, ο Πορθητής**, δεν επαναπαύτηκε στις δάφνες του, αλλά οργάνωσε στρατεύματα για να κατακτήσει και το άλλο μεγάλο βασίλειο-αυτοκρατορία της ανατολικής Ευρώπης, που ήταν η Ουγγαρία. Πρώτο και μεγάλο εμπόδιο στο εγχείρημα του η πολύ καλά οχυρωμένη **πόλη του Βελιγραδίου** που βρισκόταν κοντά στα σύνορα του Ουγγρικού βασιλείου με την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Μέγας εχθρός στα οθωμανικά σχέδια ο Βλάχος ευγενής **Janos Hunyadi** ο οποίος αγωνιζόταν ήδη 20 χρόνια εναντίον των Τούρκων. Η πολιορκία του Βελιγραδίου δεν πήγε όπως σχεδίαζε ο Mehmed και μετατράπηκε σε μεγάλη μάχη η οποία εξελίχθηκε εις βάρος του Σουλτάνου και του στρατού του και αναγκάστηκε να λύσει την πολιορκία και να διατάξει άμεση υποχώρηση. Κατά την διάρκεια της πολιορκίας ο **Πάπας Callistos ο III** έδωσε εντολή να χτυπά κάθε μεσημέρι η καμπάνα έτσι ώστε οι πολιορκημένοι να προσεύχονται συνεχώς για την νίκη. Η καμπάνα συνεχίζει να χτυπά κάθε μεσημέρι έως και σήμερα σε ολόκληρο τον καθολικό κόσμο στην μνήμη της μεγάλης νίκης το 1456.

Η πολιορκία

Ο Mehmed παρέταξε τους άνδρες του σε 2 τμήματα: Το σώμα των **Rumeli** είχε τα περισσότερα από τα αναρίθμητα κανόνια και ο σημαντικός αριθμός στόλου από ποταμόπλοια είχε τα υπόλοιπα. Οι Rumeli παρατάχθηκαν στην δεξιά πλευρά ενώ τα σώματα της Ανατολίας στην αριστερή. Στην μέση υπήρχε το έξτρα σώμα των **Jeni sari(Γενίτσαρων)** για την προσωπική σωματοφυλακή του Σουλτάνου. Με λίγα λόγια ο Οθωμανικός στρατός αποτελούνταν στην πλειοψηφία του από βαρύ ικανότατο πεζικό. Ο Mehmed τοποθέτησε τα πλοία του βορειοδυτικά της πόλης ώστε να φράξουν την δίοδο ενισχύσεων από εκείνη την πλευρά της πόλης. Ήλεγχε επίσης τον ποταμό **Sava** από τα νοτιοδυτικά, ώστε να μην πλαγιοκοπηθεί το πεζικό του από το στρατό του Hunyadi. Τέλος το ελαφρύ ιππικό του Σουλτάνου οι **Σπάχηδες**, ήλεγχαν τον Δούναβη για να αποφευχθεί επίθεση από τα δεξιά. Τέλεια οργάνωση ενός πολυπληθή στρατού που είχε να αντιμετωπίσει μόνο μια άριστη οχύρωση, μόνο 7.000 στρατιώτες και αρκετούς πολίτες.

εικόνα 2

Ο Hunyadi έμαθε τα νέα όντας στην νότια Ουγγαρία, προσπαθώντας να συγκεντρώσει ελαφρύ ιππικό. Τελικά κατάφερε με την βοήθεια και άλλων χωρικών να κατευθυνθεί προς το Βελιγράδι. Ένα Βελιγράδι το οποίο εκείνη την εποχή ήταν ίσως το καλύτερο οχυρό των Βαλκανίων καθώς την περίοδο της Σέρβικης ηγεμονίας έγινε πρωτεύουσα του βασιλείου και

έγιναν προσπάθειες να οχυρωθεί αντάξια μιας πρωτεύουσας. Σε αυτή την οχύρωση βάσιζαν κυρίως τις ελπίδες τους οι αμυνόμενοι και στην βοήθεια του Hunyadi. Το κάστρο του Βελιγραδίου αποτελούνταν από 3 αμυντικές σειρές: Το εσωτερικό κάστρο με το παλάτι και το ακροπύργιο, η άνω πόλη, στρατιωτική βάση με διπλό τείχος και η κάτω πόλη με τον καθεδρικό ναό στο κέντρο και λιμάνι στον Δούναβη, χωριζόταν δεξιοτεχνικά με χαρακώματα και υψηλά τείχη. Το αποτέλεσμα ήταν ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της μεσαιωνικής στρατιωτικής αρχιτεκτονικής.

Εικόνα 3

Στις 14 Ιουλίου 1456 ο Hunyadi έφτασε με τον στρατό του στην πολιορκημένη πόλη και παρεμποδίστηκε από τον τουρκικό στόλο στον Δούναβη. Τελικά κατάφερε να σπάσει των κλοιό των Οθωμανών βυθίζοντας τρεις μεγάλες εχθρικές γαλέρες και αιχμαλωτίζοντας 4 μεγάλα πλοία και 20 μικρά. Έτσι ο Hunyadi κατάφερε να φτάσει στην πόλη και ενίσχυσε με στρατό, τρόφιμα και κουράγιο τους πολιορκημένους. Παρόλα αυτά ο Mehmed δεν άλλαξε σκεπτικό. Η πόλη έπρεπε να πέσει γιαυτό ενέτεινε τις προσπάθειες του και κατάφερε με τα κανόνια, να δημιουργήσει πολλά σοβαρά ρήγματα στα μεγάλα τείχη της.

Αργά το απόγευμα στις 21 Ιουλίου ο Mehmed ο Δεύτερος ο Πορθητής διέταξε γενική επίθεση η οποία συνεχίστηκε όλη την νύχτα. Όταν οι Οθωμανοί κατέκλυσαν τα τείχη ο Hunyadi διέταξε τους υπερασπιστές να ρίχνουν στους επιτιθέμενους ξύλα καλυμμένα με πίσσα έτσι ώστε να μετατρέπονται σε πύρινες βόμβες. Σύντομα οι γραμμές των Οθωμανών χάλασαν και οι Γενίτσαροι βρέθηκαν εγκλωβισμένοι στο εσωτερικό των τειχών όπου πέθαναν ένας προς ένα. Ο στρατός του Βελιγραδίου έπαιρνε το προβάδισμα.

Κατά την τελική μάχη που δόθηκε την επόμενη μέρα οι κάτοικοι του Βελιγραδίου επιτέθηκαν αιφνιδιάζοντας τους Οθωμανούς και υπό την πίεση της τελικής επίθεσης του Hunyadi, η τουρκική γενική υποχώρηση ήταν γεγονός.

Η σπουδαιότητα

Η ήττα των Οθωμανών στο Βελιγράδι ήταν πράγματι πολύ βαριά. Οπλισμένος με περίσσια αυτοπεποίθηση μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης, ο Mehmed δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα κατέληγε με αυτό τον τρόπο η πολιορκία του Βελιγραδίου. Η αίσθηση της νίκης εγκατέλειψε για πρώτη φορά τους Οθωμανούς. Εκτός από τον ψυχολογικό τομέα που έρχεται σε δεύτερη μοίρα, πρέπει να σημειώσουμε πως οι Οθωμανοί Τούρκοι υπέστησαν αναπάντεχη στρατιωτική πανωλεθρία καθώς έχασαν παραπάνω από το 80% του στρατού τους και σχεδόν ολόκληρο τον εξοπλισμό, όπως όπλα, κανόνια και άλλες πολιορκητικές μηχανές. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να αναχαιτιστεί η οθωμανική καταστροφική πορεία προς την Ευρώπη για τα επόμενα 70 χρόνια, για τον λόγο του ότι χρειαστήκαν αρκετό καιρό να επανέλθουν δυνατοί στο προσκήνιο. Η μεγάλη νίκη της ουγγρικής συμμαχίας πάτησε για αρκετό καιρό φρένο στην εξέλιξη των πραγμάτων για την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ο Janos Hunyadi με αυτή του την επιτυχία, δικαίωσε τον αγώνα τόσων χρόνων, έγινε ξακουστός σε φίλους και εχθρούς και όπως ήταν φυσικό έμεινε στην ιστορία.

Το Πλάνο της μάχης

εικόνα 4

Το Κείμενο προέρχεται από την τροποποίηση της μετάφρασης από το βιβλίο «Seventy Great Battles of All Time» του Jeremy Black

Εικόνες

1. Το Βελιγράδι, Απεικόνιση εποχής(<http://www.historynet.com>)
2. Ο μεγάλος Βλάχος ηγέτης Janos Hunyadi(www.stormfront.org)
3. Η μάχη του Βελιγραδίου(statemaster.com)
4. Το Πλάνο της μάχης (Τροποποίηση από το βιβλίο-ένθετο της εφημερίδας «ΕΘΝΟΣ» Οι Σπουδαιότερες μάχες όλων των εποχών)

10) Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΓΡΑΝΑΔΑΣ(ΙΟΥΝΙΟΣ 1491-ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1492)

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΝΑΔΑΣ

ΤΑ ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

- 100.000 άνδρες
- Διοικούμενοι απο τον Βασιλιά Ferdinand II Aragones και την Isabella I της Castile.
- 3.000 νεκροί και τραυματισμένοι

ΕΜΙΡΑΤΟ ΤΗΣ ΓΡΑΝΑΔΑΣ

- 30.000 άνδρες
- Διοικούμενοι απο τον Abu Abdullah τον λεγόμενο και Boabdil
- 3.000 νεκροί και τραυματισμένοι

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΓΡΑΝΑΔΑΣ(ΙΟΥΝΙΟΣ 1491-ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1492) Στην

σημερινή Γρανάδα της Ανδαλουσίας.

εικόνα1

Η μάχη της Granada ήταν ουσιαστικά πολλές μάχες στα πλαίσια μίας πολιορκίας η οποία κατέληξε στην παράδοση της πόλης από τους **Μαυριτανούς Άραβες** στους Ισπανούς, τερματίζοντας την χρόνια αραβική εποποιία στην Ιβηρική χερσόνησο. Με την πάροδο των χρόνων, τα γεγονότα οδήγησαν τους Άραβες να χάνουν σιγά σιγά την δύναμή τους για να οδηγηθούμε την Άνοιξη του 1491 η πόλη της Granada να αποτελεί το τελευταίο απομεινάρι αραβικής παρουσίας στην χερσόνησο.

Το 1489 οι Μαυριτανοί έφτασαν να κατέχουν μονάχα τέσσερις κύριες πόλεις με τον Boabdil να εξακολουθεί να κυβερνά την Granada. Ο **Βασιλιάς Ferdinand** προσφέροντας γενναιόδωρους όρους προσπαθούσε να πείσει τους φρουρούς της μεγάλης πόλης να παραδοθούν. Το 1490 ο **Boabdil** έστειλε μεσάζοντες να διαπραγματευτούν τους όρους, αλλά στην συνέχεια αποφάσισαν ότι έπρεπε να πολεμήσουν και έτσι προκάλεσαν τον Βασιλιά του Aragon σε μάχη. Ο Χριστιανός Βασιλιάς δέχθηκε και οδήγησε τον στρατό του προ των πυλών της Granada στην αρχή του καλοκαιριού του 1491, αρχίζοντας την πολιορκία.

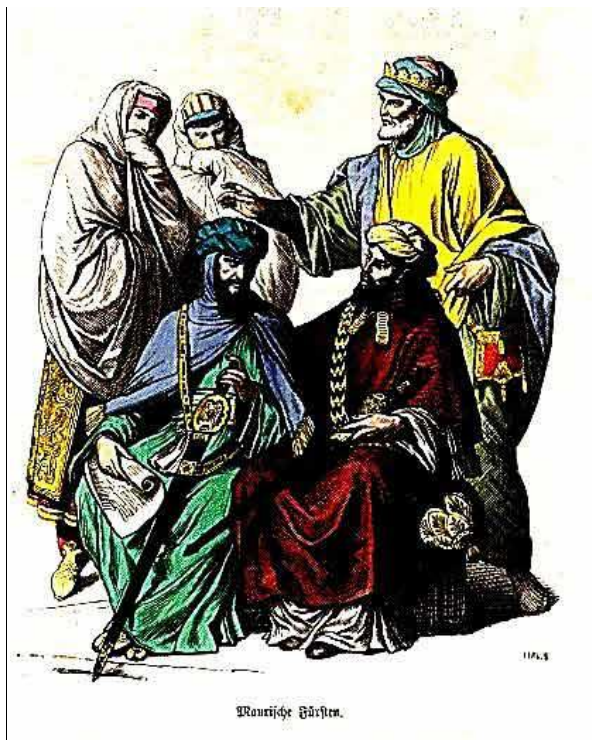
Εικόνες 2 και 3

Η Μάχη

Στα μέσα του Ιουλίου η **Βασίλισσα Isabella** θέλησε να δει την πολιορκημένη πόλη καλύτερα και μέσω του μικρού διπλανού οικισμού **Zubia** η Isabella είχε μια πανοραμική άποψη για το πως ήταν οχυρωμένη αυτή η σπουδαία πόλη. Η Βασίλισσα συνοδευόταν από μια δύναμη βαρέως ιππικού υπό τις διαταγές του Μαρκήσιου του Cadiz. Βλέποντας αυτή την δύναμη σχεδόν παραταγμένη στο πεδίο δίπλα από την Granada, ο Boabdil πίστεψε πως οι Χριστιανοί έψαχναν μάχη, και έτσι άνοιξε τις πύλες και έστειλε στρατό έξω. Η Isabella αρχικά αρνήθηκε αλλά μόλις οι Μαυριτανοί επέμεναν για συμπλοκή, δέχθηκε. Η πρόκληση των Μουσουλμάνων προς τους Χριστιανούς εντοπίστηκε στο πρόσωπο του αξιωματικού **Hernando de Pulgar** ο οποίος είχε προλάβει να κατασκοπεύσει και αντιγράψει κάποια σχέδια από την μεγαλύτερη πύλη της Granada, και η πρόκληση ήταν να σκίσει και να πετάξει τα σχέδια του ισπανού μπροστά στον στρατό ο Μαυριτανός διοικητής **Yerfe**. Η σύγκρουση των δύο στρατών ήταν σφοδρή με τους Χριστιανούς να παίρνουν τελικά το πάνω χέρι και τους αντίπαλους τους να υποχωρούν στην πόλη με βαριές απώλειες κοντά στους 2.000 νεκρούς.

Το βράδυ ένα κερί στην σκηνή της Isabella προκάλεσε φωτιά και πανικό στο στρατόπεδο των Ισπανών το οποίο την επόμενη μέρα καταστράφηκε ολοσχερώς χωρίς ωστόσο να υπάρξουν απώλειες. Ο Ferdinand διέταξε κατευθείαν την ανασυγκρότηση του στρατού για να μην αντιληφθεί ο εχθρός την προσωρινή αδυναμία τους. Ο Boabdil που είδε της φλόγες επιτέθηκε ξανά και άλλη μια μάχη έλαβε χώρα στα πεδία της Granada με τους Χριστιανούς να υπερισχύουν και πάλι και τον Boabdil να υποχωρεί ξανά στα τείχη της πόλης. Στους επόμενους 3 μήνες οι Μαυριτανοί αμπαρώθηκαν και περίμεναν λιμοκτονώντας κάποια αλλαγή των πραγμάτων. Τελικά ο Boabdil ζήτησε διαπραγματεύσεις και όρους παράδοσης της πόλης. Οι όροι αυτοί ήταν αρκετά δίκαιοι. Ο Βασιλιάς της Granada ζήτησε από τον Ferdinand την διαφύλαξη της ισλαμικής κουλτούρας, την διαφύλαξη της ελευθερίας και το δικαίωμα της μετανάστευσης του λαού του στην βόρεια Αφρική. Μετά από κάποιες μέρες και την αλλαγή του χρόνου, η πόλη παραδόθηκε στα χέρια των Ισπανών στις 2 Ιανουαρίου 1492.

Εικόνα 4

Η σπουδαιότητα

Με την ανάκτηση της πόλης της Granada, ολοκληρώνεται ένας πόλεμος που διήρκεσε ούτε λίγο ούτε πολύ σχεδόν 800 χρόνια. Η Ισπανοί επανέφεραν στη κατοχή τους τα παλιά τους

εδάφη και στην συνέχεια μεγάλωσαν τον εθνικισμό τους και την δύναμη των βασιλείων τους. Η Isabella έμεινε στην ιστορία ως η Βασίλισσα που νίκησε τους Μουσουλμάνους, μια δόξα που μοιράστηκε με τον Fernando. Με την εκδίωξη των Μουσουλμάνων από την Ιβηρική χερσόνησο, οι Ισπανοί μπόρεσαν να αφοσιωθούν στην εμπορική και οικονομική ανάπτυξη, κάτι που οδήγησε στα γνωστά υπερπόντια ταξίδια που κατέληξαν στην ανακάλυψη των νέων κόσμων. **Η Μεσαιωνική Περίοδος έλαβε τέλος** . Ένα καινούργιο μεγάλο κεφάλαιο της ιστορίας ξεκίνησε.

Το Κείμενο προέρχεται από την τροποποίηση της μετάφρασης από την διαδικτυακή πηγή:
<http://hubpages.com/hub/Battle-of-Granada-1491-AD>

Εικόνες

1. Παράδοση της πόλης στους Ισπανούς νικητές(armchairgeneral.com)
2. Ο Βασιλιάς του Aragon Ferdinand και
3. η Βασίλισσα της Καστίλης Isabella(<http://www.urbantitan.com>)
4. Μαυριτανοί Άραβες(Wikipedia.com)

VI. Ο ΑΠΟΗΧΟΣ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

εικόνα 1

Ο Ιππότης καθοδηγητής είναι κουρασμένος ύστερα από την περιήγηση του στους σκοτεινούς χρόνους. Μια περιήγηση η οποία μας έφερε όσο μπορούσε πιο κοντά στην θέση των πρωταγωνιστών, των 10 σπουδαιότερων μαχών του ύστερου μεσαίωνα. Είτε των αμυνόμενων, είτε των επιτιθέμενων. Είτε των “δυνατών” είτε των “αδυνάτων”. Είτε της άτακτης πλειοψηφίας, είτε της συμπαγούς μειοψηφίας.

Συμπερασματικά ύστερα από αυτό το πολεμικό ταξίδι, μπορούμε να σταθούμε σε ορισμένα στοιχεία σε κάθε μάχη: Στο Hastings, παρόλο τον πατριωτισμό και την γενναιότητα των Αγγλο-Σαξόνων, είναι λογικό να μην μπορούσαν τελικά να σταθούν απέναντι στους καλά (και επαγγελματικά) εκπαιδευμένους μισθοφόρους και τον γενικά μεγαλύτερο στρατιωτικό πλουραλισμό των Νορμανδικών στρατευμάτων. Μην ξεχνάμε επίσης πως οι Άγγλοι προερχόταν από μια νικηφόρα μεν αλλά αιματηρή μάχη, νικώντας τους νορβηγούς Vikings στο Stamford Bridge, και μια εξαντλητική πεζοπορία από την βόρεια Αγγλία ως το Hastings.

Στην περίπτωση του Μαντζικερτ , τα πράγματα ήταν πιο απλά. Ένας τεράστιος στρατός χάνει σε ευελιξία και ταχύτητα δράσεως, και ειδικότερα όταν αποτελείται και από πολλούς μισθοφόρους αμφίβολης ποιότητας, χάνει και από αξιοπιστία. Αυτά τα προβλήματα τα εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο ο Alp Arslan και οδήγησε τους Σελτζούκους σε μεγάλη νίκη και ταπείνωση των Βυζαντινών του Ρωμανού Διογένη.

Στο Hattin μπορούμε να πούμε πως είναι εκ φύσεως πολύ δύσκολο να αντιμετωπίσει νικηφόρα ένας ευρωπαϊκός στρατός, ντόπιες νομαδικές φίλες στην περιοχή της Μέσης

Ανατολής με την έλλειψη νερού να σου σβήνει και της όποιες ελπίδες νίκης. Αποτέλεσμα...η δίψα, σε συνδιασμό με την ευφυΐα του Saladin, οδήγησε σε πανωλεθρία τους υπερóπτες Σταυροφόρους.

Όσο αναφορά το Liegnitz, επί μογγολικής ακμής, τα μογγολικά στρατεύματα δεν μπορούσαν να αντιμετωπιστούν σχεδόν από κανέναν αντίπαλο. Το τι έγινε μετά είναι μια άλλη ιστορία...οι Μογγόλοι νίκησαν τους ευρωπαίους και έφυγαν ανεξήγητα από το προσκήνιο....Στο Bannockburn η Κέλτικη ψυχή και το πάθος για την ελευθερία, χειραγωγημένα όλα από των Robert Bruce, οδήγησαν στην περήφανη και ιστορική νίκη των Σκότων έναντι των Άγγλων!

Σχετικά με τις νίκες των Άγγλων σε Crecy και Agincourt, θα μπορούσαμε να σταθούμε σε 2 φράσεις: Κακές γαλλικές διαταγές και Άγγλοι τοξότες. Στην Άλωση της Κωνσταντινούπολης, παρόλη την ευφυΐα του Fatih Mehmed, η κατάληξη των γεγονότων ήταν περισσότερο απόρροια του πληρώματος του χρόνου και η τιμωρία για τον θρησκευτικό φανατισμό και την γενική διαφθορά που κυριαρχούσε στις τάξεις των ύστερων Βυζαντινών. Στο Βελιγράδι τιμωρήθηκε η έπαρση των Οθωμανών του Fatih Mehmed οι οποίοι πήραν κυριολεκτικά τέτοια φόρα που όλη η Ευρώπη απειλήθηκε άμεσα από την ξέφρενη πορεία τους. Η μοίρα όμως είχε άλλες βλέψεις...οι Οθωμανοί ηττήθηκαν και υποχώρησαν για μια γενιά.

Τέλος στην μάχη της Γρανάδας, ήταν επόμενο κάποια στιγμή να εξαλειφτούν εντελώς τα υπολείμματα των Αραβο-ιβηρικών βασιλείων που βρίσκονταν σε προχωρημένη αποσύνθεση για πάρα πολλά χρόνια!!!!

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε και άλλες σημαντικές μάχες; Σαφώς αλλά με τον κίνδυνο το εγχείρημα να μην έχει αρχή και τέλος. Σπουδαίες μάχες έγιναν και στον πρώτο μισό της σκοτεινής περιόδου, όπως για παράδειγμα δεν πρέπει να ξεχνάμε τις «τιτανομαχίες» του μακροχρόνιου πόλεμου Σαξόνων και Δανών με έπαθλο την νήσο της Βρετανίας κατά των 9ο και 10ο αιώνα, ή τις αιματηρές εκστρατείες των Φράγκων του Καρλομάγνου και την εισβολή των Αράβων στην Ευρώπη των 8ο και των 9ο αιώνα. Αποφάσισα λοιπόν τελικά να μην αναφερθώ σε αυτές τις περιόδους γιατί αφενός δεν υπάρχουν αρκετά και έγκυρα στοιχεία και αφετέρου, προσπάθησα να αποφύγω τις μεγάλες χρονικές αποκλίσεις του τύπου για παράδειγμα μια μάχη το 732 και η επόμενη το 1066. Ήθελα δηλαδή να υπάρχει μια ιστορική αλληλουχία αποφεύγοντας της μεγάλες πολιτικές, κοινωνικές, και θρησκευτικές αλλαγές.

Εικόνες

1. Σαξονικό κράνος(Britishbattles.com)

VII. ΤΕΧΝΙΚΗ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ

Για αυτή την εργασία και την διαδικτυακή περιγραφή των 10 μαχών, χρησιμοποιήθηκε κυρίως η απλή μέθοδος εντολών HTML. Με την βοήθεια της “Ζωγραφικής”(Microsoft paint), ανακτήθηκαν οι συντεταγμένες και έγινε χρήση “ενεργών περιοχών” που ήταν πολύ εξυπηρετικές στην πορεία των ιστοσελίδων, για τον λόγο του ότι μέσω ενεργών περιοχών έγινε η μετάβαση από την μια σελίδα στην άλλη, αλλά και θεματολογικά ταίριαζε απόλυτα. Για παράδειγμα η μετάβαση της εισαγωγικής ιστοσελίδας στην δεύτερη κύρια έγινε μέσω ενεργής περιοχής στην εικόνα ενός ιππότη και η κύρια αποτελούνταν από δορυφορικό χάρτη με ενεργές περιοχές σε κάθε μάχη.

Πιο συγκεκριμένα, οι εικόνες αντλήθηκαν από το διαδίκτυο εκτός από τα πλάνα μάχης που δημιουργήθηκαν από εμένα μέσω του Microsoft paint βασισμένα στο βιβλίο του Jeremy Black “The seventy great battles of all time”. Τα ιστορικά δεδομένα κάθε μάχης βασίστηκαν στην μετάφραση του παραπάνω βιβλίου, εκτός από τις μάχες Του Βελιγραδίου και της Γρανάδας που βασίστηκαν σε διάφορες ιστορικές πηγές με βασική την σειρά επεισοδίων που κυκλοφόρησε πριν ένα χρόνο η εφημερίδα “ΕΘΝΟΣ” με τίτλο: Οι Σπουδαιότερες Μάχες Όλων των Εποχών.

Ξεκινώντας από την αρχή, αποφάσισα πως το χρώμα που θα κοσμεί τις ιστοσελίδες θα είναι εκείνο της απόχρωσης #FFF8DC στην κωδική ονομασία χρωμάτων της HTML γιατί πιστεύω πως προσδίδει ένα παλαιακό τόνο στην εργασία που παραπέμπει σε χειρόγραφα μεσαιωνικής εποχής. Η υλοποίηση έγινε με την εντολή:

```
<body style="background-color:#FFF8DC;">
```

Θεώρησα απαραίτητο εφόσον και καταπιάνομαι με ιστορικό θέμα να προσδώσω λυρισμό και επική διάσταση μέσω μουσικού υποβάθρου. Χρησιμοποιώντας την εντολή **<bgsound src="X">**, όπου X ανάλογη με την κάθε μάχη η στάδιο μουσική. Της μουσικής τις δανείστηκα από γνωστά video παιχνίδια με μεσαιωνική θεματολογία, τα οποία είναι τα **Medieval 2: Total War(2006)**, **Stronghold(2001)** και **Stronghold 2(2005)** αλλά και από μουσικούς όπως τα Metal συγκροτήματα των **Ensiferum** από το Helsinki της Φινλανδίας, των **Skiltron** από την Αργεντινή και των **Skyforger** από την Λετονία, αλλά και του γνωστού ισπανού βιρτουόζου της Flamenco

κιθάρας **Paco de Lucia**. Πιστεύω πως η κάθε μια από τις μουσικές σε συνδιασμό με τις μάχες, τοποθετεί τον επισκέπτη στα πεδία των μαχών αλλά και στα δεδομένα της εποχής.

Για της εικόνες των χαρτών αποφάσισα να κάνω χρήση δορυφορικών εικόνων για πιο άμεση προσέγγιση και απέφυγα να προσαρμόσω ήδη υπάρχοντες χάρτες. Για τον βασικό χάρτη που περιέχει τις 10 μάχες, χρησιμοποίησα το έμβλημα της μάχης από το Video παιχνίδι **Rome: Total War(2004)** που ήταν 2 διασταυρωμένα ξίφη σε κόκκινο φόντο, για να συμβολίσω τις τοποθεσίες των μαχών, έτσι το προσάρμοσα στον χάρτη μέσω ζωγραφικής. Δίπλα από τον χάρτη που περιέχει τις 10 μάχες, τοποθέτησα μια δεύτερη εικόνα η οποία περιέχει την ονομασία των μαχών καθώς και τον αριθμό έτσι ώστε να υπάρχει η κατάλληλη αριθμητική αντιστοίχιση τους στον χάρτη! Η υλοποίηση έγινε με τις ακόλουθες εντολές:

```

```

```
<map name="Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ">
```

```
<area shape="rect" coords="122,256,146,278"
```

```
href="H MAXH TOY HASTINGS1.html" alt="H MAXH TOY HASTINGS">
```

```
<area shape="rect" coords="685,530,707,550"
```

```
href="H MAXH TOY MANZIKERT1.html" alt="H MAXH TOY MANZIKERT">
```

```
<area shape="rect" coords="608,639,629,660"
```

```
href="H MAXH TOY HATTIN1.html" alt="H MAXH TOY HATTIN">
```

```
<area shape="rect" coords="346,295,366,317"
```

```
href="H MAXH TOY LIEGNITZ1.html" alt="H MAXH TOY LIEGNITZ">
```

```
<area shape="rect" coords="103,200,122,223"
```

```
href="H MAXH TOY BANNOCKBURN1.html" alt="H MAXH TOY  
BANNOCKBURN">
```



```

<area shape="rect" coords="187,341,207,362"
href="H MAXH TOY CRECY1.html" alt="H MAXH TOY CRECY">

<area shape="rect" coords="177,315,202,334"
href="H MAXH TOY AGINCOURT1.html" alt="H MAXH TOY AGINCOURT">

<area shape="rect" coords="505,496,533,520"
href="H MAXH STHN KWNSTANTINOUPOLH1.html" alt="H ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ">

<area shape="rect" coords="386,426,419,453"
href="H MAXH TOY BELIGRADIOY1.html" alt="H MAXH TOY ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ">

<area shape="rect" coords="89,571,118,602"
href="H POLIORKIA THS GRANADAS1.html" alt="H ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ
ΓΡΑΝΑΔΑΣ">

<area shape="rect" coords="1046,664,1204,725"
href="Oi 10 Mahes3.html" alt="Στον απόηχο">

</map>

```

Στα σημεία των μαχών, οι "θερμές περιοχές" παραπέμπουν σε νέες ιστοσελίδες, γεωγραφικών και στατιστικών στοιχείων. Η εισαγωγή στις κύριες ιστοσελίδες έγινε όπως και από την αρχική στην δεύτερη, μέσω του ιππότη που σχεδιάστηκε για "θερμή περιοχή". Συνοψίζοντας λοιπόν η μετάβαση στις μάχες γίνεται μέσω "θερμών" περιοχών σε εισαγωγικές για κάθε μάχη σελίδες, οι οποίες περιέχουν στατιστικά τύπου αριθμός στρατευμάτων, απώλειες και νικητή για να κατατοπίσουν τον επισκέπτη για την κύρια ιστοσελίδα.

Στις εικόνες που υπάρχουν άφθονες, με βασική πηγή το διαδίκτυο πρόσθεσα εναλλακτικό

κείμενο κατατόπισης του επισκέπτη που εμφανίζεται με του που θέτουμε τον κέρσορα πλοήγησης στην εικόνα. Η υλοποίηση της γίνεται μέσω των εντολών: ****

όπου **X1** όνομα εικόνας, όπου **X2** το εναλλακτικό κείμενο και **X3** η θέση της εικόνας(δεξιά ή αριστερά).

Στο τέλος κάθε κύριας ιστοσελίδας μάχης, πρόσθεσα την "θερμή περιοχή" του ιππότη ξεναγού της εργασίας με την ένδειξη "ΠΙΣΩ" που θα γυρνά στην σελίδα με τον χάρτη των τοποθεσιών των μαχών.

Στην μάχη του Liegnitz(1241), στο σχέδιο/πλάνο μάχης δημιούργησα σύνδεση για αναπαράσταση μάχης μέσω SVG με σκοπό την ακόμα καλύτερη κατανόηση του πλάνου που σχεδίασα ο ίδιος. Συγκεκριμένα το σύνολο των εντολών που έγινε χρήση για την SVG είναι:

```
<?xml version="1.0" standalone="no"?>
<!DOCTYPE svg PUBLIC "-//W3C//DTD SVG 1.1//EN"
"http://www.w3.org/Graphics/SVG/1.1/DTD/svg11.dtd">
<svg width="100%" height="100%" version="1.1"
xmlns="http://www.w3.org/2000/svg">
<polygon
points="177,27,176,58,177,111,175,190,176,265,176,320,176,398,177,481,176,560,176,644,1
76,705,177,734,202,735,248,734,302,735,343,735,388,735,450,735,530,734,597,734,660,734,7
16,734,761,734,794,734,830,735,844,734,843,692,843,609,843,515,843,454,843,381,844,327,8
43,267,843,200,843,138,843,78,843,40,843,26,789,27,722,28,634,28,576,28,508,27,438,27,367
,28,298,27,241,27,200,27,176,27"

style="fill:#669966;
stroke:#000000;stroke-width:1"/>

<image width="85px" height="85px"
xlink:href="templar_and_hospitaller_knights svg.jpg">
```

```
<animateMotion path="M 427
190 L 421 204 L 427 257 L 427 308
L 427 346 L 427 379 L 427 405 L 427 425 L 427 443 L 427 418 L 427 386 L 427 342 L 427
303 L 427 271 L 427 240 L 427 216 L 427 199 L 427 187 Z"
```

```
dur="12s"
```

```
/>
```

```
</image>
```

```
<image width="85px" height="85px"
xlink:href="templar_and_hospitaller_knights svg2.jpg">
```

```
<animateMotion path="M 506 222 L 506 254 L 506 281 L 506 316 L 506 341 L 506 365 L
506 387 L 506 416 L 506 454 L 506 460 L 506 477 L 506 455 L 506 429 L 506 390 L 506 349
L 506 304 L 506 266 L 506 241 L 506 221 Z"
```

```
dur="12s"
```

```
/>.
```

- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .

Εφόσον δημιούργησα με τις συντεταγμένες ένα μεγάλο πλαίσιο/πεδίο μάχης, σημείωσα τις συντεταγμένες του μονοπατιού των στρατευμάτων, που τα συμβόλισα με απλές εικόνες 2 ιπποτών και του Henry της Σιλεσίας και στον αντίποδα, 2 μογγόλων και του αρχιστράτηγου Subudei Xan.

Όταν κάποιος τελειώσει την περιήγηση του στα 10 πεδία των μαχών, μέσω του βέλους κάτω από την λίστα των μαχών στην κύρια δεύτερη ιστοσελίδα, για να μεταφερθεί στον **Απόηχο** των δέκα μαχών όπου προσπάθησα να εξάγω κάποια σύντομα συμπεράσματα για κάθε μάχη και για την έκβαση της.

Τέλος ο ιππότης μας οδηγεί στον τελευταίο ιστότοπο όπου τροποποίησα μέσω Microsoft paint μια φωτογραφία αληθινού κάστρου με τον ιππότη να προβάλλει στην είσοδο του.....Τέλος.

VIII. ΟΔΗΓΟΣ ΞΕΝΑΓΗΣΗΣ

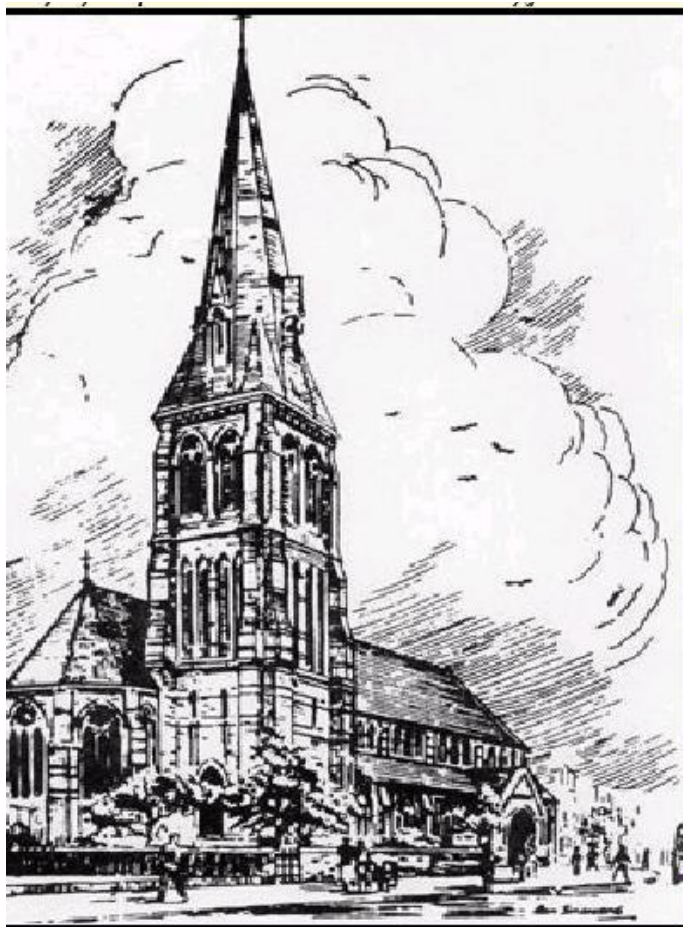

Δέκα μάχες οι οποίες αν είχαν διαφορετική έκβαση, ο παγκόσμιος διαφορετική εικόνα απο την σημερινή. Κάποιες σελίδες δεν θα υπ γραμμένες εντελώς διαφορετικά.

Ο Ιππότης λοιπόν περιμένει να γίνει οδηγός σας σε αυτό το πολεμικό αναδρομικό ταξίδι. Αν είστε έτοιμοι ακολουθήστε

Στο τέλος της εισαγωγικής σελίδας, ο ιππότης σας καλεί να τον ακολουθήσετε.. ο κέρσορας μετατρέπεται σε «χεράκι» όπως στην επόμενη σελίδα:

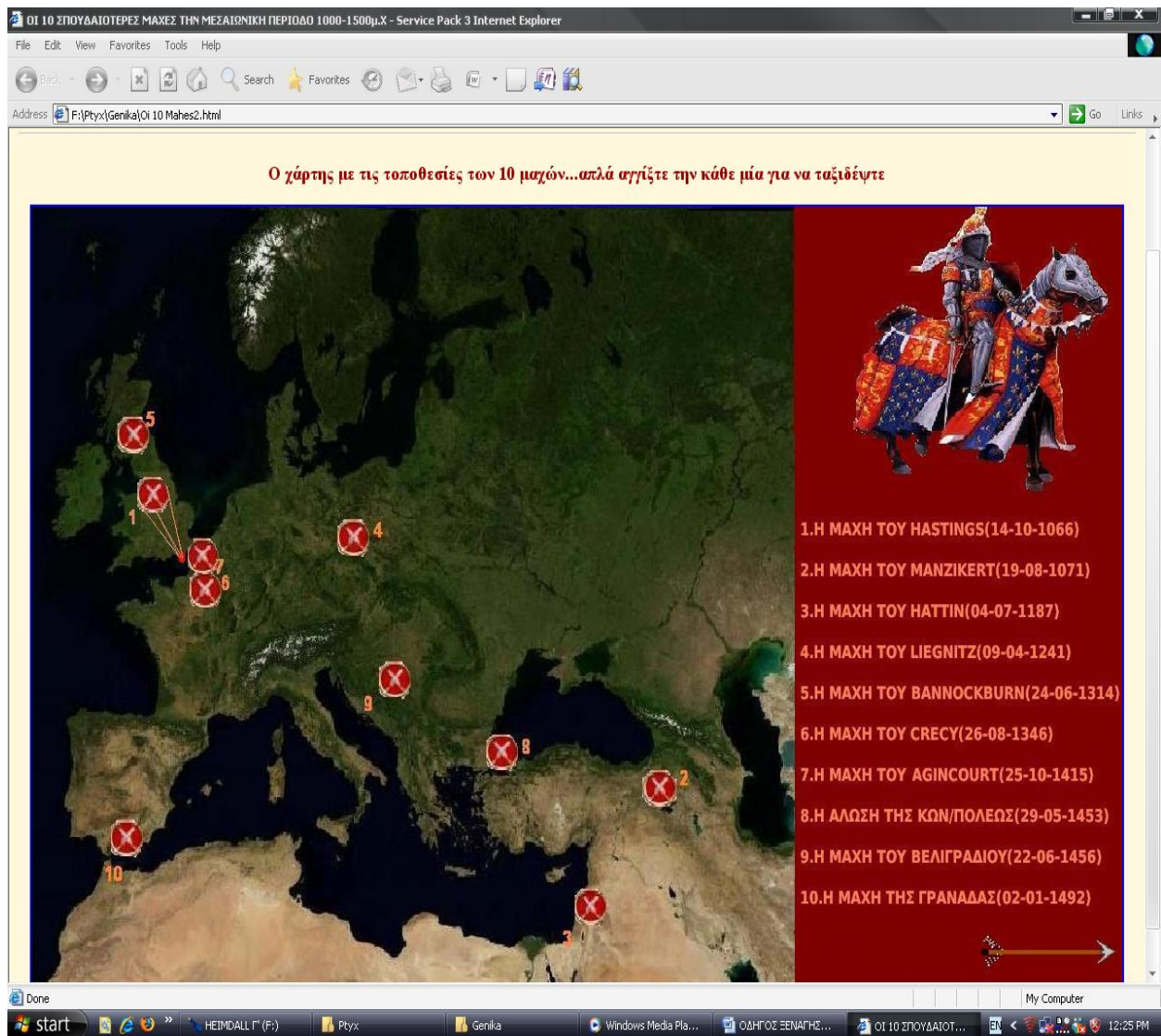

Δέκα μάχες οι οποίες αν είχαν διαφορετική έκβαση, διαφορετική εικόνα απο την σημερινή. Κάποιες σεληνιασμένες γραμμένες εντελώς διαφορετικά.

Ο Ιππότης λοιπόν περιμένει να γίνει οδηγός σας σε αυτό το πολεμικό αναδρομικό ταξίδι. Αν είστε έτοιμοι ας ξεκινήσουμε.

Ο ιππότης μας μεταφέρει στον χάρτη με τα γεγονότα:

Ο χάρτης με τις τοποθεσίες των μαχών. Ο ιπότης στα δεξιά της εικόνας υποδεικνύει τις μάχες αριθμημένες με χρονολογική σειρά. Για να μεταφερθείτε στις μάχες, αγγίξτε τα διασταυρωμένα ξίφη κάθε μάχης:

Κλίκ στην μάχη του CRECY....

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ CRECY(26-08-1346)

(Στην Πικαρδία της βορειοδυτικής Γαλλίας)

Ανοίξτε το ιστορικό βιβλίο με την βοήθεια του Ιππότη

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ CRECY

ΑΓΓΛΟΙ

- 15.000 περίπου άνδρες
- Διοικούνται από τον Βασιλιά της Αγγλίας Edward τον τρίτο, τον γιό του Edward πρίγκιπα της Ουαλίας και τον Thomas Hatfield, ηγούμενο του Durham.
- Εκπιάται πως ήταν λιγότεροι από 100 οι νεκροί!!!

ΓΑΛΛΟΙ

- Τουλάχιστον 30.000 άνδρες
- Διοικούνται από τον Βασιλιά Philippe τον VI, τον John, Βασιλιά της Βοημίας και τον Charles, Κόμη του Alencon.
- 15.000-17.000 άνδρες νεκροί συμπεριλαμβανομένων 1.200 Ιπποτών και 9 πριγκίπων

2

Hatfield, ηγούμενο του Durham.

- Εκτιμάται πως ήταν λιγότεροι απο 100 οι νεκροί!!!

ΓΑΛΛΟΙ

- Τουλάχιστον 30.000 άνδρες
- Διοικούμενοι απο τον Βασιλιά Philipe τον VI, τον John, Βασιλιά της Βοημίας και τον Charles, Κόμη του Alencon.
- 15.000-17.000 άνδρες νεκροί συμπεριλαμβανομένων 1.200 Ιπποτών και 9 πριγκίπων

3

Κάνοντας κλικ στον ιππότη που κρατάει την νικηφόρα σημαία.....

File Edit View Favorites Tools Help

Back Forward Stop Search Favorites Print Mail

Address F:\Ptyx\Genika\H MAXH TOY CRECY.html Go Links

H MAXH TOY CRECY(26-08-1346)

Ο Εκατονταετής Πόλεμος ανάμεσα στην Αγγλία και την Γαλλία ξεκίνησε το 1337. Στην αρχική του φάση, οι Άγγλοι έφτιαξαν μια μεγάλη συμμαχία με πρίγκιπες των κάτω χωρών και το 1339 η συμμαχία αυτή επιτέθηκε στους Γάλλους. Παρόλα αυτά υπήρχε φόβος και δυσκολίες και στις 2 πλευρές με συνέπεια να μην λάβει χώρα καμία μάχη με εξαιρεση κάποιες sporadικές αναμαχίες. Με αυτό τον τρόπο το μέτοπο του πολέμου παρέμενε σε εκκρεμότητα χωρίς να γέρνει προς κάποιον η πλάστιγγα έως το 1346 όταν και ο Βασίλης **Edward III** της Αγγλίας προέδωσε τον Εκατονταετή με μια μεγάλη εκστρατεία κατάκτησης της Γαλλίας η οποία κορυφώθηκε με την μεγαλύτερη ίσως μάχη του πολέμου δίπλα σε ένα χωριό στο δάσος **Crecy** στις 26 Αυγούστου.

Τα γεγονότα πριν την μάχη

Η Αγγλία εγκαταστάθηκαν λίγο απροσδόκητα για τις γαλλικές προβλέψεις στην δυτική Νορμανδία στις 12 Ιουλίου 1346. Αυτό μάλλον ήταν σκόπιμο αλλά υπάρχει και η πιθανότητα λόγω αντίθετων ανέμων να απετράπη το αγγλικό ταξίδι προς την περιοχή της Γασκονίας. Η γαλλική αντίσταση ήταν ανποτελεσματική με την ανεπτυγμένη εμπορικά και πολιτισμικά πόλη φρονιό της Caen να πέφτει ανέλπιστα τρήγορα και εύκολα για τους Άγγλους οι οποίοι λειλάτησαν σε μεγάλο βαθμό την πόλη. Το σχέδιο ήταν να κατευθυνθούν βόρεια αλλά ο ποταμός **Seine** προσβαλλε ένα πολύ μεγάλο εμπόδιο. Οι Γάλλοι κατέστρεψαν τις γέφυρες και έτσι ο στρατός του Edward κατευθυνόταν κατά μήκος του ποταμού μέχρι να προσεγγίσει το Παρίσι. Οι προσπάθειες των Άγγλων να προκάλει τον **Philippe VI** της Γαλλίας για μάχη στάθηκαν ανεπιτυχίες. Στο **Poissy** οι Άγγλοι κατάφεραν να επισκευάσουν την γέφυρα και έτσι από την στιγμή εκείνη μετακινούνταν με μεγάλη ταχύτητα προς τον στόχο τους. Επόμενο εμπόδιο ο **Somme** το οποίο ξεπεράστηκε από την βοήθεια των ντόπιων οι οποίοι πληροφορήσαν τους Άγγλους να περάσουν από το αβυθί του ποταμού στο **Blanchetaque**. Στο **Crecy** ο Edward σταμάτησε και περίμενε για μάχη. Το **Crecy** της επαρχίας **Ponthieu** ήταν πάλι κατάκτηση των Άγγλων από το 1279 που όμως επανακτηθηκε από τους Γάλλους. Υπήρχε σοβαρό πλεονέκτημα για τους Άγγλους να πολεμήσουν σε εκείνο το σημείο. Εκτός από το αναχώμα ανάμεσα στα χωριά του **Crecy** και **Wadicourt** που έτσι και αλλιώς παρείχε στρατηγική θέση άμυνας και επίθεσης, γύρω από το μελλοντικό πεδίο μάχης υπήρχαν απότομες πλαγιές οι οποίες ήταν οι απαρχή της πεδιάδας. Κάτι που σίγουρα θα δυσκόλευε τον υπέρσφο στρατό του **Philippe** στις κινήσεις του κατά την διάρκεια της μάχης. Το ερώτημα όμως είναι: *”Ο Edward βρήκε το κατάλληλο σημείο και περίμενε τους Γάλλους για να πολεμήσει; ή έφθασε σε αδιέξοδο και για να αποφύγει την παγίδα στρατοπέδευσε στο **Crecy** και ετοιμάστηκε για πόλεμο; Ιστορικό ερώτημα που είναι δύσκολο να απαντηθεί. Πάντως η αγγλική προπαγάνδα ήταν σαφής: Ο Edward έψαχνε να πολεμήσει τον αντίπαλο του **Philippe**. Παρόλα αυτά μπορούσε να αντιμετωπίσει νορίτερα στην εκστρατεία τους Γάλλους και δεν χρειαζόταν να τους αφήσει να περάσουν τον **Seine** στο **Poissy** και να τους ακολουθούν με μεγάλη ταχύτητα. Πάντως μπορούμε να πούμε πως ο Edward διακρινόταν από γενναιότητα και σοφία ενώ ο **Philippe** από διστακτικότητα και ανασφάλεια.*

Η μάχη

...μεταφερόμαστε στην μάχη του CRECY...

3:\Ptyx\Genika\H MAVH TOY CRECY.html

γίρω από το μελλοντικό πεδίο μάχης υπήρχαν αποτομές πλαγιές οι οποίες ήταν οι ης πεδιάδας. Κάτι που σίγουρα θα δυσκόλευε τον υπέρτοκο στρατό του Philippe στις τον κατά την διάρκεια της μάχης. Το ερώτημα όμως είναι: "Ο Edward βρήκε το ο σημείο και περίμενε τους Γάλλους για να πολεμήσει; ή έφθασε σε αδιέξοδο και για να την παρτίδα στρατοπέδωσε στο Crecy και ετοιμάστηκε για πόλεμο; Ιστορικό ερώτημα δύσκολο να απαντηθεί. Πάντως η αγγλική προπαγάνδα ήταν σαφής: Ο Edward ένωχε ίσει τον αντίπαλο του Philippe. Παρόλα αυτά μπορούσε να αντιμετωπίσει νορίτερα στην εκστρατεία τους Γάλλους και δεν χρειαζόταν να τους αφήσει να περάσουν τον Seine γ και να τους ακολουθήν με μεγάλη ταχύτητα. Πάντως μπορούμε να πούμε πως ο Edward διακρινόταν από γενναιότητα και σοφία ενώ ο Philippe από διστακτικότητα και να.

ος τον Αγγλικό στρατό δεν μπορούνε να το ξέρονε ακριβώς, υπολογίζεται πως ήταν γίρω στους 15.000 άνδρες από τους οποίους οι 3.000 ήταν ιππότες και βαριά οι πολεμιστές, και οι περίφημοι Αγγλοι τοξότες γίρω στους 4.000. Οι περισσότεροι ήταν μεσοφόροι οι οποίοι υπηρετούσαν τον αφέντη τους με συμβόλαια η λόγω χρεών ή λους τρόπους. Μερικές πηγές αναφέρουν πως οι Αγγλοι διέθεταν μερικά από τα πρώτα κανόνια τα οποία όμως ήταν περισσότερο θορυβώδη παρά αποτελεσματικά. Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να επισημάνουμε ότι οι Αγγλοι διέθεταν επίσης μια από τις καλύτερες στρατιωτικές μονάδες της παγκόσμιας ιστορίας: **Τους Αγγλους τοξότες**.

Οι Αγγλοι παρατάχθηκαν σε 3 τμήματα. Το πρώτο υπό την διοίκηση του 16χρονού(!!!) Πρίγκιπα της Ουαλίας Edward ο επονομαζόμενος αργότερα και ως Μαύρος Πρίγκιπας, και τον Κόμη του Northampton και Κόμη του Warwick. Το δεύτερο διοικούμενο από τον ίδιο τον βασιλιά Edward και το τρίτο πιθανόν από τους Κόμη του Arundel και Huntingdon. Οι Αγγλοι ιππότες και το βαρύ ιππικό ζεπέζον για να πολεμήσουν πεζοί όπως είχαν μάθει στον πόλεμο με τους Σκώτους. Υπάρχει ιστορική διαφωνία σχετικά με τον τρόπο παράταξης των τοξοτών. Πολλοί χρονικογράφοι ισχυρίζονται πως παρατάχθηκαν περιμετρικά σε τριγωνική μορφή. Οι Γαλλικές δυνάμεις ήταν αδιαμφισβήτητα πάρα πολύ μεγαλύτερες, καθώς ο Philippe συγκέντρωσε σχεδόν ολόκληρη την ιπποσύνη και τους εννεύς της Γαλλίας. Παρόλο το μέγεθος όμως ήταν κακώς καθοδηγούμενοι. Οι επιπολαιότητες και οι εγωισμοί οδήγησαν σε διαφωνίες και σύγχυση. Συγκεκριμένα οι διοικητές διαφωνούσαν για το αν έπρεπε να επιτεθούν άμεσα ή να περιμένουν μια μέρα έτσι ώστε να εκμεταλευντούν ίσως την πλειονηφία του στρατού τους καλύτερα. Τελικά η αβεβαιότητα και η ανασφάλεια των Γάλλων βασιλιά καθώς και η βιασύνη που είχε καταβάλει τον στρατό και τους διοικητές τους, υπέρισχναν της σοφίας και της ώριμης διαχείρισης των πραγμάτων. Η μάχη ξεκίνησε με τους Γενοβέζους βαλλιστριδοφόρους να διατάσσονται να προελάσουν. Οι Ιταλοί βάδιζαν δυο δυο καθώς ο ένας όπλιζε την βαλλιστρίδα του και ο άλλος με μια ασπίδα τον κάλυπτε. Η προ κάποιων ωρών καταγίδα μείωσε σημαντικά την δράση των χορδών των βαλλιστριδών, κάτι τέτοιο όμως δεν έγινε στο αγγλικό στρατόπεδο, χάρις την προσαρμοστικότητα των τοξοτών. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τα «μακρά τούα» να θερίσουν τους σαστισμένους Γενοβέζους οι οποίοι για να αποφύγουν τον αποδεκατισμό, υποχώρησαν άτακτα δίνοντας την βιαστική εντύπωση «προδοσίας» στους Γάλλους. Έτσι προς έκπληξη των Αγγλων οι Γάλλοι ιππότες προελαύνοντας κατέσφαζαν τους ένους ιταλούς στο πέρασμά τους. Η Ιπποσύνη που ήταν το όπλο των Γάλλων κατευθύνθηκαν μανιασμένα προς τις γραμμές, όμως ο κατερισμός βελών από πλεονάς Αγγλων εκτός από τους αναβάτες σκότονε ή τραυμάτιζε και τα ορακισμένα αλογα τους. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η πειθαρχημένη επίθεση των Γάλλων Ιπποτών και βαρύ ιππικού έπεται σε πεδίο νεκρών υποζυγίων και νεκρών ή τραυματισμένων ανδρών εγκλωβισμένων από τον όγκο των νεκρών νος. Κάποιον σε αυτό το σημείο το αγγλικό βαρύ πεζικό αποτέλειωσε τους ετοιμοθάνατους Ιππότες, σκαρφαλώνοντας

Οι επισκέπτες επιλέγουν τον σύνδεσμο “Άγγλους Τοξότες” αν επιθυμούν να μεταφερθούν σε ιστοσελίδα επεξηγήσης:

ΟΙ 10 ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΕΣ ΜΑΧΕΣ ΤΗΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1000-1500μ.Χ - Microsoft Internet Explorer

File Edit View Favorites Tools Help

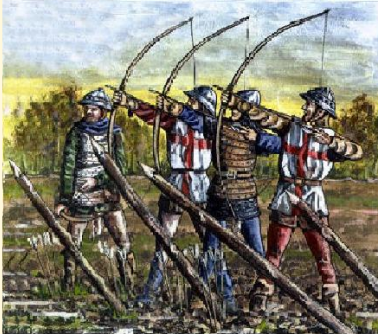
Back Forward Stop Search Favorites

Address F:\Ptyx\Genika\H ΜΑΧΗ ΤΟΥ CRECY.html Go

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΤΟΞΟΤΕΣ(LONGBOWMEN)

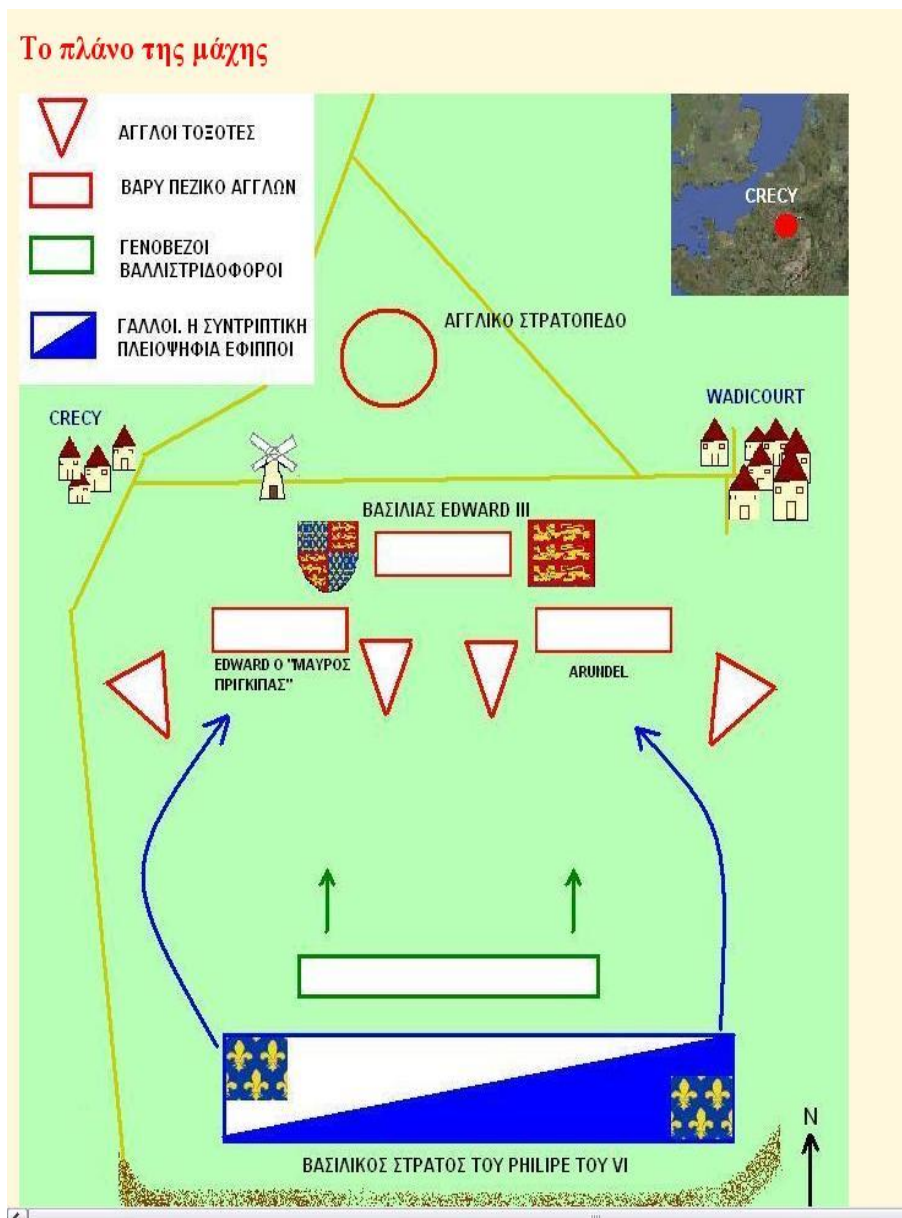
Οι Αγγλοσάξονες...

...πήραν πριν απο πολλά χρόνια απο τους Ουαλούς το άθλημα της τοξοβολίας. Ένα δύσκολο και απαιτητικό άθλημα που οι Άγγλοι εκπαιδεύονταν απο την ηλικία των πέντε ετών. Χρόνια με τα χρόνια το απλό τόξο αναβαθμίστηκε σε τεράστιο(γύρω στα 2 μέτρα) και μόνο οι χρόνια εκπαιδευόμενοι μπορούσαν να ρίχνουν βολές με το τόξο πλήρως τεντωμένο, κάτι που σημαίνει οτι απελευθερωνόταν πλήρως η φωνική οργή του. Μερικές πηγές αναφέρουν πως το μακρύ τόξο οι Άγγλοι το εμπνεύστηκαν απο τους Σκανδιναβούς Vikings κατα την περίοδο της μεγάλης εισβολής στο νησί. Το μεσαιωνικό αγγλικό τόξο αποτελούνταν απο πολλά συστατικά μέρη. Οι άκρες του ήταν ενισχυμένες με κέρατο, η χορδή ήταν απο λινάρι, κάνναβη η άλλο υλικό, και τα πελώρια βέλη διέθεταν φτερά χήνας στο πίσω μέρος για τέλεια αεροδυναμική. Επίσης οι επαγγελματίες τοξότες δεν τα κρατούσαν συνεχώς λυγισμένα για να μην φθαρεί η δύναμή τους και έτσι ξέλυναν την χορδή και τα τόξα θύμιζαν μεγάλα ραβδιά. Το αποτέλεσμα όλων αυτών: Το αγγλικό μεσαιωνικό τόξο έριχνε σε πολύ μεγαλύτερη εμβέλεια απο τα άλλα τόξα σε μικρό χρόνο (περίπου 12 βέλη το λεπτό σε απόσταση έως και 300 μέτρα!!). Οι Γάλλοι επειδή αγνοούσαν αυτό το άθλημα, δεν είχαν την υπομονή και κυρίως τον χρόνο να εκπαιδευτούν στο αγγλικό τόξο γιαυτό κατέφευγαν όπως θα δούμε και στην μάχη του Crecy, στην λύση των μισθομένων *Γενοβέζων βαλλιστριδοφόρων* οι οποίοι ήταν ειδικοί στην χρήση του πολύπλοκου πλύν όμως αποτελεσματικότερου αυτού όπλου το οποίο όμως υστερούσε σε μια σημαντικότετη πολεμική λεπτομέρεια σε σχέση με το τόξο. Μπορεί η βαλλιστρίδα να εκτόξευε βέλη ακόμη πιο μακριά και δυνατά απο το «μυστικό όπλο» των Άγγλων, παρόλαυτά όμως ήταν πολύ πιο αργή. Ένας τοξότης σε ένα λεπτό μπορούσε να εξαπολύσει σχεδόν όσα βέλη είχε καρφωμένα μπροστά του με εξαιρετική ακρίβεια. Αυτό όμως δεν συνέβαινε και με τον βαλλιστριδοφόρο ο οποίος μπορούσε να εξαπολύσει μόλις ένα ισχυρό βέλος το λεπτό, απόρροια της χρονοβόρας διαδικασίας του οπλισματος. Επίσης οι Άγγλοι τοξότες προφύλασσαν απο τα καιρικά κατακρημνίσματα τις χορδές των τόξων τους απλά λύνοντας τα ενώ οι βαλλιστριδοφόροι αδυνατούσαν απο την τεχνολογία του όπλου τους και έτσι καταστάσεις όπως η βροχή ή ο καύσωνας επιρρέαζαν αρνητικά την αποτελεσματικότητά τους. Τα περίφημα αυτά τόξα πήραν αργότερα την επωνυμία «Μακρά τόξα(Longbow)» και οι τοξότες «Longbowmen».

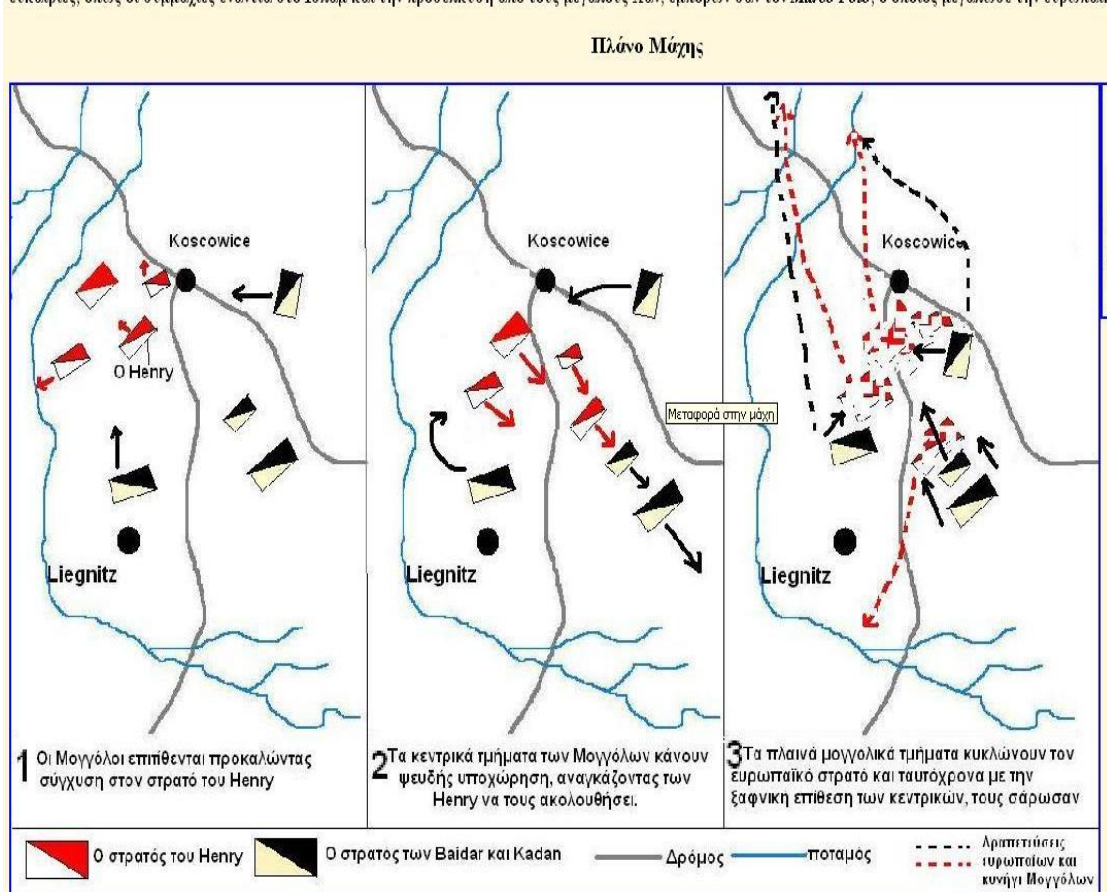

start RORY GALLAGHER Genika ΟΛΗΓΟΣ ΕΞΑΝΤΗΛΗ... Windows Media Player ΟΙ 10 ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΕΣ ΜΑΧΕΣ ΤΗΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1000-1500μ.Χ EN 2:34 μμ

Σχεδόν σε όλες τις ιστοσελίδες μαχών, στο τέλος υπάρχει το σχέδιο μάχης ή το πλάνο των γεγονότων: π.χ

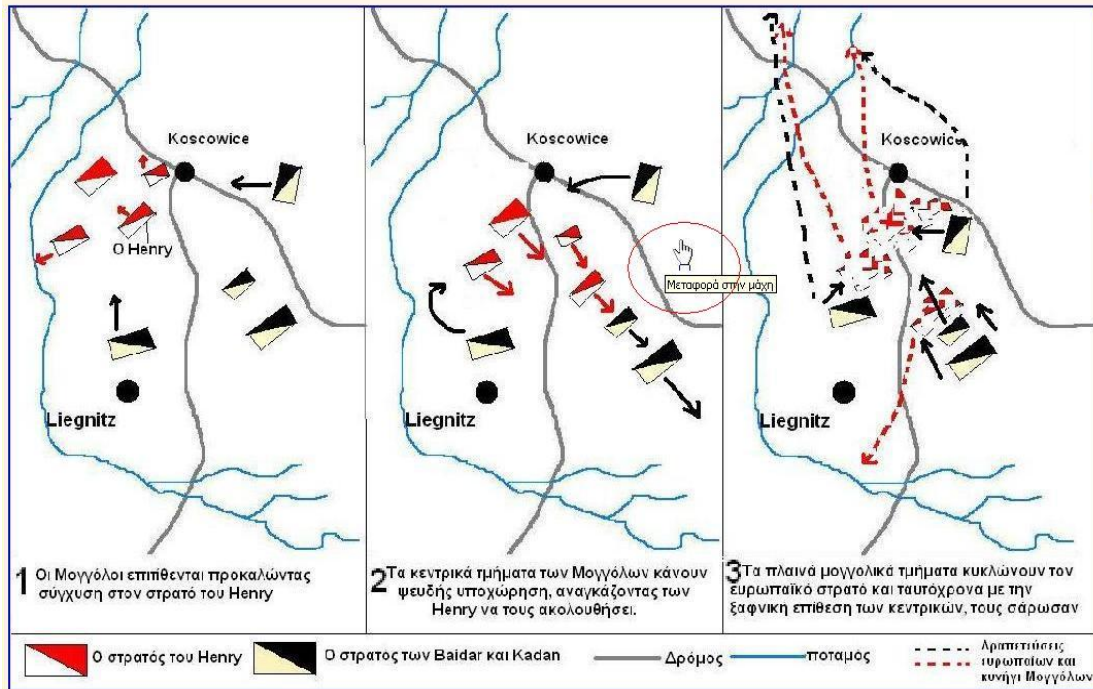

Στην μάχη του Liegnitz(1241)...υπάρχει αναλυτικότερη αναπαράσταση της μάχης μέσω SVG. Δηλαδή:

1

Πλάνο Μάχης

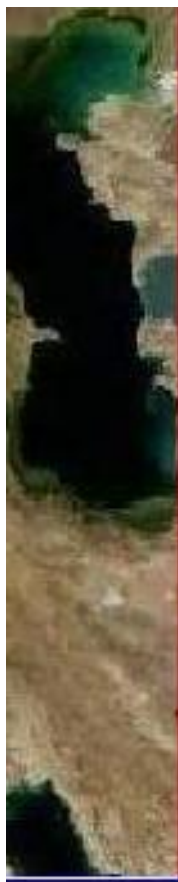
2

3

Μεταφορά στην μάχη.....

Μετά το τέλος τις περιήγησης στις 10 μάχες το βέλος θα μας μεταφέρει στον απόηχο:

4.Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ LIEGNITZ(09-04-1241)

5.Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ BANNOCKBURN(24-06-1314)

6.Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ CRECY(26-08-1346)

7.Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ AGINCOURT(25-10-1415)

8.Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ(29-05-1453)

9.Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ(22-06-1456)

10.Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΓΡΑΝΑΔΑΣ(02-01-1492)

Στον απόηχο

Δηλαδή.....

ΟΙ 10 ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΕΣ ΜΑΧΕΣ ΤΗΝ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ 1000-1500μ.Χ

Ο ΑΠΟΗΧΟΣ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

Γενική σύνοψη

Ο Ισλάμ της καθοδηγήτης είναι κοινός μόνος όπλο από την περίληψη του στους σκοτεινούς χρόνους. Μία περίληψη η οποία μας έφερε όσο μπορούσε πιο κοντά στην θέση των πρωταγωνιστών, των 10 σπουδαιότερων μαχών του έστερου μεσαίωνα. Είτε των αμυνόμενων, είτε των επιτιθέμενων. Είτε των "άνωτων" είτε των "αδυνάτων". Είτε της άτακτης πλειοψηφίας, είτε της συμπαγούς μειοψηφίας. Συμπερασματικά έστερα από αυτό το πολεμικό ταξίδι, μπορούμε να σταθούμε σε ορισμένα στοιχεία σε κάθε μάχη: Στο Hastings, παρόλο τον πατριωτισμό και την γενναϊότητα των Άγγλο-σαξόνων, είναι λογικό να μην μπορούσαν τελικά να σταθούν απέναντι στους καλά (και επαγγελματικά) εκπαιδευμένους μισθοφόρους και τον γενικά μεγαλύτερο στρατιωτικό πλουραλισμό των Νορμανδικών στρατευμάτων. Μην ξεχνάμε επίσης πως οι Άγγλοι προερχόταν από μια νικηφόρα μιν αλλά αματηρή μάχη, νικώντας τους νορβηγούς Vikings στο Stamford Bridge, και μια εξαντλητική πεζοπορία από την βόρεια Αγγλία ως το Hastings.

Στην περίπτωση του Μαντζικέρτ, τα πράγματα ήταν πιο απλά. Ένας τεράστιος στρατός χάνει σε ελεεινή και ταχύτητα δράσεως, και ειδικότερα όταν αποτελείται και από πολλούς μισθοφόρους αμφίβολης ποιότητας, χάνει και από αξιοπιστία. Αυτό τα προβλήματα τα μεταλαμβάνει στο έπακρο ο Alp Arslan και οδηγεί τους Σελτζούκους σε μεγάλη νίκη και ταπεινώση των Βυζαντινών του Ρωμανού Διογένη.

Στο Hattin μπορούμε να πούμε πως είναι εκ φύσεως πολύ δύσκολο να αντιμετωπίσει νικηφόρα ένας ευρωπαϊκός στρατός, ντόπιες νομαδικές φύλες στην περιοχή της Μέσης Ανατολής με την έλλειψη νερού να τον σβήνει και της όποιες ελπίδες νίκης. Αποτέλεσμα...η δίψα και η ευφροσύνη του Saladin, οδηγεί σε πανωλεθρία τους υπερήφανους Σταυροφόρους.

Όσο αναφορά το Liegnitz, στα μογγολικά ακμή, τα μογγολικά στρατεύματα δεν μπορούσαν να αντιμετωπιστούν σχεδόν από κανέναν αντίπαλο. Το τι έγινε μετά είναι μια άλλη ιστορία...οι Μογγόλοι νίκησαν τους ευρωπαίους και έφυγαν ανεξήγητα από το προσκήνιο...Στο Bannockburn η Κέλτικη γηγή και το πάθος για την ελευθερία, χειραγωγούμενα όλα από τον Robert Bruce, οδηγεί στην περίφημη και ιστορική νίκη των Σκότων έναντι των Άγγλων!

Σχετικά με τις νίκες των Άγγλων σε Crecy και Agincourt, θα μπορούσαμε να σταθούμε σε 2 φράσεις: Κακές γαλλικές διαταγές και Άγγλοι τοξότες. Στην Αλωση της Κωνσταντινούπολης, παρόλη την ευφροσύνη του Fatih Mehmed, η κατάληξη των γεγονότων ήταν περισσότερο απώρροια του πνεύματος του χρόνου και η τιμωρία για τον θρησκευτικό φανατισμό και την γενική διαφθορά που κυριαρχούσε στις τάξεις των έστερων Βυζαντινών. Στο Βελιγράδι τιμωρήθηκε η έπαρση των οθωμανών του Fatih Mehmed οι οποίοι πήραν κυριολεκτικά τέτοια φόρα που όλη η Ευρώπη απειλήθηκε άμεσα από την ξέφρενη πορεία τους. Η μοίρα όμως είχε άλλες βλέψεις...οι οθωμανοί ηττήθηκαν και υποχώρησαν για μια γενιά.

Τέλος στην μάχη της Γρανάδας, ήταν επόμενο κάποια στιγμή να εξαληφθούν εντελώς τα υπολοιπόμενα των Αραβικών βασιλείων στην ιβηρική χερσόνησο που βρίσκονταν σε προχωρημένη αποσύνθεση για πάρα πολλά χρόνια!!!! Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε και άλλες σημαντικές μάχες: Σαφώς αλλά με τον κίνδυνο το εγχείρημα να μην έχει αρχή και τέλος, Γενναίοις μόνος έβγαλλοι και στον πρώτο από τους σκοτεινούς αιώνες. Άρα ως προλόγος δεν πρέπει να ξεχνάμε τις

Στο τέλος ο Ιππότης μας καλεί να τον ακολουθήσουμε στο αρχοντικό του για το τέλος της περιήγησής.....

Ζητείται με τις νίκες των Αγγλων σε Ορεγκύ και Αρλινκούρι, οι μωρουν διαταγές και Αγγλοι τοξότες. Στην Άλωση της Κωνσταντινούπολης, π των γεγονότων ήταν περισσότερο απόρροια του πληρώματος του χρό και την γενική διαφθορά που κυριαρχούσε στις τάξεις των ύστερων Ε των οθωμανών του Fatih Mehmed οι οποίοι πήραν κυριολεκτικά τέτ απο την ξέφρενη πορεία τους. Η μοίρα όμως είχε άλλες βλέψεις...οι ο

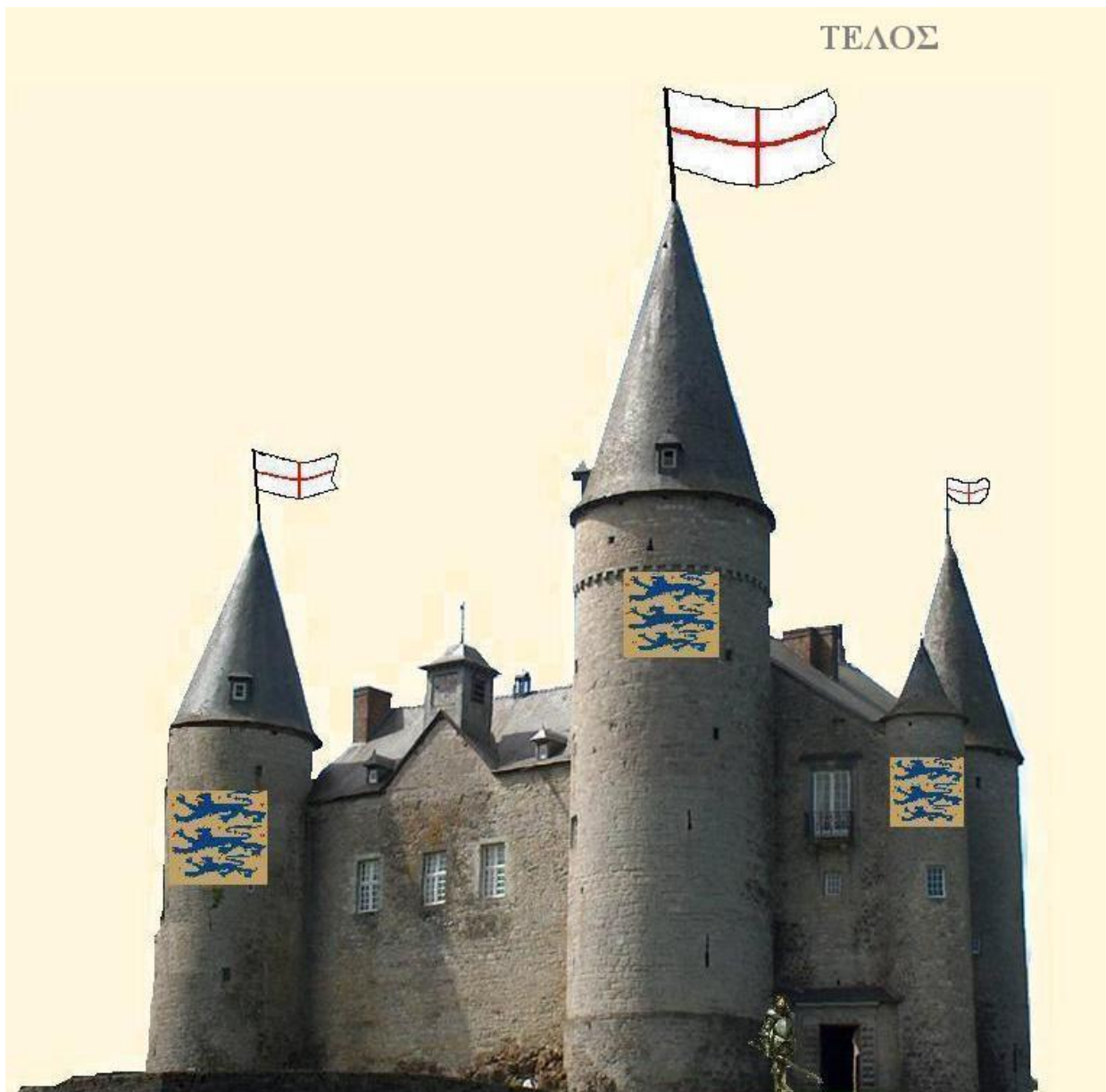
Τέλος στην μάχη της Γρανάδας, ήταν επόμενο κάποια στιγμή να εξαλ σιλείων στην ιβηρική χερσόνησο που βρίσκονταν σε προχωρημένη αι σασμε να αναφέρουμε και άλλες σημαντικές μάχες; Σαφώς αλλά με το Σπονδαίες μάχες έγιναν και στον πρώτο μισό της σκοτεινής περιόδου «τιτανομαχίες» του μακροχρόνιου πόλεμου Σαζόνων και Δανών με ε αιώνα, ή τις αιματηρές εκστρατείες των Φράγκων του Καρλομάγνου, και των 9ο αιώνα. Αποφάσισα λοιπόν τελικά να μην αναφερθώ σε αι και έγκυρα στοιχεία και αφετέρου, προσπάθησα να αποφύγω τις μεγάλ μια μάχη το 732 και η επόμενη το 1066. Ήθελα δηλαδή να υπάρχει μι πολιτικές, κοινωνικές, και θρησκευτικές αλλαγές.

Ιππότης βγάζει την πανοπλία του και αποσύρεται στο αρχοντικό του...Ακολουθείστε το παράδειγμα του.

Και.....

ΤΕΛΟΣ

.....ΤΕΛΟΣ.....

IX. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Από την στιγμή που η τεχνολογία έχει προχωρήσει, συνεπώς και οι μέθοδοι εκμάθησης, η άποψη μου είναι να αξιοποιούνται στον εκπαιδευτικό τομέα παρόμοιες εργασίες. Αν ο μαθητής δει την ιστορία να αναπαρίσταται μπροστά του και να του δίδεται η ευκαιρία να αλληλεπιδρά με αυτή, τότε σίγουρα θα καταλάβει και θα μπορέσει να αναλύσει και να κρίνει ένα ιστορικό γεγονός καλύτερα από το να συγκρατεί σκέτες ημερομηνίες και ονόματα. Παίρνοντας αφορμή με την ιδέα της διαδικτυακής απεικόνισης θεώρησα πολύ καλή ευκαιρία να ασχοληθώ με της 10 σπουδαιότερες μάχες του ύστερου Μεσαίωνα.

Όσο αναφορά την συγκεκριμένη εργασία υπάρχουν αρκετά περιθώρια ανάπτυξης περαιτέρω. Για παράδειγμα η κάθε μάχη να περιέχει το πλάνο που να παραπέμπει σε πεδίο με κινούμενα στρατεύματα, όπως στη περίπτωση του Liegnitz. Υπάρχουν περιθώρια χρήσης πληθώρας εφαρμογών σε αυτή την εργασία που στόχο θα έχουν να κάνουν τον ιστότοπο περισσότερο προσελκύσιμο και περισσότερο κατανοητό στους επισκέπτες.

Η Ιστορία σαν επιστήμη και σαν θεματολογική μελέτη ηχεί για τους περισσότερους ανθρώπους αρνητικά. Και αυτό γιατί έχουν στο μυαλό τους την εικόνα της Ιστορίας όπως αυτή διδασκόταν στα σχολεία, δηλαδή σωρία ημερομηνιών και τοποθεσιών υπό την απειλή της εξέτασης από κάποιο καθηγητή. Αυτό είναι άδικο καθώς η ιστορία αν παρουσιαζόταν με την μορφή συζήτησης με παραστατικό τρόπο θα προσέγγιζε πολλούς από εκείνους που έδειχναν αποστροφή για ιστορικά θέματα. Όταν μιλούμε για ιστορία μιλούμε για μία επιστήμη με το μεγαλύτερο ίσως φάσμα μελέτης, για τον λόγο του ότι ιστορία θεωρούμε την περιγραφή των γεγονότων στα παγκόσμια κύπελλα ποδοσφαίρου από το 1930 ως το 2010, αλλά και την ανάλυση των μεταναστευτικών δραστηριοτήτων των ευρωπαίων κατά τον 12^ο αιώνα π.Χ. Θέλω να πω πως είναι τόσο πολυδιάστατο το αντικείμενο της ιστορίας που αποκλείεται να μην εντοπίσει κάποιος κάτι που να τον ενδιαφέρει. Αυτός λοιπόν ήταν ο στόχος της εργασίας αυτής, να προσελκύσει το ενδιαφέρον κυρίως των ανθρώπων που είναι αρνητικά προκατειλημμένοι με τα ιστορικά θέματα, του πολυτάραχου πολεμικού μεσαίωνα, μέσω της διαδικτυακής απεικόνισης που είναι και το βασικό θέμα. Μέσω της περιήγησης στους ιστότοπους των 10 σπουδαιότερων μεσαιωνικών μαχών, ευελπιστώ ο επισκέπτης να ανακαλύψει ένα νέο πεδίο ενδιαφέροντος ή να πληροφορηθεί σωστά για μια μάχη που τον ενδιέφερε εξ αρχής.

Βιβλιογραφία-Πηγες

-Castro, E.(2003), *Εισαγωγή στην HTML για τον παγκόσμιο ιστό*[μτφρ. Π. Σταυρόπουλος], Αθήνα: Κλειδάριθμος.

-Black, J.(2005), *The Seventy Great Battles Of All Time*, London, Thames & Hudson.

-Μιχαλοπούλου, Ε. (2009)(επιμ.)*Οι 100 Μεγαλύτερες Μάχες της Ιστορίας*, Αθήνα: Πήγασος Εκδότική Α.Ε.

Ιστότοποι

- <http://hubpages.com/hub/Battle-of-Granada-1491-AD>

- <http://www.historynet.com>

- [http:// www. stormfront.org](http://www.stormfront.org)

- [http:// armchairgeneral.com](http://armchairgeneral.com)

- <http://www.urbantitan.com>

- [http:// foodservicefootprint.files.wordpress.com](http://foodservicefootprint.files.wordpress.com)

-<http://www.sanfranciscosentinel.com>

-<http://www.englishmonarchs.co.uk>

- <http://www.nashfordpublishing.co.uk>

-<http://www.sanfranciscosentinel.com>

- <http://www.nashfordpublishing.co.uk>

- <http://asqfish.files.wordpress.com>

- <http://lefobserver.blogspot.com>

-http://en.wikipedia.org/wiki/Fall_of_Constantinople

-[http:// humanflowerproject.com](http://humanflowerproject.com)

-[http:// individual.utoronto.ca](http://individual.utoronto.ca)